

CĂRȚI ROMANTICE

BARBARA
CARTLAND

~ Regina romanului de dragoste ~
De aripile iubirii

BARBARA CARTLAND

PE ARIPILE IUBIRII

Totul și orice este posibil atunci când ești îndrăgostit - chiar și să atingi paradisul. Ar trebui să știi, pentru că și eu l-am atins.

BARBARA CARTLAND

giannijollys

CAPITOLUL 1

1860

— Retrage-ți imediat cuvintele, de Lamerie!

Contele de Wentworth se încruntă peste masa verde de joc, în timp ce trântea paharul cu brandy pe suprafața din lemn de trandafir.

Francezul rămase impasibil. Era descendentul mândru al unei vechi familii hughenote de viță nobilă care nu scăpase de tirania Franței catolice pentru a se supune poruncilor unui simplu lord englez.

Ridică doar iritat din umeri și își strânse buzele.

— Nu le retrag - mi-e foarte limpede că aceste cărți sunt măsluite, răspunse el sardonice.

Fața frumoasă de sub părul negru al contelui se înroși, iar ochii îi străluciră periculos.

De partea cealaltă a mesei, Sir Thomas Babbing- ton, cel mai bun prieten al său, își puse cărțile jos și rosti cu blândețe:

— Ei haide, Wentworth. E evident că la mijloc a fost o neînțelegere. Cred că tot ce a încercat contele să spună este că ar vrea un nou pachet de cărți.

Își puse mâna pe brațul contelui ca să-l potolească, pentru că vedea că prietenul său era pe punctul de a exploda.

Contele era tot atât de aprig pe cât de calm era Sir Thomas, iar defectele lor se completeau.

Stăpânirea de sine care îi lipsea contelui era compensată de talentul său artistic. Tablourile lui erau

lăudate de toată lumea, și scria versuri pline de sensibilitate și de grație.

— Oh, voi, englezii, nu puteți suporta nici cea mai mică observație fără să vă sară țandăra! se răsti disprețuitor contele de Lamerie. Eu sunt cel care ar trebui să fie supărat - e clar că trișați și apoi încercați să dați vina pe mine!

Contele se ridică din scaun cu iuțeala unui șarpe care atacă, în

timp ce Sir Thomas încercă de îndată să liniștească situația.

— Haide, domnilor. Să lăsăm jocul de cărți și să mai bem ceva. Este un Armagnac bun pe care încă nu l-am încercat.

Fața francezului deveni acră.

— Îmi ceri să bat în retragere? Ptiu! Niciodată!

Se prăbuși pe spate în scaun și își strânse cărțile la piept, mormăind în barbă ceva în franceză, ceva ce contele înțelese în mod evident.

— Retrage-ți cuvintele, francez blestemat! strigă el. Nu mi-am petrecut un an în Franța ca să rămân nepăsător la insultele tale josnice!

— Atunci e mare păcat că n-ai învățat mai multe de la noi, îi spuse răspicat contele. Unde sunt faimoasa voastră politețe și spiritul de corectitudine englezesc?

Asta fu de-ajuns să-l umple de mânie pe conte, așa încât se aplecă peste masă și-l prinse pe francez de lavalieră.

— Căine francez blestemat! urlă el, cu privirea ațintită în ochii francezului.

— Wentworth! Te rog! îl imploră Sir Thomas.

— M-a insultat pentru ultima oară! spuse printre găfâieli francezul, încercând să-și elibereze gâtul din strânsoarea de oțel a contelui.

— Richard!

Sir Thomas era copleșit.

Îl văzuse adesea pe prietenul său pierzându-și firea, iar de anul trecut, de când murise tatăl său, fusese mai aprig la mânie decât oricând.

În mod surprinzător, mâinile contelui erau mari și pătrate, nicidecum mâinile unui gentleman, și nu ar fi făcut de rușine nici măcar un țăran.

Sir Thomas știa că era suficient de puternic să-l omoare cu ele pe firavul conte francez și era îngrozit că acest lucru s-ar fi putut întâmpla într-o bună zi.

Bolborosind, francezul își reveni și își îndreptă trupul care

măsura un metru și șaptezeci.

— Domnule, vă provoc la duel! O să reglăm problema în manieră franțuzească - cu săbiile!

— Cum doriți! mormăi contele pe un ton cu adevărat înfricoșător.

Francezul se ridică din scaun și îi ordonă chelnerului să le aducă pelerinele.

O oră mai târziu, cei doi bărbați stăteau față în față în plin Hyde Park.

Contele francez își trimisese servitorul acasă să-i aducă săbiile, dar acesta se întorsese cu două pistoale.

Atunci dăduse drumul unui șuvoi de cuvinte mânioase în franceză, în timp ce contele și Sir Thomas îl priveau.

— Ești în avantaj, Wentworth, îi șopti Sir Thomas. Toată lumea știe că e miop și nu ar putea împușca nici măcar un taur priponit de un copac!

— O să-lucid pe nemernic, spumegă contele, încleștându-și și descleștându-și pumnii.

Se dezbrăcase și rămăsese doar în cămașă, iar în graba lui își smulsese câțiva nasturi de sus.

Pieptul îi tresălta în timp ce încerca să-și liniștească nervii. Știa că, dacă îi tremura mâna, era ca și cum și-ar fi semnat singur sentința de condamnare la moarte.

Francezul își dăduse și el jos haina. Își examina pistolul și îl cântărea în mână în momentul în care un strigăt răzbătu din niște tufișuri din apropiere.

— *Oprîți-vă!*

Ambii bărbați înghețară când văzură un polițist care se îndrepta spre ei.

— Oprîți-vă! strigă din nou acesta.

Francezul își vârî pistolul în vestă chiar înainte ca polițistul să ajungă la ei.

— Domnule? spuse acesta, uitându-se drept la el.

— *Je ne parle pas anglais*, rânji francezul.

— Domnule polițist, poate că vă explic eu, spuse Sir Thomas, ieșind în față și dându-i repede contelui mantaua lui, astfel încât acesta să-și poată ascunde pistolul. A fost o dispută pentru un nimic, dar acum totul este lămurit. O să plecăm îndată.

— Un moment, domnule...

— Sir Thomas Babbington.

— Îmi pare rău, Înălțimea Voastră, dar o să trebuiască să fac un raport asupra incidentului.

— Chiar este neapărat necesar? A fost o chestiune privată - între gentlemen.

Polițistul îl fixă cu privirea mai întâi pe el și apoi pe conte.

— Cunoașteți legea, Înălțimea Voastră. Duelurile sunt strict interzise. Majestatea Sa a avut grijă de asta încă de acum douăzeci de ani.

— Domnule polițist, dar n-a avut loc nici un duel. Acești gentlemen au avut doar o divergență de opinii.

— Înălțimea Voastră, mă asigurați că o să vă duceți prietenul acasă chiar acum?

— Imediat.

— Atunci vă doresc noapte bună, dar țineți minte ce vă spun: dacă vă prind din nou în parc cu pistoale, nu voi avea altă alternativă decât să vă arestez, oricine ați fi.

— Mulțumesc, noapte bună, domnule polițist. Să mergem, Richard.

Contele îi aruncă francezului o privire plină de ură și se înfășură în mantie.

Când se întoarse să plece, francezul mormăi:

— *Lâche!* exact atât de tare cât să fie auzit.

— Du-te dracului! răspunse contele, reținându-și cu greu furia.

Numai strânsoarea fermă de braț a prietenului său îl făcu să se stăpânească.

— N-ar trebui să-ți pierzi firea la orice insultă care ți se aruncă, îl sfătui Sir Thomas în timp ce se grăbeau către trăsură care îi aștepta. Este absolut necesar să te controlezi, Richard. Chestia

asta o să te distrugă într-o bună zi. Suntem foarte norocoși că polițistul ne-a oprit și ne-a dat doar un avertisment, altfel ar fi putut ieși rău pentru tine.

— Am destulă încredere în capacitatea mea de a împușca mortal pe cineva, Thomas, răspunse el, în- cruntându-se furios.

— Și prea multă încredere în lipsa de îndemânare a francezului. Și totuși, s-ar fi putut să ne surprindă, și n-aș vrea ca mama ta să jelească pe cadavrul tău!

Contele se urcă în trăsură, își lăsă trupul athletic să cadă pe banchetă și își întoarse privirea spre geam, în timp ce trăsura porni în noapte.

— Ar fi trebuit să-l ucid pe bădăran, murmură el în timp ce-și croiau drum pe străzile umede din Mayfair. Și o voi face, dacă îmi mai apare în cale vreodată!

Pe drumul întunecat care venea spre sudul Londrei, o caleașcă singuratică se apropia de capitală.

În interiorul ei dormeau, foarte obosite, Temia Brandon împreună cu mama ei.

Temia își petrecuse ultimii câțiva ani la un pension din Paris și în acea zi tocmai se întorsese de acolo.

Mama ei trebuise să o întâmpine singură la vapor pentru că soțul ei, Sir Arthur Brandon, era ocupat cu caii lui.

Grajdurile de la Bovendon Hall erau vestite pe bună dreptate, iar oamenii veneau din toate colțurile țării ca să cumpere minunatele animale crescute acolo.

Lady Brandon așteptase ore întregi pentru ca vaporul să tragă la chei, iar atunci când acest lucru se întâmplase, de-abia o recunoscuse pe tânăra elegantă care coborâse pasarela spre ea.

— Temia! Ești chiar tu? o strigă ea, minunându-se de coafura și de hainele sofisticate ale fiicei ei.

— Mamă! exclamă fata, grăbindu-se spre ea.

Lady Brandon o îmbrățișă pe Temia și îi sărută obrazul catifelat. Mirosea la fel de minunat pe cât arăta - răspândea un miros discret de verbină și trandafir.

— Draga mea. Bine ai venit acasă!

— Unde e tata? E cu caii lui?

Lady Brandon râse aproape copilărește.

— Bineînțeles. Nu trebuie să-mi fac niciodată griji că tatăl tău se va îndepărta prea tare de casă - nu,

— singurele mele rivale la iubirea lui au patru picioare, și nu două!

— Oh, mamă! Am petrecut o perioadă atât de minunată în Franța. Aproape că mă simt mai mult franțuzoică decât englezoică.

— Draga mea, nu trebuie să-l lași pe tatăl tău să audă ce-ai spus. Este atât de mândru că este englez și supus al Majestății Sale regina Victoria.

— Trebuie să mă pui la curent cu toate noutățile, spuse Temia, în timp ce își îndepărta o şuviță de păr blond-roșcat din colțul gurii.

Ochii ei albaștri erau de culoarea cicoarei, iar chipul remarcabil avea forma elegantă a unei inimi.

Fusese o traversare agitată, și Temia era mândră că, spre deosebire de mulți pasageri, nu avusese rău de mare.

Vântul încă mai bătea pe chei și făcea ca ziua de toamnă răcoroasă și frumoasă să devină mai rece.

— Așteaptă până când ne vom urca în trăsură, spuse Lady Brandon, făcându-i semn vizitiului lor. Avem în față o călătorie lungă și vom rămâne peste noapte la verișoara Georgiana și la mătușa Marianne, în Kensington.

— O să fie minunat să o revăd după atâta timp, răspunse Temia, urcându-se în cupeul negru ca pana corbului.

— Vom rămâne acolo numai peste noapte și, înainte de a ajunge acasă la Bovendon Hall, sper să putem vizita mormântul lui Jasper.

Ochii i se umplură de lacrimi când aminti numele fiului ei mort.

Jasper căzuse la Scutari, în Crimeea, cu aproximativ cinci ani în urmă, iar familia se cufundase într-un doliu lung și adânc. Bovendon Hall devenise cunoscut în împrejurimi ca „Valea

Plângerii¹¹.

Nimeni nu-l jelise mai adânc ca Lady Brandon, și, cu toate că fusese îngropat în Crimeea, familia îi ridicase un monument funerar în curtea bisericii din Bovendon.

Când trăsură trecu peste o groapă, șocul puternic o trezi brusc pe Temia. Se frecă la ochi și încercă să se uite afară pe fereastră.

Se apropiau de periferia capitalei, iar drumurile erau mărginite de șiruri de case mai dese.

În timp ce se îndreptau spre Kensington, o trăsură care gonea nebunește se apropie din spate și-i depăși, îndreptându-se spre Mayfair.

„Dumnezeule! Ce se grăbesc!“ își spuse ea.

Zece minute mai târziu, trăsură se opri la intersecția cu Kensington.

Temia privi pe fereastră și văzu clădirea unui teatru mare, retrasă de la stradă, și, deși era aproape miezul nopții, străzile erau încă pline de oameni.

Pe trotuar stăteau o mulțime de fete care chicoteau cu câțiva gentlemen cu jobene, și Temia observă un afiș pe care scria:

În această seară - *Les Jolies Mademoiselles*

Pe frontispiciul clădirii era înscris cu litere ornamentale argintii numele Royal Kent Theatre.

Le privea pe fetele care se purtau ca și când nu ar fi avut nici o grijă pe lumea asta. Păreau foarte vesele, cu șalurile lor strălucitoare și cu bonetele la modă.

— Actrițe! zâmbi ea, ușor incitată.

La Paris aflate de acel *demi-monde* care era populat cu actrițe și artiști fascinanți. Fetele din categoria ei socială șușoteau numai despre asta și despre

numeroasele întâmplări scandaloase din teatrele din oraș.

Lady Brandon căscă și se întoarse spre Temia.

— Unde suntem? o întrebă, puțin somnoroasă.

— Cred că aproape am ajuns, mamă. Uite, acolo este Royal Kent Theatre.

Se opri o secundă înainte de a întreba:

— Mamă, cine sunt *Les Jolies Mademoiselles*?

— Am auzit că sunt atracția Londrei, deși nu mă prea interesează astfel de lucruri. Cântă, dansează, și sunt cunoscute pentru că întrețin atmosfera la cele mai bune petreceri din oraș. Mai ales în prezența domnilor...

Vocea i se pierdu.

— Mamă, insinuezi că nu sunt niște doamne?

— Nici o femeie de scenă nu se poate socoti egala unei doamne, Temia. Nu te-au învățat acest lucru la școală?

Temia nu răspunse.

Îi plăcea cum sună *Les Jolies Mademoiselles* pentru că îi amintea de Paris. Se gândea că mama ei ar fi fost șocată dacă ar fi aflat că numai cu o săptămână mai înainte cinase la o familie mondenă pariziană unde o trupă de actrițe cântase și dansase pentru toată lumea.

— De altfel, adăugă mama ei, am o veste bună pentru tine. Tatăl tău s-a hotărât să dea un bal în cinstea întoarcerii tale acasă și i-am invitat pe toți cunoscuții.

— Oh, mamă! Îți mulțumesc! strigă Temia, gândindu-se cu nerăbdare la noile rochii de bal pe care le cumpăraseră la Paris.

Se întrebaseră cum avea să justifice cheltuiala, iar acum avea scuza perfectă!

— O să angajăm un bucătar francez pentru eveniment și o să fie și o orchestră. Tatăl tău nu s-a uitat la bani pentru că este atât de fericit să te aibă din nou acasă. Dar trebuie să promiți că n-o să ne mai părăsești din nou pentru o perioadă atât de îndelungată.

— Bineînțeles, mamă! răspunse Temia, așteptând ca vizitiul să coboare și să le ajute să se dea jos din trăsură.

Se gândi o clipă și apoi propuse:

— Mamă, ce-ar fi să le avem pe *Les Jolies Mademoiselles* la petrecere? Dacă sunt așa la modă cum spui, atunci o mică reprezentație a lor o să fie cu siguranță aplaudată.

Pentru o clipă, mama ei deveni glacială.

— Tatăl tău nu ar admite niciodată astfel de femei în casă!

Temia simți că această remarcă ascundea mai mult decât un simplu comentariu.

În casa mătușii, lumina era încă aprinsă, și în clipa următoare ușa se deschise și lângă ea apărură repede doi lachei și un majordom care îi supraveghea bagajul.

— Lady Brandon, domnișoară Brandon, bună seara. Înălțimea Sa vă așteaptă în salon.

— Oh, prostuța de Marianne! exclamă Lady Brandon. Nu i-am scris și i-am spus să nu ne aștepte pentru că s-ar putea să ajungem foarte târziu?

Cu toate acestea, Lady Brandon și Temia intrară în casă și fură poftite imediat într-o încăpere elegantă.

O femeie micuță, înfășurată într-un halat, le aștepta lângă foc. Temia se repezi imediat către mătușa Marianne.

— Temia! Măi, ce înaltă și frumoasă te-ai făcut! exclamă Marianne, sărutând-o pe obraz.

— Îți mulțumesc, mătușă. Mă bucur foarte mult că m-am întors în Anglia, dar grozav o să-mi mai lipsească prietenii.

— Parisul e un oraș frumos, nu-i așa?

— Foarte, răspunse Temia, așezându-se lângă foc.

— Bănuiesc că Georgiana o să dorească să audă totul despre el, mâine-dimineață. Mă tem că s-a culcat devreme, cu o durere de cap. I-a părut tare rău că nu a putut rămâne trează.

— Ce face Georgiana?

— Face bine, și a crescut la fel de mult ca tine! După cum îți amintești, între voi este doar o diferență de un an.

Temia râse.

— Da, bineînțeles. Cred că ea are douăzeci și doi de ani.

— Luna viitoare, iar tu faci douăzeci și doi la sfârșitul verii?

— Da, spuse Temia, și a fost un mare păcat că nu eram în Anglia când am împlinit douăzeci și unu. Oricum, tata dă un bal pentru mine și sper din toată inima că o să puteți veni.

— Invitațiile tocmai au sosit, răspunse mătușa Marianne.

Georgiana de-abia așteaptă - spune că s-a săturat de toți gentlemanii din Londra și este nerăbdătoare să cunoască un lord cumsecade din provincie.

— Marianne, mă tem că, într-un anume fel, ne cam lipsesc lorzii, interveni Lady Brandon. I-am trimis invitații prin poștă lordului Wentworth și ducelui de Northampton, dar nu am primit nici un răspuns de la vreunul din ei.

— Ducele de Northampton este foarte bătrân, nu-i așa? Nu mi le pot imagina pe fiicele noastre dorindu-și să se târască în sala de dans cu el. Ce știi de Wentworth?

— Nu prea multe. N-a mai fost de mult prin comitat. Trăiește la Londra, iar Yardley Manor este doar o adresă. Tatăl lui, bătrînul conte, de-abia a murit anul trecut.

— Atunci este încă în doliu...

— N-aș spune asta. În orice caz, sunt atât de obosită încât dacă nu merg acum la culcare, va trebui să mă cari pe sus!

— Te rog să mă ierți, dar sunt atât de emoționată să vă văd pe amândouă. Păcat că nu poți sta mai mult.

— Trebuie să ne întoarcem acasă cât de curând putem. Lui Arthur nu-i place să rămână singur.

Majordomul mătușii Marianne le conduse în camerele lor și se asigură că se simțeau confortabil.

Temia adormi aproape imediat și dormi adâncită în vise până când slujnica o trezi la ora opt.

— Bună dimineața, domnișoară, spuse aceasta, așezând o tavă pe noptieră. Să trag draperiile?

— Da, te rog. Sper că e soare! O să fie o călătorie mizerabilă înapoi în Northamptonshire dacă nu este așa.

Slujnica trase draperiile și niște raze slabe de soare luminară încăperea.

Temia se ridică în capul oaselor și bău o ceașcă cu ceai.

Se gândi din nou la *Les Jolies Mademoiselles* și la cât de grozav ar fi ca ele să dea o reprezentație la balul ei.

„Ce păcat că tata e așa de pornit împotriva acestui lucru. Ar fi

dat serii un aer cu adevărat franțuzesc, care mi-ar fi plăcut.“

Abia se ridicase din pat și slujnica o ajutase să se îmbrace, iar ea era nerăbdătoare să o vadă pe Georgiana.

De îndată ce intră în salonul pentru micul dejun și o văzu, nu-și mai putu reține entuziasmul.

— Georgiana! strigă ea, repezindu-se la verișoara ei și sărutând-o pe obraz. Ce minunat arăți!

— Eram gata să spun și eu același lucru, draga mea! răspunse ea.

Georgiana era palidă și blondă, cu niște ochi căprui enormi.

— Cât a trecut de când ne-am văzut ultima dată?

— A fost în anul de dinaintea plecării tale la Paris, dar nu am crezut că e posibil să crești atât de mult!

— Este o iluzie, nu sunt mai înaltă decât eram atunci.

— Atunci poate că rochia și părul tău sunt de vină - *atât* de franțuzești!

Temia se îmbujoră de plăcere și-și netezi partea de jos a rochiei de mătase. Era una dintre rochiile ei preferate și se asorta cu culoarea ochilor.

Georgiana o pofti pe Temia să se așeze la masă.

— Așa, pâi după micul dejun trebuie să-mi spui toate noutățile despre tine. Păcat că o să plecați după prânz.

— Dar o să te văd la bal, Georgiana?

— Absolut sigur, dar nu rămânem mai mult de o noapte. Poate că în curând o să vii din nou în vizită la Londra?

— Ar fi minunat, dar mai întâi vreau să mă reo- bișnuiesc cu Bovendon Hall înainte de a-l părăsi din nou.

După micul dejun, Georgiana și Temia merseară în salonul de zi pentru a vedea ultimele schițe ale Georgianeii.

— Astea sunt bune, rosti Temia entuziasă, în timp ce deschidea o mapă cu desene reprezentând animale. Ce bine ai prins înfățișarea câțelului tău!

Bob, cockerul King Charles Cavalier al Georgianeii, stătea cu capul pe labe lângă un șemineu și își privea rugător stăpâna, în

speranța că va fi recompensat cu ceva de mâncare.

— E adorabil, nu-i așa?

— Foarte, deși trebuie să recunosc că prefer caii. De-abia aștept să-i văd pe cei noi de la grajdurile tatei.

— Ceea ce începuse ca o pasiune a devenit o afacere înfloritoare, spune mama...

— Da, deși cum bine știi, tata este, înainte de toate, mai ales un gentleman.

— Bineînțeles, spuse Georgiana. Și va dori să recupereze timpul pierdut mândrindu-se cu tine la acest bal.

Temia râse.

— Da, așa va face, iar eu sunt mulțumită că nu va trebui să ascund cufărul uriaș plin cu rochii pe care le-am cumpărat la Paris!

— Știi că unchiul Arthur nu-ți poate refuza nimic, îi răspunse Georgiana, dând deoparte mapa cu desene.

— Nu e chiar așa, răspunse Temia.

— De ce spui asta? Dacă stă în puterile lui să te mulțumească, știi că tatăl tău o va face.

— Există ceva ce nu va face. Georgiana, îți sună cunoscut Royal Kent Theatre?

— Cel de la răspântie?

— Da, exact acela. Aseară, în drumul nostru, am văzut că există o trupă de muzică și dans numită *Les Jolies Mademoiselles*. Mama spune că sunt punctul de atracție al Londrei, și dacă ar fi să dea un spectacol la balul meu...

Georgiana părea șocată.

— Temia, știi ce fel de femei sunt acestea?

— Mama și-a exprimat aproape aceeași părere. A spus că tata nu le-ar da voie niciodată în casa noastră! În Franța, femeile ca ele sunt onorate, nu privite chiorăș. Englezii sunt intra-devăr atât de puritani uneori!

Georgiana îl luă în brațe pe Bob și se duse cu el pe canapea. Părea că meditează adânc.

— Nu, draga mea, nu din cauza asta...

— Atunci, de ce?

Georgiana își mușcă buza.

— Nu știu dacă ar trebui să-ți spun.

Temia părea intrigată.

— Dragă mea, acum că ai pomenit-o, trebuie!

— Foarte bine, dar nu ai voie să discuți despre asta cu părinții tăi, pentru că mama ta se va simți umilită dacă va bănuși că eu ți-am spus.

— Georgiana! strigă Temia exasperată.

— Promite-mi că nu vei fi șocată - dar în familie circulă zvonul că unchiul Arthur, tatăl tău, a fost implicat cândva într-un scandal cu o dansatoare. Bineînțeles că asta a fost înainte de a o întâlni pe mama ta. Na, am spus-o!

Temia se așeză, simțind că i se învârteste capul.

O uimise ceea ce îi spusese Georgiana.

Îl considerase întotdeauna pe tatăl ei cam serios și plicticos. Bineînțeles că era tatăl ei drag, dar nu și-l putea imagina flecărind cu fetele acelea pe care

le văzuse ieri lângă teatru sau comportându-se în vreun fel mai prejos decât un gentleman.

— Dumnezeu! respiră ea adânc. Nu prea îmi vine să cred. N-am mai auzit niciodată această poveste.

— Nu este ceva despre care să se discute. Mi-e teamă că detaliile îmi sunt necunoscute, Temia, și nu trebuie să spui că eu ți-am povestit, altfel mama se va enfuria pe mine. Dar acum înțelegi pentru ce *Les Jolies Mademoiselles* nu vor călca niciodată la Bovendon Hall.

În mod surprinzător, Temia fu tăcută și retrasă pentru tot restul zilei.

Deși îi plăcea să se considere o femeie de lume, nu știa nimic despre dragoste sau despre fața ei întunecată.

„Trebuie să aflu mai multe despre acest secret de familie”, reflectă ea în timpul mesei de prânz. „Dar cum să descopăr

adevărul fără să o supăr pe mama?"

Și înainte de a trece la desert, se hotărâse să meargă la rădăcina problemei.

„Nu pot să las lucrurile așa", murmurase pentru sine, în timp ce își termina tarta cu mere. „Pur și simplu nu pot!"

CAPITOLUL 2

Temiei nu-i plăcuseră dezvoltările despre tatăl ei care fuseseră un secret de familie pentru atât de mulți ani.

Îi ceru Georgianeii să reia povestea de mai multe ori și apoi căută noi indicii.

— Ești sigură că nu știi mai multe? îi șopti în timp ce se plimbau în jurul grădinii.

— Ți-am spus tot ce știu, răspunse Georgiana, căreia îi părea rău acum că amintise de acest subiect. Tot ce pot spune este că s-a întâmplat înainte ca părinții tăi să se căsătorească.

Temia se simțea frustrată. Îi venea greu să-și întrebe mama ce se întâmplase dacă acest lucru o supăra, și nici nu intra în discuție să-l descoasă pe tatăl său.

— Trebuie să existe vreun servitor bătrân care era la conac când s-au întâmplat lucrurile, poate Robert, grăjdarul nostru, care este la Bovendon Hall de când era copil la grajduri.

Dar cum să abordezi subiectul cu un servitor?

Știa că era sub demnitatea ei să caute frânturi de informații printre angajați, iar dacă mama ei ar fi aflat, ar fi fost extrem de furioasă.

Medita încă asupra enigmei, când majordomul o anunță că trăsura era gata de plecare.

— Temia! Draga mea! Ce minunat arăți!

În clipa în care pășise în casă, Temia alergase imediat spre bibliotecă unde știa că era tatăl ei.

— Tată! Mi-a fost atât de dor de tine! exclamă ea, în timp ce el o săruta pe obraz și o îmbrățișa.

— Te-ai făcut atât de frumoasă. Mi-e greu să cred că am creat o ființă atât de fermecătoare.

Temia râse și îl scutură de reverul hainei.

— Tată, ești nedrept cu tine, ești cât se poate de distins și de înțelept, iar aceste virtuți sunt mult mai importante decât simplul aspect exterior.

— Păi, și mama ta credea asta! Iar atunci când aveam păr, făceam o figură acceptabilă într-un costum elegant și cu joben.

— Tată, ai avut multe iubite înainte de-a o cunoaște pe mama?

Temiei nu-i venea să creadă că avusese curajul să întrebe așa ceva.

Îl simți cum se desprinde de ea.

— Ai stat prea mult în Franța, draga mea, spuse el cu o față uimită. Se vede.

— Oh, îmi pare rău, tată. N-am vrut să te jignesc!

— Nu sunt jignit, Temia, ci numai șocat de îndrăzneala ta. Trebuie să-ți amintești că acum ești în Anglia și nu trebuie să le pui oamenilor astfel de întrebări foarte intime. Ceea ce în Franța trece drept o conversație foarte lejeră este un lucru care nu se face în Anglia.

Temia roși.

Era adevărat - în cei doi ani pe care îi petrecuse la Paris devenise foarte îndrăzneată. În temperamentul francezilor exista ceva deschis și sincer, care atinsese o coardă a sufletului ei și o făcuse să-și abandoneze repede rezerva tipic englezească.

De fapt, fusese întotdeauna mulțumită când cineva o luase mai degrabă drept franțuzoaică decât englezoaică.

Vorbea franțuzește cu un accent impecabil și învățase și puțină italiană, iar unii oameni refuzau să creadă că nu era de pe continent.

— Temia, poți să mă scuzi pentru moment? Am ceva hârțogăraie de terminat înainte de cină. Și sunt sigur că unui anumit prieten al tău cu patru picioare i-ar face plăcere o vizită!

— Fulger! Oh, cum aș putea să-l uit? Tată, trebuie să fug îndată la grajduri!

Se întoarse repede și se îndreptă spre grajduri.

„Totul pare neschimbat de când am fost ultima oară aici“, gândi ea oarecum satisfăcută, în timp ce alerga către clădirea scundă care se afla la ceva distanță de casă.

Primul om pe care îl văzu fu Robert, bătrânul grăjdar.

Măinile îi erau la fel de marcate de trecerea anilor ca și fața, iar șapca neagră de pe cap îi ascundea creștetul chel. Era ocupat să-î aranjeze o potcoavă care nu-i stătea bine unui ponei pe care ea nu îl mai văzuse până atunci.

— Robert! îl strigă ea din celălalt capăt al curții.

— Domnișoară Temia! În sfârșit v-ați întors acasă!

— Da, m-am întors, și de data asta rămân.

— Îmi face plăcere să aud asta, domnișoară. Lui Fulger i-a fost în mod sigur dor de dumneavoastră!

— Unde e, Robert? Mi-ar plăcea tare mult să-l văd.

— Este colo pe câmp, trebuie numai să-l strigați și va veni!

Temia nu-și putu reține entuziasmul în timp ce alerga spre marginea câmpului. Mândrul armăsar murg păștea liniștit, dar îndată ce fu strigat, își ridică fornăind capul mare.

În câteva clipe galopa către ea. Atinse încântat mâna Tamiei cu botul.

— Îmi pare rău, băiete. N-am zahăr. Lasă-mă să te privesc!

Fulger clătină din cap ca și când ar fi fost dezamăgit.

— Ei, haide, îi șopti Temia, mâine vom face o plimbare lungă și frumoasă și o să ai parte de toate bunătățile pe care ți le dorești. Nu vreau ca Robert să mă acuze că încerc să te fac gras și leneș.

Îi mângâie iubitoare coama mătăsoasă.

Nici unul dintre caii pe care îi călărise la Paris nu fusese atât de frumos, iar în rarele ocazii pe care le avusese să călărească, nu avusese aceeași satisfacție ca atunci când mergea la galop cu Fulger.

Fusese al ei încă de când era mânz și ea însăși îl alesese. Avea o pată albă pe nas, iar tatăl lui fusese campion de curse.

În timp ce ea îl dezmierda, observă că Robert se apropiase de ei, lângă gard.

— Avem un armăsar nou în grajduri, domnișoară. Tatăl dumneavoastră va dori cu siguranță să vi-l arate mâine.

— Unde este?

— În boxa lui. Vreți să-l vedeți?

Temia se opri. Îi trecu prin cap că poate tatăl ei va dori să i-l arate primul și nu voia să-i strice plăcerea.

— Nu, voi aștepta până mâine, Robert. Trebuie să mă întorc în casă și să-mi văd de lucruri. Cred că Sarah se învârte în jurul cozii!

Robert râse și își atinse șapca.

— Pe mâine, domnișoară.

— Da, pe mâine, îi răspunse ea fericită.

Nimic nu îi făcea mai mare plăcere decât perspectiva unui galop prin peisajul de țară.

Când în sfârșit urcă în dormitorul ei, Temia avu parte de o surpriză.

Tapetul cu aspect prăfuit fusese înlocuit de unul mai sofisticat, la fereastră atârnav draperii noi din mătase roz și mai era și un garderob uriaș din lemn de nuc cu numeroase sertare.

— O, ce frumos este! spuse cu râsuflarea tăiată când intră.

— Bine ați venit acasă, domnișoară Temia! exclamă Sarah, făcând o plecăciune. Ne-ați lipsit tuturor.

— Mama a redecorat camera?

— Da, domnișoară. A petrecut luni întregi cu decoratorul, alegând toate culorile, apoi a comandat garderobul la Londra. Ei, ce părere aveți?

— Cred că este minunat. Sunt așa de bucuroasă că mama mi-a cumpărat un garderob nou - eram îngrijorată că în cel vechi nu voi putea să înghesui toate rochiile noi.

— Sunt de la Paris, domnișoară?

— Da, de la Paris. Și vreau să o calci pe cea vișinie de mătase pentru diseară. Vreau să mă fac cât se poate de atrăgătoare pentru *papă* în această seară.

Slujnica făcu o plecăciune și ieși din încăpere.

Temia aruncă o privire în baie și observă că totul părea curat și aranjat, cu flori într-o vază micuță.

Toate acestea o făcură să se simtă bine-venită și bucuroasă că este acasă.

Se uită la micul raft cu cărți pe care le lăsase acolo înainte să

plece în Franța.

— Toate astea mi se par acum atât de copilărești, reflectă alegând *Povestiri după opera lui Shakespeare*, de Charles Lamb. După ce l-am citit pe Voltaire, simt nevoia să-mi mai largesc orizontul.

Brusc, se simți îngrozitor de obosită după călătorie, așa că se întinse pe pat și închise ochii.

Avea senzația că dormise numai zece minute când o strigă Sarah, aflată lângă ea:

— Treziți-vă domnișoară! Trebuie să vă îmbrac pentru cină.

— Cât este ceasul, Sarah?

— Este trecut de șapte. Dormiți de mai bine de o oră!

Sarah o ajută să se îmbrace cu rochia vișinie, după care se apucă să-i aranjeze părul, iar Temia fu nevoită să-i arate cum îi plăcea să fie coafat în noul stil franțuzesc.

Din fericire, Sarah învăța repede, așa că în curând Temia se putu admira cu plăcere în oglinda înaltă dintre ferestre.

— Bravo, Sarah, o lăudă.

— Arătați splendid, domnișoară, suspină Sarah, dându-se puțin înapoi ca să-și admire opera.

Temia zâmbi.

Ochii ei albaștri străluceau, iar părul blond părea înțesat de stele în lumina lumânărilor. Soarele era la zenit și încăperea era deja plină de umbre.

Se auzi apoi sunetul foarte familiar al gongului, iar Temia râse în sinea ei.

— Nu am mai auzit sunetul acesta de multă vreme, murmură, ridicându-se să iasă din cameră.

Jos, Temia îi auzi pe părinții ei, care erau deja în salon.

— Bună seara, domnișoară! spuse Ridley, majordomul, pe ton cântat.

— Scumpo, arăți extraordinar de frumoasă! exclamă mama. Nu-i așa, Arthur?

— Ce părere ai, *papă?* îl întrebă cu timiditate, etalându-și

rochia.

— Eu am plătit-o? întrebă el cu un zâmbet ironic.

— Da, *papă*.

— Să îndrăznesc să întreb cât m-a costat?

— Nu, *papă*.

Sir Arthur zâmbi în sinea lui, amuzat. Ca și când i-ar fi putut refuza ceva singurei lui fiice!

— Sper că nu te vei plictisi la țară.

— O, Doamne, nu, *papă*! răspunse în timp ce se așeza. Mi-a fost dor de Bovendon mai mult decât îți poți imagina!

— Sigur ai fost la grajduri, nu?

— Da, ca să-l văd pe Fulger. Robert mi-a spus că ai un armăsar nou splendid.

Tatăl ei chicoti.

— Da, așa este. Sunt foarte mândru de Brutus.

— De ce l-ai botezat Brutus? Sper că nu te va trăda așa cum senatorul roman l-a trădat pe Cezar!

— Pentru că este un animal uriaș și sălbatic, așa că numele mi s-a părut potrivit.

— Îl vei lua la vânatoare?

— Poate după ce-l voi călări de câteva ori, dar acum este prea devreme. Păcat, pentru că la sfârșitul săptămânii are loc o partidă.

Mama Temiei începu să râdă.

— Observ că dacă nu sunt atentă, nu voi reuși să schimb subiectul discuției prea ușor, spuse cu un oftat.

— Păcat că nu te pasionează vânatoarea, mamă, zise Temia, luând o înghițitură de vin. Mi-ar plăcea așa de mult să mergem împreună, toată familia.

— Dar atunci cine ar rămâne acasă să supravegheze pregătirea meselor? Nu, prefer să stau acasă să mă ocup de pregătirea unor mâncăruri bune pentru domnii care vânează.

— Și pentru doamne, o corectă Temia.

— Fiindcă nu ai avut ocazia să-l călărești pe Fulger de o veșnicie, ce-ai zice să vii cu mine mâine când îl scot pe Brutus la plimbare?

sugeră tatăl ei.

— O, da! Mi-ar plăcea foarte mult, acceptă Temia. Îmi este așa de dor să-l călăresc din nou pe Fulger.

— Atunci așa rămâne. O să-i spun lui Robert să-i pregătească pentru zece și jumătate, și vom călări până la râu și înapoi. Ne vom întoarce pentru masa de prânz, și vei putea să-mi spui ce părere ai despre ultima mea achiziție.

Temia era așa de încântată, că anevoie își putea stăpâni nerăbdarea. Abia aștepta ziua de mâine.

— Dar balul, mamă? Va avea loc la sfârșitul săptămânii?

— Da, iubita mea. Măine o să-ți arăt meniul și o să discutăm despre orchestră. Signor Duttini nu te va dezamăgi. Vine din Italia. Întotdeauna am spus că italienii au o strălucire anume.

— Mamă, mă faci să cred că ești un pic îndrăgostită de signor Duttini, o necăji Temia. *Papă*, va trebui să fi cu băgare de seamă în seara balului!

— Temia, nu am ochi decât pentru un singur bărbat! De douăzeci și șapte de ani suntem căsătoriți și nu trece o zi în care să nu-i mulțumesc bunului Dumnezeu că mi-a îngăduit să fiu o femeie așa de norocoasă.

— Erai mai tânără decât mine când l-ai cunoscut pe *papă*, nu-i așa?

— Da, abia împlinisem douăzeci de ani.

— Eu nu mă grăbesc să mă mărit, recunosc Temia. Vreau să mă căsătoresc din dragoste când va veni vremea, și trebuie să fie o iubire perfectă, ca a ta cu *papă*.

Temia ar fi putut să jure că în acel moment, ceva ca o umbră trecuse peste chipul mamei ei, dar fusese atât de efemer că nici nu apucase să se gândească la asta că și dispăruse.

Temia rezistă cât de mult reuși, dar curând își simți ochii grei și nu se mai putu gândi decât să se suie în pat.

Îi sărută pe părinții ei și le spuse noapte bună, apoi se duse sus și, după ce Sarah o ajută să se dezbrace, se băgă în pat.

Dar, la parter, în salon, scena era foarte diferită...

— Deci nu i-ai spus despre lordul Alphonse, murmură Lady Brandon, sorbind delicat din brandy.

— Nu mi s-a părut momentul potrivit, Alice, răspunse Sir Arthur, privind spre tăciunii care se stingeau în șemineu.

— Mai devreme sau mai târziu tot trebuie să abordăm subiectul.

— Care - acela că tatăl ei este bătaia de joc a unui om fără scrupule care se pretinde de o moralitate ireproșabilă, când lucrurile nu stau deloc așa?

— Nu mai poate continua să ia cai și să nu plătească pentru ei. Avem cheltuieli, iar el insistă să-i ia pe cei mai buni. Numai Dumnezeu știe cât o să mai poți să-l păstrezi pe Brutus, odată ce pune ochii pe el.

— Nu-l poate lua pe Brutus! scrâșni Sir Arthur.

— Dar a făcut deja apăsări că i-ar plăcea Fulger.

— Dacă va fi cazul, va trebui să analizăm problema cu atenție, oftă el. Nu ne putem permite să ne jucăm prea mult cu el, Alice. Este atât de imprezicibil, și nu sunt sigur că nu va dezvălui o *anumită chestiune*.

La auzul acestui lucru, Lady Brandon începu să plângă.

— De ce trebuie să plătim pentru o istorie atât de veche? hohoti ea, acoperindu-și ochii.

Sir Arthur se îndreaptă către soția lui și o cuprinse cu brațul în încercarea de a o liniști.

— Nu este de ajuns că ne-am pierdut unicul fiu?

— Oamenii de teapa lui nu au nici un strop de moralitate, spuse Sir Arthur, și fața îi deveni ca de piatră.

Dar chiar și în timp ce o alina, știa că, indiferent cât de mult și-ar fi dorit, lordul Alphonse nu urma să dispără ca un fuior de fum.

*

A doua zi dimineață, Temia abia aștepta să se termine micul dejun, ca să dea fuga la grajduri.

Fulger o aștepta, și ea îi dădu o bucată de zahăr în timp ce Robert îl înșeuă pe Brutus pentru tatăl ei.

Sir Arthur se apropie cu pași energici, arătând foarte spilcuit în

costumul său de călărie.

— Ți-am spus că e un animal pe cinste, Temia, se lăudă el, încălecând mândru pe Brutus.

— Chiar așa este, tată. Arată ca și cum ar fi plin de energie. Poate chiar prea multă, după părerea mea!

— N-aș lăsa pe nimeni altcineva să-l călărească, Temia, spuse Sir Arthur, contemplând sumbru îngrozitoarea idee ca lordul Alphonse să încerce să-l revendice. E năbădăios, asta se vede clar. E numai a treia oară când ies cu el la o plimbare lungă, așa că o să vedem dacă se comportă bine.

Curând după aceea străbăteau peisajul de țară.

Toamna își arăta deja semnele, cu nuanțele de roșu care colorau copacii și tufișurile, iar Temia reflectă că nu peste multă vreme nu vor mai avea frunze și crengile lor vor fi golașe.

Sporovăiră între partidele de galop până când ajunseră la râu, unde se opriră să se odihnească. Temiei îi veni brusc ideea să amintească de *Les Jolies Mademoiselles*.

— Tată, balul ăsta pe care îl dăm... n-ar fi minunat dacă am avea și o distracție extravagantă?

— Adică și altceva în afară de orchestra lui signor Duttini? Ce ți-ar plăcea, iubito? Dacă îmi stă în putere, știi că o voi face.

Temia respiră adânc și se uită în altă parte, astfel încât lucrul să pară cât mai banal cu putință.

— Păi, când eram în Kensington, am văzut o trupă de dans despre care mama spunea că este atracția Londrei...

Tatăl ei o privi fix, cu o expresie care îi sugera Temiei faptul că era puțin tulburat.

— O trupă de dans? Vrei să spui *actrițe*?

Temia respiră adânc.

„Dacă se supără, atunci voi ști că în spatele acelei povești e ceva!” își spuse în sine ea.

— Da. În Franța lumea nu se uită urât la ele ca aici, și ar putea da o savoare continentală...

— Nici nu intră în discuție! o întrerupse tatăl ei cu o expresie

teribil de furioasă. Înțeleg că șederea îndelungată în Franța ți-a pervertit percepția asupra conveniențelor sociale.

Și cu asta, îl întoarse pe Brutus și porni în galop de la râu în direcția conacului.

„Măi să fie!“ își spuse Temia puțin uimită. „Nu mă așteptam la o reacție atât de violentă la sugestia mea. Nu pot decât să trag concluzia că teoria Georgianeii are într-adevăr legătură cu un secret de familie ascuns sub toate lucrurile astea!“

În timp ce îl îmboldea pe Fulger din pinteni să o ia din loc, nu-și putea stăpâni uimirea tot mai mare.

„O să merg până la capăt cu asta!“ decise ea, în timp ce străbătea terenurile necultivate. „E evident că tatăl meu are mai multe de ascuns!“

Sosise ziua balului, și Bovendon Hall era în fierbere. Încă înainte de ivirea zorilor servitorii făceau pregătiri, iar pe lângă ei fuseseră angajați alți servitori printr-o agenție din Londra.

Lady Brandon se trezi devreme, odată cu ivirea primelor raze slabe de lumină ale zorilor, iar camerista ei o ajută să se îmbrace.

— Grăbește-te, Martha. Șampania va sosi curând. Stăpânul a comandat-o special din Franța.

— Bucătăreasa noastră este supărată pentru că ați angajat un maestru din Franța ca să creeze niște specialități pentru bufet, înălțimea Voastră.

— Bucătăreasa noastră ar trebui să se bucure pentru ajutorul primit, Martha.

Doamna Duff fusese angajată la Bovendon Hall cu mulți ani în urmă și nu întinerea, și cu toate că reușea să se descurce cu meniul zilnic, Lady Brandon se îndoise de capacitatea ei de a găti pentru atât de mulți oaspeți.

— Oh, bănuiesc că lucrurile chiar așa stau, răspunse Martha. Probabil că are aproape șaiszeci de ani, dacă nu mai mult.

— Chiar și așa, nu am dorit să o supărăm, Martha. O să discut cu ea mai târziu și o să-i explic că postul ei este sigur până când va dori să se retragă.

Mai ales astăzi, Lady Brandon nu-și dorea vreo problemă cu servitorii - nu avea și așa destule pe cap?

Temia se oferise să ajute când venise la micul dejun, dar i se spusese să se odihnească și să nu-și facă probleme.

Dar înainte să-și dea seama, sosise timpul să se îmbrace.

Sarah îi strânse șireturile noii ei rochii de bal de la Paris și între timp se gândiră la o coafură pretențioasă care să facă senzație, după cum spera Temia.

— Cred că nici dacă v-ați strădui n-ați putea arăta mai frumoasă! spuse Sarah care rămăsese cu gura căscată, în timp ce Temia stătea în fața oglinzii

— În rochia ei de mătase mov cu un jupon cu volane. Corsajul avea un decolteu îndrăzneț, cu mâneci scurte încrețite, iar în picioare avea o pereche de pantofiori asortați, din mătase mov.

— Toți gentlemanii din sala de bal vor dori să danseze cu dumneavoastră, domnișoară, oftă Sarah, în timp ce închidea colierul cu diamante de la gâtul zvelt al Temiei.

Aceasta era nerăbdătoare să coboare și să-și întâmpine oaspeții.

Iar când coborî, mama ei o aștepta cu o expresie destul de supărată.

— Draga mea, mi-e teamă că am vești destul de proaste. Conte de Wentworth s-a scuzat pentru că a fost reținut la Londra și nu poate veni. Este unul dintre cei mai râvniți burlaci din comitat - chiar dacă-i un pic cam sălbatic.

— Ce vrei să spui, mamă?

— Are o înclinație accentuată pentru viața ușoară și își irosește în mod rușinos talentul. Pictează minunat și vorbește câteva limbi străine. Sunt sigură că o femeie potrivită l-ar aduce pe calea cea bună - nu este vorba de ostilitate, ci doar de o fire aprigă, dacă e să dai crezare bârfelor.

— Păcat, mi-ar fi plăcut să-l cunosc, răspunse Temia, luând paharul cu șampanie pe care i-l oferise un lacheu. Pare interesant.

Ochii lui Lady Brandon se umplură de lacrimi în timp ce își privea fiica. În sufletul ei, spera cu ardoare ca Temia să-și găsească

iubirea în această seară.

Era îngrijorată că Temia avea aproape douăzeci și doi de ani și nu dădea semne că ar fi interesată de căsătorie.

— Ești atât de frumoasă, Temia, șopti ea.

Musafirii începuseră să sosească în număr tot mai mare, iar trăsurile se înșirau pe alea de la intrare pentru a-și lăsa strălucitoarea încărcătură.

Curând, Lady Brandon era atât de prinsă cu întâmpinarea oaspeților încât uită pentru moment de toate grijile.

În sala de bal, Temia fu înconjurată rapid de tineri domni, cu toții nerăbdători să fie prezentați.

— Ați văduvit ținutul prea mult timp de frumusețea dumneavoastră, spuse unul.

— Sunteți ireală! exclamă un altul, conducând-o spre centrul sălii de dans.

— Spuneți că vă veți căsători cu mine, altfel voi muri în mod sigur de inimă real! declamă un altul.

Trăind atât de mult timp în Franța, Temia trată cu un zâmbet aceste complimente ușoare și continuă să schimbe partenerii la fiecare dans.

Pe la jumătatea serii se declară istovită, în timp ce scăpa din brațele unui anume George Armstrong.

— Îmi zdrobești inima, îngerul meu! strigă acesta, ducându-și mâinile la piept într-un gest teatral.

— Voi reveni mai târziu, îi zâmbi ea cochetă, acum dansează cu altă domnișoară.

Temia se retrase în anticameră, unde se găseau mai multe canapele confortabile.

Zâmbi către un grup de doamne dintr-un colț, care erau ocupate pe deplin cu bârfele serii - toate sporovăiau și șușoteau în spatele evantaielor, în timp ce Temia să lăsă să cadă pe un fotoliu.

În timp ce se relaxa, deveni brusc conștientă de prezența unui bărbat lângă ușă, ai cărui ochi o sfredeleau.

Dintr-un motiv oarecare, avu un sentiment distinct de

disconfort.

Îl privi timp de câteva fracțiuni de secundă, iar el interpretează acest lucru ca pe o invitație.

„Oh, nu!“ își spuse în sinea ei, în timp ce îl privea cum se apropie.

— Bună seara, sunteți domnișoara Brandon, nu-i așa?

— Da, dar mă puneți în încurcătură, domnule. Mi-e teamă că nu ne-am mai întâlnit, nu-i așa?

— Lordul Alphonse, la dispoziția dumneavoastră. Nu, nu ne-am cunoscut, dar sunt o cunoștință de afaceri a tatălui dumneavoastră.

— Deci vă ocupați de afaceri cu cai?

— Da, este un fel de-a spune, răspunse el, puțin evaziv. Nu mi-a spus că are o astfel de fiică încântător de frumoasă. Dar nu dansați?

— Sunt puțin obosită. Am dansat tot timpul de când a început să cânte muzica.

— Dar bineînțeles că o să dansați cu mine, spuse el cu o încredere arogantă pe care Temia o găsi destul de dezagreabilă.

Se uită în sus către lordul Alphonse și cântări silueta înaltă și fața prelungă, și nasul mare care părea să se încovoie în jos. Avea părul negru și rar, iar Temia aprecie că avea cel puțin patruzeci de ani.

Una peste alta, avea ceva care o făcea să nu se simtă în largul ei.

— Aș vrea să mă odihnesc puțin, răspunse ea încet.

— Prostii! O tânără minunată ca dumneavoastră? Haideți, orchestra cântă un vals. Oferiți-mi acest dans.

Temia se gândi că tatăl ei s-ar putea enerva dacă l-ar supăra pe lord, așa că se ridică și prinse brațul care i se oferea.

În timpul valsului, lordul Alphonse se lipi un pic prea tare de ea, iar Temia găsi experiența aceasta destul de deranjantă.

Simțea cum atracția lui pentru ea devenea tot mai puternică, iar atunci când încercă să se desprindă din îmbrățișarea lui strânsă,

el se apropie și mai tare de ea.

Când muzica se opri, el continuă să o țină în brațe.

— Dansați minunat, Temia, și sunteți într-adevăr foarte frumoasă. Pot să vă vizitez mâine?

— Mi-e teamă că voi fi ocupată, Lord Alphonse. Tocmai m-am întors din Franța și sunt destul de prinsă.

— Mâine-dimineață îl voi vizita pe tatăl dumneavoastră, așa că, dacă sunteți acasă, o să vă văd, insistă el, eliberând-o. Acum, vă rog să mă scuzați - mă așteaptă trăsura.

Temia simți cum i se strânge pielea când el îi sărută mâna.

Aproape imediat ce lordul Alphonse se îndepărtă, mama ei se grăbi spre ea.

— Ce-a spus? Despre ce ți-a vorbit? o întrebă pe un ton îngrijorat, lucru care o făcu pe Temia să bănuiască faptul că acest lord Alphonse era o persoană mult mai importantă decât bănuise la început.

— A insistat cât se poate de mult să-i permit să mă viziteze mâine. Bineînțeles că voi spune că nu sunt acasă.

— Țasta nu e un lucru înțelept, Temia dragă. Este un client foarte bun al tatălui tău.

— Dar mamă, nu-mi pasă deloc de el. M-a strâns dezagreabil de tare în timpul valsului și asta m-a deranjat.

— Draga mea, sunt sigură că, dacă te-ai descurcat în fața interesului pe care ți l-au acordat bărbații din Paris, atunci cu atât mai mult vei fi în stare să te descurci cu el într-o manieră corespunzătoare. Nu trebuie să-l respingi prea tare, dragă, tatăl tău n-o să fie prea bucuros dacă el o să se supere pe noi.

Temia simți un nod în gât. Nu se așteptase ca mama ei să spună acest lucru.

De ce nu era de acord cu ea?

Nici un gentleman nu strângea atât de tare o doamnă pe care de-abia o cunoscuse!

„Înțeleg că ei doresc să-i facă impresie bună și că trebuie să accept acest lucru“, medita ea când George Armstrong dădu peste

ea pe coridor.

Dar chiar și atunci când dansă cu el, nu-și putu șterge din minte pentru tot restul serii imaginea privirii pofticioase a lordului Alphonse.

Dimineața următoare, servitorii încă făceau curățenie după bal când Temia coborî să caute ceva de mâncare. Era aproape de prânz, dar nu putea aștepta până la dejun.

Se strecură pe scara din spate în bucătărie și îi ceru doamnei Duff, care tocmai scotea din cuptor un rând de pâini aburinde, niște pâine cu miere.

Se așeză la masa din bucătărie și măncă înfometată.

„Cel puțin dacă sunt aici jos, Ridley n-o să mă găsească“, își spuse în sine ea.

Dar cinci minute mai târziu, acesta cobora scările.

— Domnișoară Temia! Păi ce faceți aici?

— Voiam ceva de mâncare.

— Un gentleman care este cu tatăl dumneavoastră se interesează de dumneavoastră.

Temia oftă.

— E cumva lordul Alphonse? întrebă.

— Da, domnișoară.

— Ridley, dacă întreabă de mine, vreau să-i spui că nu sunt acasă. Înțelegeți?

— Prea bine, domnișoară. Dar dacă stăpânul cere să veniți?

— Nu m-ai văzut.

Majordomul făcu o pauză, apoi înclină încet din cap. Luă o tavă și se îndreptă din nou spre scări.

După ce își termină gustarea, ea se furișă pe ușa din spate și ieși în curte.

Grădinarul-șef curăța frunzele de pe alee, iar ajutorul lui era ocupat să taie niște tufe.

Fără să se gândească, Temia se trezi în curând lângă grajduri.

„N-ar trebui să zăbovesc pe aici“, se gândi ea, „pentru că acesta este în mod sigur locul pe care o să-l viziteze lordul Alphonse dacă

este aici.“

În timp ce se întorcea spre casă, auzi pe cineva care o striga.

Cu sufletul greu, îl ignoră la început pe lordul Alphonse, dar apoi, când strigătele lui deveniră mai puternice și mai insistente, ar fi fost o mojie să pretindă că nu-l recunoaște.

Se strădui să zâmbească și se întoarse spre el.

El se grăbea prin curte către ea, cu capul plecat.

— Domnișoară Brandon! Mi s-a spus că nu sunteți acasă.

— Ridley nu m-a găsit pentru că eram în bucătărie. Probabil a presupus că ieșisem.

— Sunt foarte bucuros că v-am văzut, pentru că am o problemă importantă pe care doresc s-o discut cu dumneavoastră.

— Tocmai mă pregăteam să plec, Lord Alphonse.

— Nu durează mult. Putem intra?

— Trebuie să vorbesc cu Robert.

— Mai târziu. Haideți, să ne întoarcem în casă. Probabil că vă este frig fără o haină sau un șal.

Îi atinse Temiei umărul cu un gest care o făcu să se înfioare. Nu-i plăcea să fie tratată atât de intim.

Odată ajunși în casă, îl conduse în salon, în speranța că tatăl ei era acolo, dar acesta nu era de găsit nicăieri.

— Domnișoară Brandon, începu el. Trebuie să mă credeți că de la întâlnirea noastră de aseară nu m-am gândit la nimic altceva decât la dumneavoastră, și trebuie să mărturisesc că m-am îndrăgostit nebunește de dumneavoastră. Nu sunt omul care să aștepte când îmi pun ceva în gând, așa că vă cer să vă căsătoriți cu mine. Știu că tatăl dumneavoastră va fi de acord.

— Ați vorbit cu tata despre asta? întrebă Temia puțin nervoasă.

— Nu, nu încă, dar sunt cu totul încrezător că nu va avea obiecții în legătură cu logodna noastră.

Temia ezită.

Nu dorea să-l ofenseze, dar în același timp fusese luată prin surprindere de aroganța șocantă a bărbatului.

— Mă tem că în momentul acesta nu doresc să mă mărit cu

nimeni, Lord Alphonse, răspunse ea curajoasă. Bineînțeles că sunt măgulită de cerere, dar nu pot să accept. Acum, dacă mă scuzați, sunt gata să plec, după cum v-am spus.

Fața lordului Alphonse se înroși de furie. Buzele îi tremurau și respira zgomotos în timp ce se încrunta.

— Mă... refuzați... pe mine? bolborosi el.

— Da, răspunse Temia calmă.

— Ce obiecții ați putea avea ca să refuzați un gentleman de rangul meu?

— Domnule, nici nu vă cunosc. Acesta este un motiv suficient, nu-i așa?

— Nu, nu este! strigă el. Sunt obișnuit să obțin ceea ce îmi doresc și o să vă am, domnișoară Brandon! Acum vă las să cugetați asupra hotărârii greșite pe care ați luat-o și voi reveni mâine, când veți fi avut ocazia să vă gândiți la asta. Bună ziua. Nu e nevoie să mă conduceți.

Cu aceste cuvinte, ieși din încăpere furios ca o vijelie.

Ea auzi cum ușa de la intrare este trântită și zgomotul pașilor lui care se îndepărtau pe pietriș.

„Mă tem că mi-am făcut un dușman“, își spuse ea, așezându-se pe canapea. „Tata o să fie furios, dar în mod sigur va înțelege pentru ce l-am refuzat.“

Dar în sufletul ei creștea o teamă persistentă că poate, exact așa cum lordul Alphonse nu era un om pe care să-l amâni, nici tatăl ei nu avea să fie așa de înțelegător pe cât spera ea.

CAPITOLUL 3

Temia rămase trează toată noaptea, ocupându-și mintea cu gânduri nedorite legate de lordul Alphonse, în timp ce la Londra, contele de Wentworth era agitat.

— Ce dracu' vrei să spui că nu putem intra? întrebă poruncitor la ușa care ducea în culise, ținând în mână bastonul cu măciulie de argint.

Silueta lui înaltă era învăluită într-o mantie neagră largă, iar pălăria de mătase îl făcea să pară și mai înalt decât cei un metru și optzeci și cinci.

— Îmi pare rău, excelență, dar domnul Baker a fost categoric - în această seară, fără gentlemeni în culise.

— Dar prietenul meu aici de față o însoțește pe una dintre domnișoare la cină, insistă el, bătând enervat cu bastonul său lung în caldarâm. Leo ne cunoaște!

— Îmi pare rău, Înălțimea Voastră. Acestea sunt ordinele.

Bărbatul închise precipitat ușa dinspre culise, lăsându-i pe el și pe Sir Thomas Babbington indignați pe trotuar.

— Nu-i nimic, pot să o văd pe Gladys în altă seară, spuse Sir Thomas. Nu era nevoie să faci atâta caz.

Contele suspină.

Nu că ar fi fost interesat de vreuna dintre fetele de la *Les Jolies Mademoiselles*.

De când rupsese o logodnă cu doi ani în urmă, avusese grijă să se țină departe de orice interludiu romantic. E drept, orice bărbat are nevoie, dar acestea erau de obicei satisfăcute cu ușurință de un șir întreg de doamne dornice, de regulă măritate, pe care le întâlnea la nenumăratele baluri și petreceri.

Numai că în ultima vreme chiar și acestea încetaseră să-l mai amuze.

Ultima lui *affaire de cœur* luase sfârșit când doamna în chestiune se întorsese spășită la soțul ei.

Pe de altă parte, Sir Thomas era un amator inveterat de actrițe

de varieteu. Era unul dintre puținele lui vicii, față de care, spre deosebire de beții sau jocul de cărți, contele nu împărtășea același entuziasm.

Numai că Sir Thomas era sclavul unei glezne frumoase și al unei priviri impertinente, iar actrițele din Londra îi oferiseră nenumărate clipe fericite.

— Trebuie să scap de obiceiul acesta, spuse el în timp ce se întorceau la trăsură. Ar trebui să mă așez la casa mea cu o fată drăguță, de familie bună, și să produc un fiu moștenitor. Așa ar fi vrut taică-meu.

Contele își zvârli capul pe spate, râzând:

— Tare aș vrea să o cunosc pe domnișoara care te va îmblânzi! exclamă. Nu, cred că în ciuda protestelor tale, ești un burlac incorigibil. Nu vrei mai degrabă să mergem la club, Thomas?

— Presupun că un brandy sau două m-ar putea ajuta să treacă timpul în mod plăcut. Birjar! Du-ne la Whites!

Faetonul negru și elegant se puse în mișcare, și curând lăsară în urmă luminile de la Royal Kent Theatre.

Temia avea dreptate că lordul Alphonse nu era un bărbat ușor de descurajat.

A doua zi după ce-l respinsese, la Bovendon Hall apăru un coș uriaș cu flori.

— Orhidee! suspină mama. Sunt splendide.

— Flori de înmormântare, o contrazise Temia, disprețuitoare.

— Scumpa mea, dar acestea nu sunt albe. N-am văzut niciodată culori atât de frumoase.

Temia citi cartea de vizită care însoțea orhideele.

Nu voi avea odihnă până când nu vei spune că vei fi a mea.

Ziua era friguroasă, iar slujnica aprinsese deja focul. Temia aruncă în flăcări cartea de vizită, urmărind cum se îndoiaie și se transformă în scrum.

— Draga mea, chiar era nevoie de așa ceva?

Temia încă fixa flăcările cu privirea.

— Să o rog pe Sarah să le pună la tine în cameră?

— Nu, mamă. Dacă trebuie să fie expuse, lasă-le să rămână în hol, ca să nu fiu nevoită să mă uit la ele prea mult.

Temia străbătu camera în sus și în jos, prin fața ferestrei, și în cele din urmă se ghemui într-un fotoliu.

— Temia! strigă mama ei. Nu cred că am cheltuit atâția bani să te duci la pension, ca să te porți ca un grăjdar! Dacă Ridley ar fi fost în încăpere?

— Atunci și-ar fi ferit privirea, replică Temia îmbufnată.

Dar nici chiar faptul că luaseră orhideele din cameră nu o ajută să-și îmbunătățească proasta dispoziție.

Iar când, în aceeași după-amiază, sosi un bilet de la lordul Alphonse în care scria că le va face o vizită a doua zi, Temia luă foc.

Ieși din casă alergând și se refugie la grajduri, unde luă o perie și-l frecă pe Fulger până când părul începu să-i strălucească.

— Domnișoară Temia, nu e nevoie să faceți asta, tocmai voiam să o fac eu, spuse Robert, intrând în boxa lui Fulger.

— Nu e vina ta, răspunse ea, îngropându-și fața în coama mătăsoasă a lui Fulger. Voiam să ies din casă.

— Să-l înșeuez, domnișoară?

Temia se înveseli vizibil.

— Ce idee minunată! O să călăresc până în sat și înapoi. O schimbare de decor e tot ce am nevoie.

Ziua era cenușie și mohorâtă, dar Temia nu dădu nici o atenție vremii.

Îl călări pe Fulger cu îndârjire pe drumul către sat și se opri să arunce o privire la monumentul

ridicat în memoria fratelui ei. Statuia din bronz care-l reprezenta aproape că-i părea a unei alte persoane și, privind-o, nu-i venea să creadă că Jasper murise.

„Cât de diferită ar fi putut fi viața mea, dacă el ar fi trăit“, reflectă ea, atingând cu tandrețe placa de alamă, înainte să se suie iar pe Fulger.

A doua zi la micul dejun, Temia primi instrucțiuni precise de la

tatăl său, ca dacă cumva ar veni în vizită lordul Alphonse, să-l primească neapărat.

— *Papà*, dacă îmi cere iar să mă mărit cu el, nu voi spune „da“! N-ai vrea să vorbești tu cu el? Poate că ar lua refuzul meu mai în serios dacă ar veni de la tine.

Sir Arthur arăta în mod limpede stingherit.

Temia își dădea foarte bine seama că nu dorește în mod evident să aibă o asemenea conversație cu lordul Alphonse.

— S-ar putea să fie greu să abordez acest subiect. Sunt chestiuni foarte importante pe care trebuie să le discut cu el mai întâi.

— Dar măcar îi vei spune că sunt hotărâtă?

Sir Arthur ezită și păru deranjat să-i facă acest hatâr Temiei. Ea era mult prea obișnuită ca el să-i dea voie să facă totul cum vrea ea, iar șovăiala aceasta o șoca de-a dreptul.

— Nu trebuie să-l superi, scumpa mea. Dacă chiar vrei să-l refuzi și de data aceasta, spune-i că nu intenționezi să te căsătorești cu nimeni - și te rog încearcă să nu-l ofensezi, adăugă mama ei, grijulie.

— Este adevărat, nu vreau să mă mărit cu nimeni. Încă nu l-am întâlnit pe bărbatul care să-mi trezească interesul suficient pentru acest lucru. Vreau un bărbat care nu este încrezut și ostentativ - altminteri ce mi-ar mai rămâne să descopăr despre el?

După care ieși valvârtej din încăpere.

Lady Brandon așteptă până când socoti că Temia nu o mai poate auzi, apoi se întoarse către soțul ei.

— *Trebuie* să-i spui, Arthur. Dacă va cunoaște adevăratul motiv pentru care vrei să-l păstrezi de partea ta, poate că măcar va fi mai agreabilă cu el.

— Alice, nu am de gând să discut afacerile sau problemele mele personale cu fiica mea! Nu-i destul că soția mea știe că m-am făcut de râs ca un prost?

— Atunci nu vei putea să te învinovățești decât pe tine dacă, fără să-și dea seama, va înrăutăți și mai mult lucrurile.

Numai că tatăl Temiei nu vorbi cu ea, așa că lordul Alphonse veni în vizită în ziua următoare, așa cum promisese.

Iar Temia respinse din nou cererea lui în căsătorie.

Sir Arthur se găsea acum în situația îngrozitoare de a fi nevoit să-i explice lordului Alphonse de ce nu-l acceptase fiica lui.

Îl conduse în bibliotecă pe lordul în mod evident enervat și scoase cel mai bun brandy, sperând să-l calmeze.

— Este tânără, Lord Alphonse, și nu are încă intenția să se mărite o vreme, spuse Sir Arthur, în- tinzându-i paharul.

— Fiica dumitale are aproape douăzeci și doi de ani și va rămâne fată bătrână dacă insistă cu această prostie. Sunt hotărât să fie a mea, Sir Arthur, și ți-aș fi recunoscător pentru ajutorul *dumitale*.

— Temia este foarte încăpățânată, și nu pot s-o silesc să facă nimic din ceea ce nu vrea.

Lordul Alphonse îl privi pe Sir Arthur cu un dispreț clar întipărit pe chip.

— Eu n-aș putea să suport în casa mea un tiran cu jupon.

— În acest caz, în mod clar Temia nu s-ar dovedi o soție mulțumitoare pentru domnia voastră, Lord Alphonse, replică Sir Arthur, sperând că așa avea să pună capăt subiectului.

— A, îl contrazise cu un zâmbet superior, ba eu cred că așteaptă să fie îmblânzită. Încă nu am întâlnit femeia pe care să nu o pot supune voinței mele, *dacă* așa doresc eu.

Luă o înghițitură mare de brandy și scoase un râset jos și crud care-i făcu rău lui Sir Arthur.

— Ei, hai să trecem la afaceri, spuse lordul Alphonse, scoțându-și carnetelul din buzunar. Cred că ai marfă nouă care m-ar putea interesa...

Dincolo de ușa bibliotecii, Temia ascultase vocile ridicate. Deși nu auzea foarte bine, ghicea sensul.

„Sper că *papà* a spus foarte răspicat că pentru mine curtea lordului Alphonse nu este bine-veni- tă“, murmură în sinea ei.

Încă se simțea puțin iritată fiindcă fusese nevoită să-l refuze din nou. De data aceasta el încercase să se stăpânească și răsese pur

și simplu când ea spusese „nu“.

— O doamnă refuză întotdeauna la început, altminteri nu este o doamnă, spusese el într-un mod exasperant. În cele din urmă o să accepte.

— *Nu voi accepta!* răspunsese, și ochii ei albaștri scăpăraseră de furie.

Era tot ce putea face ca să nu iasă în goană din încăpere, și doar sosirea tatălui ei detensionase atmosfera.

În acel moment Temia se folosise de prilej ca să se scuze, fugise la etaj și așteptase până când cei doi părăsiseră salonul, înainte să coboare iar scările.

Dar acum nu mai auzea voci ridicate, și bănuia că tatăl ei deschisese bufetul cu băuturi, unde-și ținea cel mai bun brandy.

„Sper că n-a spus altceva decât a promis că va spune“, reflectă, panicându-se brusc la gândul că brandy-ul însemna un târg încheiat și parafat.

În acel moment intră mama ei, care se încruntă.

— Asculți pe la uși? Zău așa, Temia!

— Mamă, nu este ceea ce crezi. *Papă* este înăuntru cu lordul Alphonse. L-am refuzat din nou.

Lady Brandon suspină:

— Este un bărbat insistent, de asta te asigur.

— Mamă, dacă aș fi putut rezolva eu singură problema cu el, nu l-aș fi băgat în asta pe *papă*.

— Da, știu, scumpa mea. Ei, și acum hai să intrăm în salon, căci nu se cuvine ca servitorii să ne prindă purtându-ne în acest mod.

— Servitorii?

— Exact. Hai, grăbește-te, se pare că tocmai termină de vorbit.

Temia și mama ei se îndreptară în grabă spre salon, și se pregăteau să se așeze, când la ușă apărură lordul Alphonse.

— Domnișoară Brandon, Lady Brandon. Regret că nu mai pot să zăbovesc, dar am afaceri de care trebuie să mă ocup. Ne vom revedea curând - de fapt, chiar *foarte curând*.

Salută printr-o aplecare a capului, apoi își luă pălăria de la Ridley.

Când auzi ușa din față închizându-se, Temia se întoarse spre mama ei:

— Ce-a vrut să spună cu asta? „Chiar foarte curând“?

— Zău că nu știu, draga mea.

Ridley apăru în salon, cu o privire gravă pe chip.

— Doamnă, stăpânul vă cheamă în bibliotecă, dacă ați putea veni imediat.

Ridley nu-l plăcea deloc pe lordul Alphonse, dar nu și-ar fi făcut niciodată cunoscute sentimentele. Nu-i plăcea felul în care măsura conacul, de parcă ar fi urmat să devină proprietatea lui.

— Temia, trebuie să te las. Sper că vei lua cina cu noi în seara aceasta.

— Da, mamă. Nu am alte angajamente. Aproape că uitasem cât de grozav de liniștită poate fi viața la țară.

Lady Brandon se întristă, căci presimți că fusese convocată în bibliotecă în legătură cu lordul Alphonse.

Din fericire, Temia era ocupată cu altceva când, peste ceva mai mult de o oră, mama ei ieși în cele din urmă din bibliotecă înlăcrimată și trasă la față.

Ii spuse lui Ridley că nu vrea să fie deranjată înainte de cină, după care se retrase în camera ei.

Era îngrozită de venirea serii, fiindcă atunci când lordul Alphonse făcuse aluzie la faptul că se vor întâlni din nou foarte curând, nu fusese doar o lăudăroșenie gratuită.

Nu știa dacă ar trebui să o avertizeze pe Temia că vine la cină în această seară și că o va cere încă o dată în căsătorie, numai că de data aceasta cu bincuvântarea tatălui ei.

Temia se retrăsese în camera de muzică și petrecu orele de dinaintea cinei cântând la pian ca să se amuze.

Degetele ei zburau pe claviatură interpretând o piesă veselă de Chopin, apoi Beethoven. Se simți transportată de tristețea *Sonatei Lunii*, și chiar mai tare de *Adagio cantabile* din Sonata numărul 8

în do minor.

Temia interpreta curgător, cu o eleganță rafinată care fusese deseori comentată când era la Paris.

Iubea muzica și îi făcea plăcere să cânte la minunatul pian cu coadă care fusese odinioară al bunicii ei.

Cânta ca și când nu ar fi avut nici cea mai mică grijă pe lume, fără să-și dea seama că viața ei frumoasă și confortabilă avea să se schimbe dramatic în curând.

— Domnișoară, vă rog stați potolită, că altfel n-o să reușesc să vă aranjez părul cum trebuie!

Sarah era nemulțumită că Temia nu era în stare să-și țină capul nemîșcat în timp ce ea îi aranja părul într-o coafură complicată.

În cele din urmă prinse ultima agrafă la spate și Temia era gata.

— Foarte bine, Sarah, exclamă Temia admirându-se în oglindă.

Pentru ea nu conta defel că în afară de părinți nu avea pe cine să impresioneze cu înfățișarea sa splendidă - învățase la Paris că întotdeauna trebuie să arăți foarte bine, în orice moment și oriunde.

Sună gongul, iar ei îi era foarte foame, fiindcă la prânz nu mâncase prea mult.

Satinul albastru al rochiei se potrivea perfect cu culoarea ochilor, iar broșa cu safire de pe piept îi adăuga o notă șic.

Când intră, mama ei era deja în sufragerie și purta o discuție cu Ridley.

— A, Temia, scumpa mea. Mă tem că *papà* ne face să așteptăm.

— Unde este?

— În salon, se întreține cu oaspetele nostru.

Temia păru surprinsă:

— Nu știam că așteptăm pe cineva, murmură în timp ce se așeza.

Tocmai se pregătea să întrebe cine ar putea fi, când în încăpere intră tatăl ei, urmat îndeaproape de lordul Alphonse, în spatele lui.

— Domnișoară Brandon, îmi permiți să-ți spun ce încântătoare

arăți în seara aceasta? Începu el, în timp ce privirea lui îi cerceta silueta de sus până jos, așa cum un lup hămesit își ocheste prada.

— Lord Alphonse, răspunse ea, ușor încordată.

Se uită fix spre tatăl ei, care-și feri privirea.

„Așadar, *papà* a aranjat asta“, reflectă, simțindu-se cu desăvârșire trădată căci, departe de a descuraja atențiile lordului Alphonse, încerca acum să le susțină invitându-l să cineze cu ei!

„Cum a putut face asta?“ se mânie în sinea ei, și simți cum i se pune un nod în gât.

Era atât supărată încât îi pieri pofta de mâncare.

Lordul Alphonse era așezat lângă ea și tot timpul cinei se holbă la ea.

— Nu mănânci, domnișoară Brandon, observă el, în clipa în care de pe masă era luat un alt platou plin cu mâncare.

— Nu mă simt prea bine, răspunse cât putu de politicoasă. *Papà*, aș putea să mă retrag?

— Aș prefera să rămâi la masă până când se termină cina, Temia, îi replică acesta sever.

Temiei îi trecu prin minte gândul îngrozitor că după cină avea să fie nevoită să îndure o altă cerere în căsătorie a lordului Alphonse.

„De ce *papà* nu ține cont de dorințele mele? N-a mai încercat niciodată până acum să mă forțeze să-mi găsesc un soț, și de-abia m-am întors acasă - deci de ce face asta?“

Reuși să-și mănânce aproape toată tarta cu mere și prelungi cât putu de mult băutul cafelei.

În cele din urmă, părinții ei se priviră cu subînțeleș și se ridicară de pe scaune, scuzându-se.

— Temia, spuse tatăl ei ușor stingherit. O să vă lăsăm singuri un timp. Noi doi o să ne bem cafeaua în salon.

Înainte ca Temia să deschidă gura să protesteze, amândoi se retrăseseră, închizând ușa după ei.

Apoi îl auzi pe lordul Alphonse tușind ca să-i atragă atenția, și se întoarse cu fața la el fără tragere de inimă.

— Temia - pot să-ți spun așa, nu? Te-am rugat deja de două ori să te căsătorești cu mine, și de ambele dați m-ai refuzat. Dar de această dată, când o să-ți cer, te rog să cântărești cu atenție răspunsul.

Scoase din buzunar o cutiuță pe care o deschise, dând la iveală un minunat inel de logodnă cu safire și diamante.

Temia nu putu să-și reprime o exclamație.

Era splendid și o operă de artă superbă. Își dădu imediat seama că trebuia să fi costat o avere, și cu toate acestea nimic nu o putea convinge să se vândă numai pentru un flecușeț.

În momentul acela, lordul Alphonse îngenunchă în fața ei și-i prinse mâna stângă în mâna lui dreaptă:

— Temia, te mai întreb o dată: te măriți cu mine?

Nu-și putea dezlipi privirea de la inelul strălucitor pe care el îl ținea între degete. Frumusețea lui era uimitoare și, dacă ar fi fost de la alt bărbat, ar fi plâns de bucurie să-l primească.

Trase adânc aer în piept și refuză cu o mișcare fermă din cap.

— Îmi pare rău, Lord Alphonse, dar nu am nici o intenție să mă căsătoresc.

Lordul Alphonse se schimbă la față când ultimele ei vorbe se stinseră. În ochi i se ivi o strălucire crudă și o strânse mai puternic, refuzând să-i dea drumul la mână.

— Mă doare, țipă ea încercând să rămână calmă.

— Este ultimul tău cuvânt?

— Nu mă voi răzgândi, îi răspunse privind în podea.

Cu un gest care ei îi tăie respirația din cauza brutalității vădite, lordul Alphonse îi vârî inelul pe deget, ținându-l strâns.

Ea izbucni în lacrimi.

— Draga mea, spuse el cu o voce rece ca gheața, în această chestiune nu ai de ales. Tatăl tău a fost de acord în această după-amiază cu logodna noastră și cu apropiata nuntă. Totul este stabilit și vei fi soția mea înainte de sfârșitul lunii.

— Nu! țipă Temia, smulgându-și mâna și ridicându-se. Niciodată! *Papă* nu ar fi niciodată de acord cu așa ceva.

Îl auzi râzând în timp ce fugea din încăpere.

— Hai, fugi la tăticu'! Îți va spune același lucru - că azi mi te-a promis mie.

Temia intră precipitat în salon și o găsi pe mama ei în lacrimi lângă foc, iar pe tatăl ei în picioare lângă fereastră, cu spatele la ea.

În încăpere era o atmosferă tensionată, și fu șocată că tatăl ei o ignora cu atâta răceala pe mama ei.

— *Papà?* E adevărat ce spune lordul Alphonse? strigă, încercând să-și tragă de pe deget inelul strâmt.

— *Este.*

— Dar cum ai putut? Știi că nu vreau să mă mărit cu el și cu toate acestea ai fost de acord? *De ce? De ce?*

Lady Brandon își ridică privirea și își șterse ochii.

— Trebuie să-i spui, Arthur. Merită o explicație.

Temia îl privea furioasă pe tatăl ei.

Brusc nu-l mai recunoștea pe bărbatul acela cumsecade pe vremuri căruia îi spunea *papà* de când începuse să vorbească. Străinul acesta care stătea în picioare în fața ei, atât de nepăsător și de insensibil nu era tatăl ei!

— Ce să-mi spună, mamă?

Lady Brandon suspină, iar Temia nu o mai văzuse niciodată pe mama ei arătându-și atât de evident emoțiile, din ziua în care primiseră vestea morții fratelui ei.

— Temia, zise tatăl ei dregându-și, stingherit, glasul. Motivul pentru care am acceptat această căsătorie este că lordul Alphonse mi-a spus foarte clar că va dezvălui un episod cam neplăcut din trecutul meu dacă acest lucru nu se va întâmpla.

— Încearcă să te șantajeze? *Papà*, indiferent ce-ar fi, nu putem să ignorăm problema?

Tatăl ei negă cu o mișcare hotărâtă din cap.

— Nu putem. *Te vei* căsători cu lordul Alphonse.

Temia își îndreptă spinarea și se ridică în picioare.

Cum își putea face cunoscute sentimentele fără să pară

nerespectuoasă față de tatăl său?

— Așadar, ai fost de acord să mă oferi cum dai o iapă la armăsar? șopti, forțându-l să o privească în ochi. Care este acest secret atât de îngrozitor că ai sacrifica fericirea singurului tău copil în viață?

Suspinele lui Lady Brandon străpunseră aerul.

— Arthur, *spune-i!* îl imploră.

— Georgiana a făcut niște aluzii când m-am întâlnit cu ea la Londra, preciză Temia curajoasă. Cred că acum sunt suficient de mare ca să aflu adevărul,

— oricât de dezgustător ar fi. Poate că așa aș putea reuși să înțeleg.

Sir Arthur privea undeva în zare, cu ochii înrouați de lacrimi. Maxilarul i se mișca neconținut, și gura strânsă îi era o linie.

— Înainte să mă căsătoresc cu mama ta - eram tânăr și nesăbuit. Eram incurcat cu o dansatoare, și s-a născut un copil. Lordul Alphonse a descoperit acest secret și mă amenință că-mi va distruge reputația cu el. De luni de zile mă șantajează și îmi ia cai fără să plătească. Dacă nu te va putea avea, va face totul ca să nu mai avem un loc în societatea bună, așa că va trebui să vindem totul și să ne mutăm în Scoția sau în Irlanda, unde oamenii nu ne cunosc. Temia, sunt prea bătrân ca să încep o viață *nouă!*

La ultimul cuvânt glasul aproape că i se frânse și, cât pe ce să se prăbușească, se așeză pe un scaun lângă foc, luând mâna soției sale.

Temia îi fixa îngrozită pe părinții ei.

Și când te gândești că acesta era marele secret al familiei!

— Și copilul? Trăiește?

— Cred că da, dar mamei i s-au dat bani și nu am mai văzut-o niciodată.

— Deci, spuse Temia, copleșită de gravitatea situației, am un frate sau o soră vitregă pe undeva? Mi-ai fi spus dacă nu s-ar fi ivit această situație?

Sir Arthur clătină din cap.

— Probabil că nu, scumpa mea. Nici măcar nu știu dacă ea a ajuns la maturitate.

— Ea? Am o soră vitregă! Și mama ei?

— Nu știm unde este sau dacă mai trăiește, interveni Lady Brandon. Temia, singura cale ca această problemă îngrozitoare să rămână secretă este să te măriți cu el.

— Dar nu pot! protestă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Temia! Dacă mă respecti și mă iubești așa cum ar trebui, o *vei face!*

Tonul vocii lui era aproape disperat, dar nu era nici o îndoială că era foarte hotărât.

Incapabilă să se mai stăpânească, Temia ieși în fugă din încăpere și alergă în sus pe scări. Încuie ușa de la dormitorul ei și se trânti pe pat, suspinând cu fața în perne.

Îi zvâcnea degetul de cât încercase să-și scoată inelul acela înspăimântător, dar cu cât trăgea mai mult, cu atât se umfla degetul ei, și era imposibil să-l clinească.

„Trebuie să fiu calmă și să mă gândesc“, își spuse, ștergându-și lacrimile cu o batistă. „Mai bine mor decât să mă mărit cu bărbatul acela. Nici n-ar fi așa de rău dacă ne-am muta în Scoția - nu mi-ar păsa deloc! Măcar am fi împreună, ca o familie.“

Dar știa că mama nu s-ar fi descurcat așa de departe de prietenele ei, cât despre *papă*, nu spusese că nici nu se putea gândi la această perspectivă?

„Dacă e să evit căsătoria cu bărbatul acela oribil, atunci nu există decât o singură cale de acțiune“, hotărî ea.

Cei doi ani pe care-i petrecuse în Franța o transformaseră într-o tânără foarte independentă, care nu se temea să se descurce singură, iar ideea chiar o entuziasma.

„Eu nu sunt prea bătrână ca să o iau de la înce- put“, suspină încetișor, cu decizia luată. „Și în acest fel, dacă eu dispar din ecuație, cu siguranță lordul Alphonse îl va lăsa pe *papă* în pace. Aș putea să mă fac guvernanta și să-mi croiesc singură drum în lume. Aș putea preda franceza și muzica... “

Cu cât se gândea mai mult la acest lucru, cu atât i se părea mai realizabil. „Aș putea să stau la Londra cu Georgiana și s-o pun să jure că păstrează secretul până îmi găsesc o slujbă. N-ar trebui să fie prea greu. Poate o plec în străinătate, cât se poate de departe de bărbatul acela îngrozitor.”¹¹

„Da”, conchise în cele din urmă. „Dacă dispar pur și simplu, atunci lordul Alphonse nu-i poate forța mâna lui *papà*. Ar fi mai bine pentru toată lumea dacă aș fugi!”

Cu hotărârea luată, Temia începu să pună la cale evadarea ei de la Bovendon Hall.

Chiar în noaptea aceea!

CAPITOLUL 4

Acum că se hotărâse, Temia nu mai ezita.

Își împachetă lucrurile într-o valiză mică, luându-și haine suficiente ca să-i ajungă pentru vreo săptămână.

După ce aplică o cantitate mare de săpun, reuși să smulgă de pe deget inelul oribil pe care-l lăsă, împreună cu un bilet pentru părinți, și un PS în care scria: „Vă rog să-i returnați acest inel lordului Alphonse“.

Acum că totul era aranjat, se dezbracă și se sui în pat.

Adormi cu greu, dar reuși să fure câteva ore de somn, și se trezi înainte să se lumineze.

Temia presupuse că nici unul dintre servitori nu era treaz, dar spera că Robert deja se trezise și era la grajduri, căci fără ajutorul lui nu-și putea pune planul în aplicare.

Coborî tiptil la parter și se strecură afară prin ușile mari de sticlă.

Soarele tocmai se pregătea să răsară.

Știa că primul tren pleacă din gara Northampton foarte devreme. Și avea de gând să-l prindă.

Se apropie de grajduri, și văzu că într-unul arde o lampă cu gaz. „Sper că este Robert, și nu unul dintre grăjdari“, murmură îndreptându-se în grabă spre lumină.

— Ei, da' pentru Dumnezeu, ce faceți aici la ora asta, domnișoară?

Lăsă să-i scape un oftat de ușurare, în timp ce Robert venea către ea cu o găleată de apă într-o mână.

— Robert, am nevoie de ajutorul tău, începu ea direct.

— Păi, dacă pot să fiu de folos, răspunse el, într-un fel care era mai curând o întrebare decât un răspuns.

— Trebuie să mă duc la gara Northampton imediat.

— Imediat? Ce atâta grabă, domnișoară?

— Vreau să prind primul tren.

— Stăpânul știe de treaba asta?

Temia privi în jos la fânul de pe podea.

— Am o întâlnire la Londra foarte devreme. Ei, hai, mă duci sau trebuie să mân eu și să las cupeul să se întoarcă singur acasă?

Robert plescăi din limbă, ca și când ar fi cântărit lucrurile.

— Foarte bine, domnișoară.

— Și trebuie să aduci din camera mea o valiză.

Robert traversă curtea spre casă, iar ea se felicită că-i prezentase un motiv plauzibil așa de rapid, contând pe lipsa de bagaje, ca să nu-i stârnească bănuieli.

Minutele treceau cu o încetineală chinuitoare.

Soarele arunca deja raze subțirate prin toată curtea, și auzea caii care începeau să se foiască în boxele lor. Unul dintre grăjdari alerga prin curte și când o văzu, își scoase șapca.

Temia simți că îngheață, dorindu-și ca Robert să se grăbească.

Fu ușurată când apăru în zare, cu valiza în mână.

Robert îi porunci băiatului de la grajduri să pună caii la trăsura mică și să-i pună valiza în spate.

— O să trebuiască să stați cu mine pe capră, domnișoară.

— E foarte bine, Robert, răspunse strângându-și pelerina pe lângă trup, dar nu putem să plecăm chiar acum? Până la gară sunt vreo câteva mile, iar trenul pleacă la ora șase.

Robert bombăni, ajutând-o pe Temia să se urce pe capră, apoi se sui și el lângă ea.

Temia nu privi în urmă în timp ce se îndepărtau. Știa că dacă ar face-o, cu siguranță ar plânge. Fu ușurată când, numai o oră mai târziu, ajunseră la gară.

Îi mulțumi lui Robert cu căldură, apoi cu lacrimi în ochi îi făcu semn cu mâna de rămas-bun.

Își cumpără bilet, iar inima îi bătea cu atâta putere că-i tăie răsuflarea.

„Londra!“, murmură pentru sine. „*O viață nouă!*“

Întotdeauna când vizita Londra, Temia simțea un fior de entuziasm, și nici ziua de azi nu făcea excepție.

Trăsura pe care o închirie de la gara Euston își croia drum pe

străzile aglomerate și, încă o dată, o izbiră mirosurile și zgomotele capitalei.

„Chiar dacă Londra este murdară și zgomotoasă, este cu adevărat un loc minunat în care să te afli“, reflectă în timp ce trăsura înainta cu greutate prin trafic.

În cele din urmă, ajunseră în Campden Hill Road.

„Sper din suflet că mătușa Marianne și Georgiana sunt acasă“, își spuse în sinea ei, în timp ce suna la ușă. „Ce ciudat că Bob nu latră.“

După un timp care i se păru o veșnicie, se deschise ușa și în fața ei stătea nu majordomul, ci o fată în casă necunoscută.

— Mătușa mea este acasă? întrebă emoționată.

— Mă tem că nu, domnișoară...

— Brandon. Dar verișoara mea Georgiana?

— Amândouă sunt plecate, domnișoară Brandon. Au plecat pe nepusă-masă, aseară. S-au dus la Brig-tohn pentru aerul de mare.

Temia rămase nemișcată, simțind că i se învârtea capul. Nu prevăzuse asta.

— Nu știu când se întorc. Ar putea să fie plecate câteva zile sau câteva săptămâni, n-au spus.

— Mulțumesc, zise Temia abia auzit.

Se întoarse la trăsură, bucuroasă că nu-i dăduse drumul, căci cum altfel ar fi putut să se descurce cu valiza?

— Dacă don'șoara are nevoie de găzduire, sora mea are o pensiune elegantă pentru tinere de rangul dumneavoastră, îi propuse vizitiul. Este dincolo de High Street.

— Da, mulțumesc. Aș fi foarte recunoscătoare, răspunse Temia, aproape fără să se gândească ce face.

Pensiunea era așa cum o descrisese vizitiul - curată, elegantă și confortabilă. Îi plăti femeii în avans pentru o noapte, după care ieși din nou în oraș.

Se îndrepta spre intersecție, când zări Royal Kent Theatre. Ce diferit arăta la lumina zilei!

Se îndreptă agale spre partea laterală, și observă că un rând de uși duble la intrarea în teatru erau deschise.

„Ce incitant!”, își spuse în sinea ei, simțind brusc cum se trezește iar în ea spiritul aventurii.

Se uită iute în jur să vadă dacă este cineva prin preajmă, după care se strecură înăuntru pe ușă.

Aproape imediat se găsi pe un coridor vopsit în crem-deschis care mirosea închis și ciudat, și merse pe el până la un alt rând de uși.

Din depărtare se auzea sunetul unui pian și vocea unui bărbat care dădea ordine cu glas răstit.

„Repetiții”, se gândi emoționată, deschizând ușor ușa grea de mahon.

Nu mai văzuse niciodată interiorul unui teatru în timpul zilei, și prima ei impresie fu cât de sărăcăcioase păreau draperiile și decorațiunile din loji.

Pe scenă, șase fete exersau pașii de dans, îmbrăcate cu rochii scandalos de scurte, care le acopereau doar genunchii. Pe dedesubt purtau ciorapi groși negri, și în picioare, balerini.

— *Unu, doi, trei, și!* strigă bărbatul din primul rând.

Avea cam patruzeci și cinci de ani și fața rumenă îi era încadrată de niște favoriți ostentativ de lungi. Părea că este regizorul și le reproșa dansatoarelor că nu se străduiau îndeajuns.

— Vreau să băgăm în spectacol noul *Woodland Nymph Dance* în weekendul ăsta - nu anul viitor! urlă el. Așa că, încercați din nou și dați-vă osteneala mai tare!

Pianul atacă din nou partitura și dansatoarele se rotiră și se învârtiră, ridicând picioarele la unison.

Temia găsea că dansul era destul de însuflețit, dar fundalul din spatele fetelor era tern și neatrăgător.

„Pictam mult mai bine la cursurile mele de artă la Paris”, reflectă ea. „Și decorul meu pentru concertul de sfârșit de trimestru a fost mult mai bun decât al lor.”

După un timp, regizorul opri dansul și dispăru în culise.

Fetele începură să sporovăiască și să-și frece picioarele, în timp ce una curăța un măr și îl mânca cu zgomot.

„Așadar, astea sunt *Les Jolies Mademoiselles!*” își spuse Temia, cercetând chipurile fetelor. Păreau destul de tinere, în afară de una sau două care erau evident machiate și dichisite.

Chiar atunci, un bărbat apărui pe scenă și anunță că luau o pauză. Fetele plecară una după alta, gălăgioase, lăsând-o pe Temia singură în sală.

În timp ce stătea acolo, îi veni o idee. Decât să fie guvernantă, n-ar fi putut să-și ofere serviciile ca scenografă?

Înecată de emoție, se îndreptă spre scenă și îl strigă pe bărbatul din stal.

— Mă scuzați, îmi puteți spune cine conduce această trupă? Aș vrea să-i vorbesc.

— Îl căutați pe domnul Leo Baker, spuse acesta. Dacă vă grăbiți, îl prindeți pe ușile alea din dreapta dumneavoastră.

Nedorind să piardă timpul, Temia se grăbi să înainteze spre ușile pe care i le arătase bărbatul, după care se găsi pe un alt coridor la capătul căruia era un birou.

Auzea vocea tunătoare a lui Leo Baker prin ușile cu geam mat, așa că bătu și așteptă.

Urmă o pauză, apoi o voce spuse:

— Intră!

Temia deschise ușa cu grijă și intră.

Leo Baker discuta cu un băiat, care ținea un maldăr de costume în brațe.

— Da? spuse el. Vă pot ajuta cu ceva, doamnă?

— Numele meu este domnișoara Morris, începu ea prin a-și schimba numele. Eu... aș vrea să discutăm despre decorul dumneavoastră.

— Ce e cu el? Știu că nu e grozav, dar cu cheltuielile pe care le am pe cap nu ne putem permite unul nou, așa că trebuie să ne descurcăm cu ce avem!

— Aveam de gând să vă ofer serviciile mele de scenografă.

— Dumnevoastră? Nu credeam că o doamnă face astfel de lucruri.

— Am experiență în crearea de decoruri și dacă nu mă credeți, dați-mi voie să vă fac un nou fundal de scenă pentru dansul acela pe care îl repetați - *Woodland Nymph*.

Leo Baker continuă să o privească îndeaproape.

— Este adevărat că de douăzeci de ani avem aceeași scenografie, iar numărul acesta ar trebui să fie capul de afiș al noului nostru spectacol. Nu pot să neg că un decor nou-nouț i-ar spori simțitor gradul de atracție și ar aduce clienții.

— Lăsați-mă să încerc, vă rog. Nu vă cer pentru asta decât mâncare și locuință.

— Adică l-ai face gratis? Și tot ce aş avea de făcut ar fi să te țin împreună cu fetele mele?

— Da, deși, dacă ar fi nevoie și de altă muncă plătită, m-aș bucura. Știu să cos și nu mă dau înapoi să muncesc.

Leo Baker era un om foarte înclinat spre astfel de chilipiruri, iar din câte înțelegea, acum i se ivise o ocazie.

„Încă o fugară“, își spuse el, „dar asta se pare că vine dintr-o familie bună“.

— Nu ai *necazuri*, nu-i așa? o întrebă precaut.

— Necazuri?

Ezită când văzu inocența Temiei. Trebuia să se gândească cu atenție cum să-i explice acest lucru, pentru că era evident o femeie destul de fină.

— Nu cumva te-ai compromis și ai fugit de familie?

Temia înțelese brusc la ce făcea aluzie și râse tare.

— Dumnezeule, nu! Aveam de gând să stau cu o verișoară, am sosit fără să o previn și am aflat că plecase.

— Foarte bine, spuse brusc Leo Baker. Dacă îl pun pe Hobson să-ți dea un paravan vechi, poți să mi-l pictezi? Asta o să fie proba.

— Bineînțeles.

— Atunci vino cu mine. Dacă e gata până la cinci, atunci o să iau și eu o hotărâre.

Se ridică de la biroul lui și o conduse pe Temia în sus pe niște scări. În câteva secunde se aflau într-un labirint de coridoare care părea că făceau înconjurul clădirii.

— Dumnezeule! M-aș fi pierdut fără dumneavoastră, spuse ea, când ajunseră pe scenă.

— Hobson! Hobson!

Leo Baker strigă în sală și, în curând, apăru lângă ei bărbatul cu care Temia vorbise mai devreme.

— Da, domule Baker.

— Te rog, du-te și adu paravanul ăla vechi din cabine și niște vopsele de la magazie. Această tânără, domnișoara...?

— Morris.

— Așa, o să-l picteze pentru noi.

Hobson doar aprobă din cap și dispăru.

— Nu ai decât să-l aștepti aici, iar dacă vrei, pu- ne-ți lucrurile lângă pian. Să nu le încurci pe fete când se întorc - e loc destul, dar ai grijă să nu stropești peste tot cu vopsea.

Temia își desfăcu boneta și își scoase mânușile.

Spera să poată lucra într-un loc friguros ca acesta fără ca îndemânarea să-i fie afectată.

Spre surprinderea ei, după ce Hobson îi aduse paravanul și vopselele, îi aduse și o ceașcă cu ceai.

Temia se cufundă în pictarea paravanului.

Se strădui cât putu și îl transformă într-un luminiș de pădure, cu păsări și copaci. În timp ce lucra aproape că îi înghețaseră degetele, dar Hobson îi aduse altă ceașcă cu ceai cald care îi încălzi tot trupul.

După pauză, fetele se întoarseră și veniră imediat să vadă ce făcea.

— Ca lumea, ia te uită! se auzi un accent cockney.

— Pe ochii mei, nu e ca și cum ai fi în pădurea Eppin? răspunse prietena ei, o fată subțire cu păr roșu buclat.

— Păi, cred că e foarte frumos, rosti o altă fată, mai încet.

Avea părul brun și ochi albaștri care îi jucau pe o față în formă

de inimă. Temia o plăcu imediat.

— De ce faci asta?

— I-am cerut domnului Baker să mă angajeze. Fac asta că să-i arăt ce pot.

— Ca atunci când dăm noi o probă? chicoti una din ele.

— Da.

— Haideți, fetelor. Domnișoara Morris este ocupată, iar voi trebuie să vă încălziți!

Vocea stridentă a lui Leo Baker răsună pe scenă și le făcu pe fete să tresară. Bruneta îi zâmbi Temiei.

— Mult succes! îi spuse, înainte de a se alătura celorlalte.

Până la ora patru, Temia făcuse tot ce putuse. Aproape că rămăsese fără vopsea, așa că lăsă jos pensulele și oftă.

Les Jolies Mademoiselles repetaseră două dansuri, iar acum fata cu părul roșu, pe care descoperise că o chema Lily, era singură pe scenă.

Își împreună mâinile, își îndrepta ochii spre cer și începu să cânte *Where 'er you walk* de Händel, cu o voce plăcută și acompaniindu-se la pian.

Când ultimele note se stinseră, Leo Baker apăru pe scenă și aplaudă.

— Foarte bine, Lily, asta o să-i facă să plângă în hohote. Acum, să vedem ce-a făcut domnișoara Morris.

Se îndreptă spre Temia.

— Ei bine, iată o chestie drăguță, spuse el, studiind peisajul împădurit pe care ea îl recrease atât de impresionant. Foarte bine, chiar foarte bine, domnișoară Morris, aș fi încântat să vă angajez, în condițiile pe care le-am discutat, bineînțeles.

— Bineînțeles, repetă și Temia. Și munca plătită?

Fața lui Leo Baker deveni încruntată. Își dăduse seama că Temia era o comoară, iar fetele se plâneau tot timpul că își aranjau singure părul și machiajul.

— Crezi că poți picta fețe la fel de bine ca decoruri? Dacă da, ți-aș putea oferi o sumă modestă, cu adevărat modestă, reține acest

lucru.

Temia calculase deja că suma pe care o avea în contul de la bancă o să-i ajungă șase luni, în asta intrând plata locuinței și a mâncării.

Iar acum i se oferiseră amândouă și o mică sumă de bani.

— Presupun că nu este nici o diferență între a picta o față sau o pânză, așa că răspunsul e da, vă mulțumesc, accept amabila dumneavoastră ofertă.

Leo Baker o fixă un moment lung cu privirea.

— Ești foarte sigură că nu te-ar interesa să apari pe scenă? Cu o față ca a dumitale, i-ai da gata! Nimic nu le place mai mult bogătaşilor ăstora decât o față drăguță și o gleznă frumoasă - de voce nu prea le pasă!

— Nu, mulțumesc, spuse Temia roșind.

— Oh, nu e nici o problemă, răspunse el vesel. Sophia, ai grijă de tânăra asta, te rog? Poate sta cu tine în cameră - e un pat liber acolo de când Gladys ne-a părăsit.

Spre încântarea Temiei, fata frumoasă cu părul negru fu cea care se îndreptă spre ea.

— Cum te numești? o întrebă.

— Temia.

— Ei bine, Temia, locuința noastră nu este departe de aici. Doamna Hook, proprietăreasa, e destul de severă, dar ține casa curată.

— Oh, dar am plătit deja pentru o noapte undeva pe aici, pe aproape.

— Atunci vom merge împreună acolo și vom cere să închirieze camera. S-ar putea să-ți pierzi banii, ține minte.

Sophia o duse la cabină, și Temia fu vrăjită de șirul de oglinzi și de banca lungă și îngustă care servea drept masă de toaletă pentru fete.

— Vrei să spui că *toate* folosiți această încăpere? întrebă ea.

— Cum altfel? spuse Sophia, o să te obișnuiești cu ea. Dar nu e pentru timide - când suntem toate în desuuri... oh, ce n-ar da

filfizonii ăia să fie aici!

— Filfizoni?

— Știi tu, bărbații din înalta societate. Ai parte de tot felul de indivizi cărora le place să fie prin preajma noastră - bogați, nu prea bogați, bancheri, tipi obișnuți și chiar lorzi! Gladys, fata al cărei pat îl vei lua, avea pe cineva potrivit din protipendadă care o plăcea. Numele lui era Thomas - nu-mi amintesc unde avea domeniile, dar era lord în toată regula!

Temia clătină din cap drept răspuns. Auzise și ea de astfel de lucruri. Gentlemen din înalta societate care frecventau actrițe. Nu-și alesese însuși regele Carol al II-lea o amantă de la Covent Garden?

— Sper... sper că nu te-am șocat, adăugă Sophia.

— Deloc. Am locuit la Paris doi ani, iar francezii sunt mai îndrăzneți decât englezii.

— O să te obișnuiești cu acei gentlemen. Îi avem pe unii care vin pe aici și care cred că numai pentru că urcăm pe scenă nu avem nici un scrupul moral - dacă înțelegi ce vreau să spun. Acum, hai să mergem la noua ta locuință, Temia.

Înima îi bătea frenetic când Sophia o luă de braț și o conduse în stradă.

În timp ce se îndepărtau de teatru, Temia nu rezistă să nu arunce o privire înapoi, numai ca să se convingă că nu visa.

„Chiar fac parte din trupa *Les Jolies Mademoiselles*! Ce-ar spune tata?”

Camerele unde locuiau fetele de la *Les Jolies Mademoiselles* erau ordonate și curate, chiar dacă doamna Hook era destul de strictă.

— Fără bărbați care să vă viziteze, spuse ea severă, în timp ce Temia și Sophia se luptau pe scări cu valiza.

Camera era destul de încăpătoare pentru amândouă, avea două paturi și un lavoar, iar Temia credea că o să fie destul de confortabilă.

Cu durere în suflet, gândul o purtă deodată către căminul ei,

către mama și tata.

— Trebuie să scriu o scrisoare, murmură ea.

— Am o coală de hârtie, îi spuse Sophia, căutând prin micul dulap care se afla la capătul celor două paturi.

Temia găsi o măsuță de lemn și începu să scrie.

Dragă mamă și tată,

Îmi pare rău că v-am părăsit atât de brusc.

Vă scriu acum ca să vă spun că sunt vie și nevătămată. Vă rog să nu încercați să mă găsiți. O să vă scriu din nou în curând.

Fiica voastră iubitoare,

Temia

— Mi-aș dori și eu să am cui scrie, oftă Sophia, privind-o nostalgică pe Temia cum împăturea scrisoarea și scria adresa. Dar n-are rost să-mi pierd timpul cu astfel de dorințe. Nu-ți scoate boneta, Temia, trebuie să ne întoarcem curând la teatru. Avem spectacol!

Când ajunseră din nou la teatru, se întuneca. Luminile erau aprinse, și totul se transformase în mod miraculos în tărâmul minunat pe care îl zărise cu câteva săptămâni înainte.

Sophia o conduse direct în sala unde se schimbau și îi arătă unde era ținută cutia cu farduri.

— Sper că ești iute. Ai douăsprezece fete de machiat și de ajutat să se îmbrace.

— O să pot vedea și eu spectacolul? întrebă Temia, în timp ce începuse să se ocupe de fața lui Lily.

— Poți să privești din partea laterală a scenei, dar să nu încurci lumea, pentru că Leo Baker o să țipe la tine!

Lily râse.

— Doamne, nu m-ai făcut să arăt ca o adevărată doamnă?

Își admira imaginea din oglindă, iar Temia citea mândria care se vedea pe chipul ei.

— Asta o să-i facă pe toți domnii ăia să mă aclame după spectacol! I-ai povestit despre despre toți bărbații ăia, nu-i așa? întrebă Lily, arătând cu degetul spre Temia.

— Da, Lily. Știe! îi răspunse Sophia.

— Înălțimea Sa îngâmfată o să fie tare dezamăgit dacă se arată diseară și descoperă că Gladys a plecat. Poate că o să-mi ofere *mie* o cină în locul ei!

În clipa aceea, curiozitatea Temiei fusese stârnită. Cine era acest domn misterios despre care vorbeau?

— Eu aș cina mai degrabă cu amicul ăla al lui, spuse Blanche, ăla cu ochi strălucitori!

— Ăla s-ar putea să fie periculos, se amestecă o alta. E iute la mânie. Jim a povestit că a spus ceva urât când nu le-a dat voie să intre în seara aceea.

Temia se concentrează asupra chipurilor fetelor și, după ce acestea pleacă în grabă pentru primul număr, se duce în spatele scenei.

Nu mai avusese niciodată acest sentiment!

Aproape că putea să-i atingă pe spectatori și să le simtă entuziasmul, iar atunci când se ajunsese

la ultimul număr, aplauzele o făcură să se simtă în al nouălea cer.

După spectacol le ajută pe fete să-și scoată costumele. I se păru că de-abia terminase înainte să se audă o bătaie în ușa cabinei.

— Sunteți îmbrăcate?

— Ca de obicei, Jim! strigă Lily cu nerușinare.

Portarul de la intrarea artiștilor își iți capul pe după ușă și spuse:

— Sunt doi filfizoni afară care întreabă de Gladys, și nu cred că nu e aici, așa că vor să se convingă cu ochii lor.

— Păi, lasă-i să intre! strigă Lily! aranjându-și părul și umezindu-și buzele.

Urmă o altă bătaie în ușă.

Temia își făcu de lucru cu un morman de rochii și încercă să nu se holbeze la cei doi gentlemen care intrară în încăpere.

— Doamnelor! începu unul din ei.

Era înalt, arătos, cu ochi albaștri șăgalnici și o mustață tunsă scurt.

— Unde Dumnezeu este Gladys? Bădăranul ăla de la ușă a spus

că nu mai este aici.

— Nu este, Înălțimea Voastră, spuse Lily, apropiindu-se de el cu un zâmbet drăguț. Dar eu sunt aici și nu am companion pentru cină în seara asta.

Temia aruncă o privire pe furiș către cei doi bărbați și fu imediat atrasă de bărbatul brunet din spatele prietenului său. Acesta era cu câțiva centimetri mai înalt, și fața lui avea o expresie gânditoare și impenetrabilă. Părul negru și ondulat îi cădea peste urechi, iar ochii îi erau strălucitori și, totuși, misterioși.

Ochii lui se întâlniră cu ai Temiei, și îi aruncă o privire a cărei intensitate o lovi ca un fulger.

Din instinct, primul bărbat urmări privirea prietenului său și îi zâmbi încântat Temiei.

— Și ea cine este? Ești nouă aici, nu?

— Este noua noastră garderobieră, scenografă și fată bună la toate! se îmbufnă Lily vizibil.

Sir Thomas o ignoră, se îndreaptă spre Temia, îi luă mâna și i-o sărută.

— Te rog să mă ierți, spuse el, sunt atât de copleșit de frumusețea ta încât nu pot să-i rezist! Dă-mi voie să mă revanșez pentru impertinența mea și să te invit să cinezi cu mine... cu noi. Eu sunt Sir Thomas Babbington, iar el este prietenul meu, contele de Wentworth.

„Wentworth!“ își spuse Temia șocată. „Este același Wentworth care s-a scuzat pentru că nu a participat la balul meu?“

Era încă încremenită locului când Sir Thomas repetă întrebarea.

Temia o vedea peste umărul lui pe Lily, roșie de furie. Aceasta se năpusti afară din încăpere, trântind ușa după ea.

— Chiar... nu pot! se bâlbâi Temia și se înroși.

— M-ați rănit, doamnă, dar nu contează, mă voi întoarce și mâine-seară și voi încerca să obțin acceptul dumneavoastră.

Se înclină adânc, cu ostentație, și se întoarse pe călcâie să plece.

În spatele lui, contele de Wentworth încă o privea fix pe Temia,

lucru care o răscoli.

— Bună seara, doamnelor, spuse el cu o voce adâncă și plăcută, care o surprinse.

— Ei bine, ți-ai făcut un prieten și un dușman! spuse Sophia. Lily nu părea prea încântată de tine - spre deosebire de Sir Thomas.

Temia nu mai spuse nimic până când nu se întoarseră în camera lor de la doamna Hook.

Nu putea să rostească nici un cuvânt. Cum ar fi putut, când capul i se învârtea și se simțea atât de ciudat? Era ca și când inima i-ar fi fost străpunsă și s-ar fi uitat în ea totodată.

Când erau gata de culcare, observă că Sophia scosese un petic vechi de hârtie pe care-l sărutase.

Sophia remarcă privirea Temiei și îl ascunse.

— E o scrisoare de la tatăl meu, spuse ea aproape scuzându-se. Probabil vei crede că e un pic cam prostesc din partea mea s-o sărut așa, dar e tot ce am de la el.

— Știi dacă tatăl tău mai trăiește?

— Habar n-am. Nu știu nici măcar cine era.

Apoi făcu o pauză, ca și când ar fi cântărit dacă era cazul sau nu să dezvăluie ceva, și respiră adânc.

— N-o să scad în ochii tăi dacă îți spun adevărul?

— Nu, răspunse Temia luându-i mâna.

— Cei doi gentlemen care au intrat în seara asta... Și tatăl meu era un astfel de gentleman - iar ca rezultat al legăturii lor, mama m-a născut pe mine. Nu era un om rău, i-a dat bani mamei, dar nu l-am cunoscut niciodată. Mama nu mi-a spus cine era. Și-a luat secretul în mormânt. Iar tot ce știu este că avea o casă mare, pe undeva prin Northamptonshire.

Temiei începuse să-i înghețe sângele în vine.

— Și spui că nu l-ai văzut niciodată? Sophia, câți ani ai?

— Ce întrebare? O doamnă nu trebuie să-și spună niciodată vârsta, asta e sigur.

— Câți ani ai? repetă Temia. Sophia, e important. Vreau să-mi

spui adevărul.

— Douăzeci și cinci, șopti ea. O să fac douăzeci și șase în decembrie.

Temia simți că încăperea se scufunda cu ea.

Nu știa ce să creadă.

Douăzeci și șase? Asta însemna cu un an mai mult decât ar fi avut Jasper, dacă ar fi trăit.

— Sophia, spuse ea încercând să-și mențină vocea nealterată. Scrisoarea... era semnată? Există vreun nume?

— Doar o inițială. Vrei să o vezi?

Temia ezită.

Dacă bănuielile ei erau într-adevăr corecte, atunci nu știa cum o va scoate la capăt.

Înghițindu-și nodul din gât, Temia făcu un gest de aprobare din cap.

„Trebuie să o văd! Trebuie!“ își spuse ea. „Dacă ar fi și numai ca să-mi risipesc gândurile astea negre din cap!“

Sophia scoase scrisoarea din ascunzătoarea ei și i-o dădu Temiei. Hârtia era mototolită și decolorată.

Despături cu mâini tremurătoare scrisoarea, și nu avu curajul să cerceteze conținutul ei.

„Draga mea Maria“, începea.

Temia nu avu nevoie să citească mai departe, pentru că recunoscuse mult prea bine scrisul de mână elegant.

Dar ce o să-i spună Sophiei?

Fata stătea în fața ei și o privea cu ochii mari așteptând să audă ceva, de parcă ceea ce avea să-i spună ar fi putut să-i schimbe viața pentru totdeauna.

Cum o să primească vestea?

În cele din urmă, respirând adânc, Temia începu să vorbească. Vocea îi tremura în timp ce împătura biletul.

— Sophia, spuse ea, poate că n-ai să mă crezi, dar am motive să cred că noi două suntem surori vitrege.

CAPITOLUL 5

— Surori? Cum se poate așa ceva? strigă Sophia, ducându-și mâinile la față. Am visat ca așa ceva să se întâmple, dar acum, pur și simplu nu-mi vine să cred!

— Aceasta, spuse Temia, arătând spre scrisoare, este scrisă de tatăl meu. În plus, trebuie să-ți spun că circulă zvonuri despre o aventură din care a rezultat un copil. Asta s-a întâmplat înainte de a mă naște eu, și, bineînțeles, înainte ca tata să o cunoască pe mama. Iar acum, când am văzut această scrisoare, misterul e rezolvat.

Sophia o privea fix pe Temia ca și când ar fi căutat pe fața ei indicii că aveau un părinte comun.

— Aproape că nu-mi vine să cred! repetă ea șocată. *Tu* - sora mea vitregă!

— Mama ta nu ți-a vorbit niciodată despre tatăl tău?

— Nu mi-a spus prea multe. După ce a plătit pentru nașterea mea, ea a întrerupt orice legătură cu el. Nu se iubeau, iar mama spunea că știa că el nu avea de gând să se însoare cu ea, pentru că nu erau din aceeași lume. Iar până când m-am născut eu, el o întâlnise pe mama ta.

— Sophia, mă simt atât de groaznic! Toți acei ani...

— Temia, o întrerupse ea, să nu spui nimănui câți ani am în realitate, da? Pentru că lui Leo Baker îi plac doar fetele tinere și proaspete. I-am spus că am douăzeci și doi de ani!

— Secretul tău este în siguranță, Sophia. La urma urmei, acum ascunzi unul și mai mare, care are legătură cu mine!

Cele două fete tăcură un timp, și Temia observă că Sophia plângea.

— Ce este, Sophia?

— Când te gândești - în toți anii ăștia am avut o soră vitregă!

— Și un frate vitreg! Din păcate, el nu mai e printre noi. A fost ucis în Crimeea, acum cinci ani.

— Oh! A murit înainte să apuc să-l cunosc!

— Nu era decât un băiat când a fost omorât, abia împlinise nouăsprezece ani.

— Groaznic! Groaznic! Și tatăl tău... al nostru?

— Trăiește și este bine. Avem o casă mare în Northamptonshire și crește cai. A fost o pasiune care a devenit mai mult decât atât.

— Am visat ca tatăl meu să fie bogat și frumos! Povestește-mi mai multe despre el, o rugă Sophia. Este înalt? Merge într-o trăsură minunată?

Temia râse și apoi își alese cuvintele cu grijă.

— Este toate acestea la un loc și chiar mai mult. Dar împrejurările nu permit o întâlnire între voi acum.

— Oh, nici nu cer așa ceva! Pentru mine este mai mult decât suficient că te-am întâlnit pe *tine*! Sora mea!

— Soră vitregă. Mama ta... de ce a murit?

— De tuberculoză, răspunse Sophia. A fost înspăimântător cât de repede s-a stins. Am avut noroc că nu am luat și eu. Probabil că din cauza sângelui meu albastru. Mama îmi lipsește îngrozitor de mult.

— Te înțeleg. Și mie mi-e dor de Jasper. Dacă aș putea vorbi cu el sau l-aș putea auzi încă o dată, poate că n-aș simți că ne-a fost răpit atât de brusc.

— Oh, dar există o posibilitate, răspunse Sophia liniștită.

Temia o privi mirată.

— Cum așa? Nu poți vorbi cu morții!

— Nu e atât de imposibil pe cât crezi, Temia. Dacă ai credință. Eu primesc tot timpul vești de la mama sau, mai degrabă, merg la o doamnă care le primește.

— O doamnă care vorbește cu morții?

— Da, este o anume doamnă Sebright și este o spiritistă strălucită. Are puterea de a comunica cu morții și de a le transmite mesajele.

— Dar toate astea par aproape incredibile! Dacă aș crede că aș putea vorbi din nou cu Jasper, aș plăti o grămadă de bani pentru asta!

— Oh, doamna Sebright este foarte rezonabilă. Ține câte o sedință de spiritism o dată pe lună în Marleybone. Următoarea este peste câteva săptămâni; de ce nu ai veni cu mine, Temia?

Temia o privea fix pe Sophia. Nu știa ce să creadă. Totul era atât de incredibil.

— Hai, Sophia, e târziu. Trebuie să dormim - o să vorbim mai multe despre asta mâine.

Temia puse capul pe pernă, nevenindu-i să creadă cât de plină de peripeții fusese acea zi.

„Iar acum, și asta! O femeie care pretinde că vorbește cu morții!“
cugetă ea, în timp ce se cufunda în somn.

A doua zi, cum ajunsese la teatru, Temia fu dusă de Leo Baker în fața unei pânze uriașe.

— Crezi că reușești să o faci la timp și pe asta pentru premiera noastră de la Olympic Theatre? spuse el, arătându-i un rând de cutii de vopsele. Hobson o să-ți aducă o scară, iar eu pot să angajez un băiat să te ajute, dacă ai nevoie.

— Când e premiera la Olympic?

— Peste două săptămâni.

— Dacă o să muncesc din greu și o să am și ceva ajutor, o să fie gata, răspunse Temia, suflecându-și mânecile.

Luă un creion de schițe și niște hârtie pe care o împărțise în pătrate și începu să schițeze în linii mari noul decor.

Se adâncise atât de tare în ceea ce făcea încât nu auzi când se deschiseră ușile sălii, și când Sir Thomas Babbington o strigă din sală, tresări cu putere.

— Oh, îmi pare foarte rău! spuse acesta. N-am vrut să te surprind așa tare. Te rog să-mi accepți scuzele.

— Sir Thomas? Ce vă aduce pe la noi?

— Dacă am ajuns într-un moment nepotrivit, plec imediat, răspunse el, punându-și jobenul pe cap.

— Nu - pot să lucrez în timp ce vorbim.

— Excelent! O să vin și eu pe scenă, pentru că nu doresc să strig.

Când apăru pe scenă cu un surâs cald pe față, ea își dădu seama că și-ar fi dorit să fie cu el și contele de Wentworth.

— Sir Thomas, ce vă aduce la teatru înaintea spectacolului? întrebă Temia. E păcat să-ți distrugi iluziile dacă îl vezi la lumina zilei.

— Nu bănuiești? întrebă el și ochii albaștri îi scân- teiau. Pentru dumneata am venit! Noaptea trecută n-am închis ochii gândindu-mă la dumneata și mi-am dorit să descopăr dacă ești la fel de frumoasă și la lumina zilei așa cum ești noaptea. Și ce am descoperit? Ești o femeie misterioasă. Ești fascinantă, Temia - absolut încântătoare!

Temia roși și încercă să se concentreze asupra planului ei pentru decor.

— Pe deasupra, mă întreb ce te-a adus aici. Nu ești genul actriță. Știu ce înseamnă o doamnă când am în față una, iar dumneata, draga mea, ești o doamnă!

— Mă flatați, răspunse Temia, întorcându-și fața către pânza albă. Nu am nimic deosebit.

El se îndreptă spre ea și o privi fix în față.

— Nu te poți ascunde de mine, pentru că adevărata obârșie iese întotdeauna la suprafață, draga mea.

Îi prinse mâna și o cercetă.

— Așa cum mă așteptam - această mână micuță n-a fost niciodată deformată de muncă grea, oftă el și i-o sărută ușor.

Temia își retrase mâna ca și când i-ar fi fost arsă.

— Sir Thomas..., respiră ea adânc și se îmbujoră.

— Haide, poți avea încredere în mine că-ți voi păstra secretul. Ce s-a întâmplat - ai fugit de la mama și de la tata pentru a evita o căsătorie nefericită?

El înțelese de pe fața ei șocată tot ce avea nevoie să știe.

— Ah, cam la asta mă gândeam și eu. Ce s-a întâmplat - voiau să te măriți cu vreun imbecil bătrân pentru a păstra argintăria familiei intactă? Sau a fost vreo înțelegere de afaceri care să-l îmbogățească pe tatăl tău?

Ochii Temiei se umplură de lacrimi.

Îi privi fața blândă și simți imediat că lui poate să-i spună orice.

— E adevărat. Am fugit de o căsătorie nedorită, de un bărbat odios pe care îl disprețuiesc, dar care îl are la mână pe tatăl meu.

— Bădăranul! Cine este acest monstru? Dacă îl cunosc, jur că o să mă duc la el și-o să-i dau o lecție!

— Lordul Alphonse, recunosc Temia.

Sir Thomas își dădu capul pe spate și respiră adânc.

— Oh, bruta aia! Așa deci, s-a apucat din nou de vechile lui șmecherii. Ar fi trebuit să-și ardă degetele destul de tare după ultima încercare de astfel de înșelătorie. Temia, știi că omul are o soție, nu?

— N-am știut, răspunse Temia șocată. Atunci, ceea ce încearcă să facă este ilegal!

— Exact.

— De ce nu a ieșit la iveală acest lucru mai devreme?

— Lordul Alphonse e un om foarte puternic - este foarte eficient în a-și reduce la tăcere toți dușmanii. Motivul pentru care am descoperit delictele lui este acela că l-am salvat pe un servitor de-al lui, care fusese bătut și a fost cât pe-acți să moară. L-am luat acasă și l-am ajutat, treptat, să scape de la ananghie.

— Vreți să spuneți că a încercat să-și omoare propriul servitor?

— Da. Băiatul descoperise existența soției lui, care e închisă într-un azil de nebuni de lângă Londra. Lordul Alphonse tocmai își anunțase o „logodnă“ când băiatul, pe care îl maltratase, l-a amenințat că se duce la poliție. Drept răspuns, acesta a încercat să-l omoare. Când l-am găsit pe bietul flăcău era atât de înspăimântat, încât au trecut trei săptămâni până să-mi spună măcar numele lui.

— Nemernicul! Trebuie oprit!

— Temia, după cum ți-am spus, are prieteni sus-puși și nu se gândește de două ori înainte de a recurge la violență ca să obțină ce vrea. L-a amenințat pe tatăl tău?

— Nu cu violență, ci cu șantajul. A descoperit un secret de

familie și a amenințat că îl face public ca să ruineze reputația tatălui meu.

— Atunci trebuie să mergem imediat la poliție și să-l oprim!

— Vă rog, nu, nu pot, îl rugă Temia. Nu vreau ca această poveste să fie târâtă prin ziare, pentru că o va răni pe mama. Cel mai bine este să lăsăm lucrurile să se așeze. Dacă eu nu mai sunt acasă, o să-i lase în pace.

— Dar ți-ai părăsit familia, și totul a fost din pricina acestui mitocan!

— Vă rog - așa vreau eu.

— Foarte bine, răspunse Sir Thomas, dar dacă te răzgândești, trebuie să-mi spui. O femeie singură nu se poate lupta fără ajutor cu o astfel de brută. Dacă dorești, sunt aici. Acum, te rog să cinezi cu mine după spectacolul de diseară. S-ar putea să ni se alăture și Wentworth, și sper să nu te superi. Dar spune-mi că accepți, Temia.

Ea ezită.

— Conte de Wentworth? îl întreabă cu tot calmul de care era în stare. Chiar și numai evocarea numelui său îi făcea inima să bată mai tare.

— Da, mă tem că trebuie să fiu cu ochii pe el. De când a murit tatăl lui nu mai este el însuși și este predispus la izbucniri nefericite de furie care trebuie calmate.

— În acest caz, accept.

— Și nu te deranjează că nu suntem singuri?

— Deloc, răspunse Temia zâmbind. Acum îmi cer scuze, dar chiar trebuie să mă întorc la ceea ce am de făcut.

El își scoase pălăria și îi duse mâna la buze.

— Atunci, pe diseară, oftă el pe un ton care nu-i mai lăsa Temiei îndoieli în privința sentimentelor pentru ea.

După spectacolul din acea seară, Temia se simțea dezamăgită din pricina absenței contelui.

În timp ce mergeau cu trăsură spre Claridge's pentru cină, Sir Thomas îl scuză, spunând că pe acesta îl durea capul, așa că

rămăsese la casa lui din Londra.

— Așa s-a întâmplat și ultima oară când am fost acolo - s-a amestecat într-o discuție politică aprinsă și ni s-a cerut să plecăm.

— E un om violent? întrebă ea, curioasă să afle mai multe despre el.

— Nu, n-aș spune asta. Dar în ultima vreme temperamentul lui este gata să izbucnească din orice. Astfel că, într-o bună zi, asta o să-i facă mult rău.

Temia a savurat o cină delicioasă la Claridge's, iar Sir Thomas a dus-o înapoi cu trăsura la doamna Hook.

Gentleman ca întotdeauna, la ușă îi sărută mâna cu simplitate și pleacă, promițând că o să o vadă seara următoare.

Săptămânile se scurseră cu rapiditate, iar Temia își găsi atât de multe lucruri de care să se ocupe în teatru.

La început, Sophia n-o întrebase prea multe despre tatăl ei, dar mai târziu se interesase mai mult de el. Temia fusese înțeleaptă să nu-și dezvăluie adevăratul nume de familie.

— Spune-mi mai multe despre lordul Morris, spunea Sophia, și într-un anume fel nu avea aerul că era vorba despre tatăl lor.

Sir Thomas o scotea regulat la cină.

Uneori li se alătura și Sophia pentru a completa grupul de patru persoane, iar în astfel de ocazii,

contele stătea retras, fără să vorbească prea mult, dar chiar și așa Temia simțea că ochii lui erau ațintiți întotdeauna spre ea și nu spre Sophia.

Ea încerca adesea să-l atragă în conversație, dar el vorbea câteva momente și apoi redevenea din nou tăcut și gânditor.

— Contele nu e prea distractiv, remarcă Sophia. Probabil că este prea preocupat de el însuși ca să se mai deranjeze și cu cele ca noi!

— Nu, nu este așa. Tatăl lui a murit anul trecut și el suferă încă.

— Păi, nu cred că o să mă mai obosesc să mai vin la cină dacă o să fie atât de dificil. Data viitoare, roag-o pe Lily - o să fie teribil de încântată să fie văzută cu un lord.

În camera lor de la etaj, Sophia o ajuta pe Temia să-și dea rochia

jos.

— Temia, o să mă duc mâine după-amiază la doamna Sebright. Ai chef să vii cu mine?

Temia nu spuse nimic.

Deși nu era absolut sigură dacă credea în ideea de spiritism, era intrigată de acest lucru.

Iar dacă exista vreo metodă să vorbească cu Jasper, nu spusese ea că atunci era gata să încerce?

Sophia aștepta nerăbdătoare un răspuns și, în cele din urmă, Temia se îndură de ea.

— Foarte bine, voi merge cu tine.

— Este în regulă, n-o să fi dezamăgită. Doamna Sebright este o femeie minunată. Jur pe Dumnezeu că ultima dată când am fost acolo, nu la fața ei mă uitam când mama mi-a vorbit prin mijlocirea ei, ci la fața mamei mele dragi!

Temia nu avea tendința de a crede astfel de lucruri, dar era totuși foarte dornică să afle ceva de la Jasper.

Așa că atunci când, în după-amiaza următoare, Sophia o duse cu o trăsură de închiriat la o casă pe Dover Street, se simți deodată, fără să vrea, deosebit de emoționată.

Sophia sună la clopoțel în timp ce așteptau pe treptele de la intrare.

O slujnică cu o bonetă albă deschise ușa.

— Ați venit pentru ședință, doamnelor? întrebă ea. Vă rog să mă urmați.

Temia nu știuse la ce să se aștepte, dar interiorul casei nu se distingea prin nimic neobișnuit.

Fură poftite într-un salon din spate cu o masă rotundă mare în mijloc. Părea că mai degrabă era gata să fie pregătită pentru ceai și *nu* pentru o ședință de spiritism.

Imediat li se alăturară alte două doamne și, apoi, un gentleman mai în vârstă și un bărbat mai tânăr, pe care acesta îl prezentă drept nepotul său.

— Ce se întâmplă acum? întrebă Temia în șoaptă.

— Păi, în mod normal, intră doamna Sebright, ne vorbește și apoi intră în transă.

Chiar atunci, intră o doamnă înaltă într-o rochie vapoasă, ale cărei mișcări erau grațioase și controlate, aproape ca și când ar fi fost pe o scenă.

Părul ei roșu și lung îi atârna liber pe spate și era legat cu o eșarfă strânsă peste frunte.

Se așază la masă.

— Simt spiritele din jurul meu, suspină ea.

Se uită în jurul mesei și o văzu pe Temia.

— N-ați mai fost pe aici până acum, nu-i așa, domnișoară? întrebă ea, fixând-o pe Temia cu ochii ei aurii.

— Nu, e prima dată, răspunse aceasta, nervoasă.

— O să spunem o rugăciune și ne vom da mâinile. Apoi, dacă există vreun spirit care dorește să discute cu cineva de aici, acesta mi se va adresa mie. Va vorbi prin mine. Nu vă fie frică, nu vă vor face nici un rău. Tot ce vă cer este să nu părăsiți încăperea înainte de sfârșitul ședinței.

Sophia luă mâna Temiei și o strânse.

Doamna Sebright închise ochii și își ridică fața spre tavan. Spuse o rugăciune, iar apoi ridică vocea și îndemnă spiritele să se apropie. După aceea își fixă privirea undeva mai aproape și se concentră asupra unui punct invizibil.

Asistenta ei, o femeie mai tânără care intrase în încăperea în timpul rugăciunii, stătea în acest timp lângă ea și aștepta.

— *Jarvis, Jarvis!* mormăi ea, cu o voce care devenise masculină și răgușită. *De ce nu ai dus-o la țară pe Bessie așa cum ți-am cerut?* Domnul mai în vârstă păli.

— Dumneavoastră sunteți Jarvis? întrebă asistenta.

— Da, șopti bărbatul răgușit.

Temia vedea că acesta era, în mod evident, agitat.

— *Sunt Horace! Du-o pe Bessie la țară, este prea bătrână să mai stea la oraș!* urlă doamna Sebright, și trăsăturile i se schimonosiră și se contorsionară.

— Înțelegeți ceva? întrebă asistenta.

Bătrânul încuviință din cap.

— Horace este fratele meu drag, iar Bessie este calul lui. Horace! O s-o trimit de îndată la moșia din Camberley! exclamă el.

— Bine, bine, murmură doamna Sebright. Mai sunt și alte spirite - e un tânăr care vrea să vorbească, dar este sfios. „*Sora mea e aici?*“ mă tot întrebă.

Asistenta privi prin încăpere.

— Este cineva aici care are un frate pe lumea cealaltă? întrebă ea, cercetând intens fiecare față.

Temia simți cum i se răscolește stomacul.

Dacă *era* Jasper?

Nu se putea mișca sau vorbi. La urma urmei, ea nu credea în astfel de lucruri - nu putea fi adevărat!

— Prietena mea, vorbi Sophia, dar este timidă.

Doamna Sebright își lăsă capul în jos pentru o clipă, iar atunci când îl ridică, Temia icni zgomotos pentru că fața ei căpătase trăsăturile fine ale unui tânăr.

Recunoscuse îndată expresia delicată și profilul fin al obrazului lui.

— *Mica mea Tia. Trebuie să-l avertizezi pe tatăl nostru - e în mare pericol! Nimic nu-l va opri pe bărbatul acesta care îl șantajează pe lord! Fuga ta a fost zadarnică.*

— Ce să fac? strigă tare Temia.

Se ridică pe jumătate de pe scaun, cu ochii care îi străluceau sălbatic și cu lacrimile curgându-i pe obraji.

— Vă rog să stați jos, domnișoară - doamna Sebright nu poate continua dacă cercul se rupe, îi spuse asistenta. Dacă vreți să găsiți un răspuns, trebuie să vă adresați direct tânărului.

— Jasper, dragule, tu ești? întrebă, tremurând, Temia.

— *Eu sunt, surioară,* se auzi vocea fantomatică.

Era la fel de slabă ca vântul prin copaci - un murmur aproape insesizabil.

— *Dovada este la Hanwell,* continuă vocea. *Bărbatul care ți-a*

vorbit despre asta a spus adevărul, dar nu el este cel cu care te vei căsători, deși și el are de gând să se însoare cu tine. Nu, în cele din urmă te vei mărita cu cel a cărui suferință îl va determina să-i provoace o rană mortală celui mai bun prieten al său!

Brusc, doamna Sebright începu să respire repede și zgomotos. Pieptul îi tresălta și părea că simte o durere teribilă. Din gura ei ieși un geamăt adânc și se prăbuși în scaun.

Asistenta ei țâșni spre ea cu viteza fulgerului, cu o sticlă cu săruri în mână.

— Faceți loc! Fără alte mesaje pe ziua de azi! E epuizată.

Se auzi un murmur slab de dezamăgire, și ceilalți participanți se ridicară de pe scaunele lor.

Temia prinsese rădăcini pe scaunul ei, cu mâinile încheștate atât de tare de marginile lui încât i se albiseră încheieturile.

— Vă rog să mai rămâneți, spuse asistenta apropiindu-se de ea și de Sophia. Doamna Sebright o să dorească să vă spună câteva cuvinte. Nu am mai văzut-o până acum atât de transfigurată - să semene așa bine cu un tânăr! Era fratele dumneavoastră?

— Da, murmură Temia, încă adânc șocată, a fost... ucis în Crimeea... acum cinci ani.

— Din această pricină i-a fost atât de greu doamnei Sebright să-l aducă. Eroii de război o fac să consume multă energie. Este vorba de modul în care au trecut dincolo, înțelegeți... dacă mor în timpul bătăliei, le este foarte greu să revină.

— Te simți bine? întrebă Sophia, prinzând-o de mână pe Temia. Aș putea să cer un brandy, dacă asta te-ar ajuta.

— Nu, îmi revin într-o clipă.

Doamna Sebright, care își recăpătase cunoștința, se ridică de pe scaun și se apropie de Temia.

— Draga mea, începu ea, a trecut mult timp de când nu am mai trăit o apariție atât de dramatică a unui spirit. Fratele tău părea atât de nerăbdător să ia legătura cu tine - sper că i-ai înțeles mesajul!

— Trebuie să mărturisesc că nu-mi mai amintesc absolut nimic, doar sentimentul că era disperat să vorbească cu tine.

— Am înțeles perfect ce voia să spună, răspunse Temia. Sunt cutremurată pentru că nu mă așteptam la ceva atât de clar.

— Călăuzele mele au lucrat din greu în această după-amiază. Probabil că a fost ceva deosebit de important pentru ele dacă s-au strâns și l-au ajutat pe tânăr să apară.

— Cum ai știut că era el? o întrebă Sophia.

— Când mi-a spus „Tia“. Era numele de alint cu care mă striga când eram mici. N-aș fi crezut dacă n-aș fi fost eu însămi martoră la asta!

Doamna Sebright râse.

— Draga mea, întotdeauna îmi este cel mai ușor să lucrez cu cei care nu cred. Este ca și cum rezistența lor îmi dă putere, și adesea se întâmplă lucruri minunate și stranii. Știu că în astfel de împrejurări ies la iveală dovezi materiale.

— Dovezi materiale? întrebă Temia.

— Adică avertismente și altele de felul ăsta? întrebă și Sophia.

— Da, draga mea. Așa e.

Doamna Sebright își puse mâna peste a Temiei.

— Trebuie să mai vii, domnișoară...?

— Morris.

— Aștept cu nerăbdare următoarea noastră întâlnire. Acum trebuie să mă retrag să mă odihnesc pentru că spiritele m-au secătuit. O după-amiază plăcută, doamnelor!

Acestea fiind spuse, părăsi încăperea.

Temia și Sophia o priviră cu atenție, urmărind cum rochia vaporosă se învolbura în jurul ei asemenea spumei mării la flux.

Mai târziu, pe când erau instalate comod într-o ceainărie din apropiere, Temiei îi fu imposibil să vorbească.

„Jasper a repetat exact ce mi-a spus și Sir Thomas“, își spuse în sine ea. „Dacă aș putea numai să găsesc azilul ăsta de nebuni, atunci poate că tata ar avea o șansă să scape pentru totdeauna de lordul Alphonse. Având dovada potrivită, ar face ca legea să se

aplice din plin și asupra lui!“

Nu îi împărtăși și Sophiei gândurile ei - nu, nu voia s-o implice și pe ea în această poveste jalnică.

„O să-i cer lui Sir Thomas să-mi spună mai multe despre ceea ce știe“, se hotărî Temia. „O să trebuiască să am încredere în el.“

Sophia și Temia nu mai discutară acest subiect până mai târziu în acea seară. Temia o machia pe Sophia când aceasta aduse vorba despre el.

— Temia, ce-ar trebui să facem noi acum, ca să ne ajutăm tatăl? Dacă tot ce-a spus doamna Sebright a fost adevărat? N-ar trebui să facem ceva ca să-l împiedicăm să dea de necaz?

Temia încă nu-i dezvăluise Sophiei adevăratul ei motiv pentru care fugise de acasă.

— Încă nu m-am decis cum o să fac, spuse Temia. Dar fii sigură că am de gând să aflu mai multe.

După spectacol, Sir Thomas o aștepta în trăsura lui. Ea se urcă și avu un sentiment brusc și acut de dezamăgire când constată absența contelui.

Mult mai târziu, după o masă delicioasă, Temia spuse că este obosită și dorește să se întoarcă acasă.

Când trăsura ajunsese în fața casei doamnei Hook, Sir Thomas îi luă mâna și i-o sărută cu ardoare.

Apoi o cuprinse cu brațul și o trase aproape de el.

Temia îi permise să o îmbrățișeze, fără să se împotrivească. Era prima dată când făcea acest lucru și nu era ceva respingător.

— Iubita mea, suspină el, strângând-o și mai tare.

Înainte ca ea să-și dea seama ce se întâmpla, gura lui o acoperise pe a ei și o săruta.

La început cu blândețe și apoi tot mai insistent.

Temia se retrase - deși îl plăcea foarte mult, nu dorea să fie sărutată în acest mod.

— Temia, șopti el, uitându-se în ochii ei. Trebuie să știi că sunt foarte atras de tine.

Nu putea să se uite la el. În schimb, își coborî privirea într-un

gest pe care, spera ea, el îl va considera drept modestie.

— Și eu țin la dumneata, răspunse, dar acum sunt foarte obosită și trebuie să plec. Noapte bună, Sir Thomas și mulțumesc pentru cină.

Coborî iute din trăsură, iar când ajunse la ușa doamnei Hook se întoarse și flutură repede mâna înainte să intre.

Își trase sufletul. Inima îi bătea să-i spargă pieptul, dar nu de încântare. Mai curând era faptul că Sir Thomas încerca să-i spună că este îndrăgosit de ea, iar ea știa că nu-i împărtășește dragostea.

Nu, visele ei erau deseori bântuite de imaginea altuia.

„Mai devreme sau mai târziu voi fi obligată să-i spun că nu-l iubesc“, cugetă ea. „Dar trebuie să mă abțin până când voi descoperi adevărul despre lordul Alphonse.“

Chiar și așa, sufletul ei tânjea să-l vadă din nou pe contele de Wentworth.

„Dar cum să-i dau vestea asta lui Sir Thomas?“ își spuse chinuită. „Cel mai bun prieten al lui!“

Se simțea sfâșiată numai gândindu-se la asta - cum putea să intervină între doi prieteni atât de buni?

CAPITOLUL 6

Sir Thomas nu veni la teatru în seara următoare. Trimise însă un bilețel cu scuze și o orhidee într-o cutie.

— Fără iubit în seara asta? se interesă Sophia.

— Este reținut la o întâlnire în City.

— Probabil că e foarte deștept.

— Da, așa e.

— Și a cam pus ochii pe tine! Știe că vii dintr-o familie bună, nu-i așa?

— I-am povestit doar câte ceva despre situația mea.

— Deci nu există nici o piedică în privința unei propuneri de căsătorie!

— Doar faptul că nu vreau să mă mărit cu el...

Sophia se uita la imaginea lor din oglindă și văzu că Temia roșise.

— E vorba de prietenul lui, nu-i așa - ăla care vorbește puțin? Am văzut cum vă priveați unul pe altul. Oh, dacă m-ar iubi așa și pe mine doi bărbați!

Temia se îndepărtă repede, îngrozită de faptul că își dezvăluise atât de limpede sentimentele.

Nu comentă nimic din spusele Sophiei, dar putea fi adevărat? Să îndrăznească să spere că Wentworth simțea ceva pentru ea?

Își făcu de lucru cu cutia de farduri și, în curând, Sophia se grăbi să iasă pe scenă.

De îndată ce cabina se goli, se așeză și se uită insistent la imaginea ei din oglindă.

„Îl iubesc?“ se întrebă ea.

Aproape imediat ce acest gând îi trecu prin cap, se auzi o bătaie ușoară în ușă.

Crezu că era băiatul care o ajuta, așa că deschise ușa fără să privească cine era.

Cu spatele la ușă, spuse:

— Albert, dacă ai terminat de făcut curat poți să te duci să-i

spui domnului Baker că voi isprăvi mâine după-amiază?

— Oricât de mult mi-ar plăcea să fac curat pentru tine, Temia, nu cred că sunt îmbrăcat corespunzător, se auzi o voce adâncă și plăcută.

Temia se întoarse și i se tăie răsuflarea de surpriză când văzu că nu era Albert, ci contele de Wentworth.

— Oh, vă rog să mă iertați, Înălțimea Voastră... credeam că e Albert, ajutorul meu.

Contele râse, și Temia fu surprinsă de modul în care zâmbetul îi transformase fața. Era arătos oricum, dar zâmbetul îl făcea uimitor de frumos.

Inima ei bătea alarmant de tare și simțea că i se taie respirația când îl privește.

El își scosese pălăria și se cocoțase pe una din băncile lungi care slujeau ca masă de toaletă.

— Thomas a fost reținut, începu el, așa că m-am gândit că poate ai chef să cinezi cu mine în această seară.

Temia ezită.

Inima îi spunea da, dar mintea îi spunea altceva.

Deși nu trecea nici măcar formal drept iubita lui Sir Thomas, simțea un soi de loialitate față de el.

— Eu... sunt... ocupată, se bâlbâi ea după o tăcere îndelungată.

O durea că îl refuza, dar era cel mai bun prieten al lui Sir Thomas.

— Bineînțeles că îi ești loială lui Thomas. Foarte bine, n-o să te mai deranjez în seara aceasta, dar o să te văd altă dată împreună cu el.

Temia simțea durerea de sub politețea lui ca și când ea însăși ar fi fost străpunsă de o lance.

Tocmai îl refuzase pe bărbatul pe care îl iubea!

El își ridică pălăria și plecă la fel de neauzit precum venise.

Temia își puse pelerina și apoi plecă imediat către casă, la doamna Hook - nu se sinchisi de faptul că mai târziu trebuia să le ajute pe fete să se dezbrace; o să se descurce și singure.

Când ajunse, fugi în sus pe scări și se aruncă pe pat izbucnind în plâns.

Plânse până când adormi așa îmbrăcată, spre marea surprindere a Sophiei care se întoarse mult mai târziu.

Leo Baker examinează cu atenție noul decor și se declară încântat.

— Excelent! Ai făcut o treabă minunată!

— Mulțumesc, domnule Baker, răspunse Temia, satisfăcută că își îndeplinisese cu succes sarcina.

— Poți rămâne cu *Les Jolies Mademoiselles* cât timp dorești. În plus, de acum înainte o să-ți dau și un salariu. Vino în biroul meu un pic mai târziu. Nu vreau să mi te înhațe vreun alt teatru, pentru că imediat ce se va răspândi vestea că am cel mai bun scenograf din Londra, toți o să te vrea! Bine lucrat, draga mea. Foarte bine.

Temia supraveghe încărcarea decorului în căruța care aștepta afară și apoi se duse în Camera Verde, încăperea unde se odihneau *Les Jolies Mademoiselles*.

Luă un exemplar din *The Times* și se așeză să-l citească. Îi plăcea să-și arunce ochii pe rubrica

cu activitatea casei regale astfel încât să se simtă măcar o părticică din lumea în care de-abia avusese timp să intre.

Merse la paginile din spate și chiar atunci îi atrase privirea ceva de la rubrica anunțuri.

Dispărută. Părinții îngrijorați așteaptă cu nerăbdare vești de la fiica lor, domnișoara Temia Brandon de la Bovendon Hall, Northamptonshire. Are părul blond, ochi albaștri și constituție zveltă. Oricine știe ceva despre persoana care corespunde acestei descrieri este rugată să scrie la Căsuța Poștală 34.

Citi anunțul cu un nod în gât. Așadar părinții încercau acum să o găsească!

Îi dădură lacrimile. Prima pornire fu să scrie la această adresă și să le spună că era bine, dar că nu dorea să fie găsită.

„Dar dacă mă caută ca să-mi spună că lordul Alphonse i-a lăsat în pace?”

Încă plângea peste ziar când Leo Baker intră în încăperea, în

căutarea ei.

— Ei, acum ce mai e? spuse el cu blândețe, cu o voce atât de diferită de felul lui obișnuit de a fi.

O cuprinse protector cu brațul și încercă să o consoleze.

Ea împături rapid ziarul pentru ca el să nu poată citi anunțul - , dar era prea târziu, prinsese o frântură din el.

— Pentru ce nu le scrii pur și simplu părinților tăi să îi anunți că ești bine? îi sugeră el. Nu trebuie să le spui unde ești. Oricum, suntem pe picior de plecare din Kensington la Covent Garden.

— Nu pot! strigă ea, îngropându-și fața în poalele rochiei.

— Păi, ce-ar fi să îi scrii mamei? Dacă a fost vreo ceartă, scrie-i ei cel puțin. Dar în momentul ăsta, căruța a sosit și este nevoie de tine acolo, Temia.

Temia își șterse ochii și, în timp ce organiza mutarea decorului, ajunse la o hotărâre.

„O să-i scriu imediat mamei - nu i-am mai scris un cuvânt de la primul mesaj trimis. Nu e nevoie să-i spun prea multe, doar că sunt bine și mulțumită, iar dacă are vești bune, să dea un alt anunț în *The Times*.“

Decorul era acum terminat, astfel încât până seara - când avea loc ultimul spectacol al sezonului la Royal Kent Theatre - era liberă.

Când Temia se întoarse la doamna Hook, Sophia tocmai pleca. Își împachetase cea mai mare parte a lucrurilor într-un cufăr de la capătul patului, iar Temia aproape că se împiedică de el când intră în cameră.

— Oh, îmi pare rău! se scuză Sophia. Voiam să fiu gata de plecare mâine. Rămân tot timpul în urmă, și tu ai plecat așa devreme în dimineața asta.

— Conte a venit ieri la teatru și m-a rugat să cinez cu el după spectacol.

— Și sper că ai acceptat?

— Nu, nu am putut. Oh, Sophia, cum aș fi putut când știu că cel mai bun prieten al lui simte ceva pentru mine? Chiar dacă nu

ne-am făcut nici o promisiune, ar fi fost neloial din partea mea să cinez singură cu el.

— De-asta te-am găsit încă îmbrăcată și adormită, aseară când m-am întors târziu?

Temia aprobă din cap.

— Iar astăzi am găsit un anunț în *The Times* că mama și tata așteaptă vești despre mine.

— O să le scrii?

— M-am hotărât să-i scriu mamei o scrisoare. Ea va înțelege mai bine pentru ce îi scriu în secret. Tata nu va înțelege.

— Atunci, te las să-ți vezi de treburi. Te văd di- seară la teatru? E ultimul spectacol.

— Da, răspunse Temia, dezbrăcându-și pelerina.

De îndată ce Sophia plecă, luă o coală de hârtie, o pană de scris și începu să scrie.

Trimise scrisoarea în acea după-amiază.

„Gata, am făcut-o“, oftă ea.

În timp ce mergea spre teatru avea un sentiment de ușurare. Când ajunse, luminile erau deja aprinse, iar când intră fu oprită de portarul de la intrarea artiștilor.

— A sosit ceva pentru dumneavoastră, mormăi el.

Se duse în cămăruța lui și apăru cu un buchet uriaș de flori.

Temiei îi tresăltă puțin inima.

Oare erau din partea contelui? Se rugă să fie așa, dar în sufletul ei știa că erau de la Sir Thomas.

Deschise biletul care le însoțea și citi:

Aștept cu nerăbdare să cinăm mai târziu la Henri's. O să fiu cu trăsura la intrarea artiștilor, la zece.

Cu afecțiune al tău,

Thomas

Spectacolul avu un succes extraordinar în acea seară. Fetele primiră nenumărate chemări la rampă, în timp ce Temia le privea din culise cu o lacrimă în colțul ochiului.

Era atât de mândră că era chiar și ea o mică pârțicică din acest

spectacol minunat!

— Temia, vino să saluți și tu cu mine publicul! strigă Leo Baker, luând-o de mână și trăgând-o pe ~scenă.

Înainte de a se putea împotrivi, se trezi sub luminile strălucitoare, înclinându-se împreună cu *Les Jolies Mademoiselles* în aplauzele furtunoase.

Stângace la început, se obișnuie curând cu zgomotul mulțimii și se înclină alături de ceilalți.

— Aia nu e Temia? Nu, *nu se poate!*

Tânăra blondă din sală striga la însoțitoarea ei și era aproape gata să leșine de uimire.

— Ce e, Georgiana? Te simți rău?

Georgiana se aplecă în față și privi din nou.

— Ba da, ea este! Oh, pe cuvântul meu. Deci aici se ascundea! Trebuia să ghicesc că este posibil să fugă la teatru. Dar ce face aici? Și atât de aproape?

Nedumerită, prietena ei așteptă cu ea până când publicul plecă și apoi o însoți la intrarea în culise.

— Voi cere să o văd - și n-o să mă las!

— Cine e fata aceea? Întrebă prietena Georgianeii.

— Verișoara mea dispărută! Mama ei este teribil de înnebunită de îngrijorare, iar ea a fost în tot timpul ăsta chiar sub nasul nostru!

Georgiana se îndreptă către intrarea în culise și bătău la ușă. Portarul apărui și fu luat prin surprindere să vadă două tinere domnișoare evident de viță nobilă.

— Da, domnișoară?

— O caut pe domnișoara Brandon. Lucrează aici.

— Nu e nici o domnișoară cu acest nume la teatrul nostru. V-ați înșelat.

— Dar tocmai am văzut-o aici - pe scenă!

— Regret, domnișoară, vă repet, vă înșelați!

— Domnișoara Temia Brandon! Știu că este aici.

Portarul se gândi o clipă.

— Există o domnișoară Temia Morris, dar tocmai ați scăpat-o. Prietenul ei a luat-o acum zece minute.

— Oh! Ce ghinion! Chiar trebuie să iau legătura cu ea. Are o adresă unde aș putea să-i scriu?

— Păi, mâine se mută toate, dar asta e adresa unde locuiește. Georgiana îi dădu un șiling.

— Ia te uită, mulțumesc, domnișoară! spuse el scărpinându-se în cap.

— Știi ce trebuie să fac, spuse ea când urca în trăsură. Cum ajung acasă îi scriu mătușii Alice și îi spun că am găsit-o pe Temia.

— Poate că nu dorește să fie găsită, îi sugeră prietena ei, nedumerită.

— N-are importanță, răspunse Georgiana. Mătușa Alice trebuie să afle - și cât mai repede posibil!

Trăsura neagră ca tăciunele huruia pe pavajul din Mayfair. În interiorul ei, Sir Thomas Babbing- ton îi ținea mâna Temiei Brandon și i-o mângâia cu blândețe.

— Porumbița mea, vreau ca seara aceasta să fie una deosebită, murmură el, privind-o în ochi. Henri ne așteaptă și mi-a promis cea mai bună masă din local.

— Cu ce ocazie? întrebă ea nerăbdătoare. Întâlnirea din City a mers bine?

— A mers, dar nu ăsta este motivul pentru care o să vizităm localul lui monsieur Henri. Am o problemă importantă pe care doresc să o discut cu tine.

Temia se schimbă la față.

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea.

Sir Thomas râse pe înfundate.

— Nu-ți bate capul cu astfel de griji, îngerul meu. Nu am de gând să-ți dezvălui prea multe înainte pentru că știu cât de mult îți plac surprizele.

Restaurantul lui *monsieur* Henri se afla pe o străduță lăturalnică ce pornea din Park Lane și era considerat foarte șic.

— O să-ți placă aici, stăruie Sir Thomas, în timp ce un chelner îi

conducea la masa lor dintr-un colț retras.

De îndată ce se așezară în încăperea garnisită cu pluș, *monsieur* Henri personal veni să-i salute.

— Sir Thomas. E o încântare să vă văd. Dar cine este această domnișoară adorabilă?

— Henri, este domnișoara Morris, o prietenă foarte dragă.

— *Très belle, très jolie!* exclamă *monsieur* Henri. *Enchanté, mademoiselle.* Bineînțeles că veți bea șampanie, am o sticlă specială la gheață pentru dumneavoastră.

Bătu din palme, și la masă fu adusă o frapieră de argint cu gheață, iar apoi desfăcu sticla.

După asta îi făcu scurt cu ochiul lui Sir Thomas, făcu o mică plecăciune și plecă de la masă.

— Îți place restaurantul? o întrebă Sir Thomas.

— Foarte mult, mulțumesc.

— În cinstea ta, iubita mea! murmură el și ridică paharul, zâmbind.

Temia făcu la fel și sorbi din paharul ei.

— E pe gustul tău?

— E cât se poate de delicioasă, Sir Thomas, dar comandăm și ceva de mâncare? întrebă Temia sorbind din nou. O să mă apuce durerea de cap dacă beau șampanie fără să mănânc.

El pocni din degete și un chelner își făcu apariția.

— Două *steak entrecôte*, te rog, comandă el.

Temia și Sir Thomas sporovăiră până când sosi mâncarea, iar apoi ea mai bău șampanie.

Când puse paharul pe masă, observă pe fundul lui ceva strălucitor.

— Oh, ce-o fi asta? spuse ea luând paharul și cercetându-l.

— Credeam că n-o să observi niciodată, iubirea mea!

Temia își scufundă degetul în lichid și scoase un inel cu diamant.

— Oh! strigă ea ridicându-l la lumină.

— Da, draga mea. Vreau să te căsătorești cu mine. Vrei, Temia?

Te iubesc atât de mult și nu-mi doresc nimic altceva decât să-mi petrec restul vieții cu tine.

— Deci aici erați! se auzi brusc o voce. V-am căutat peste tot prin Mayfair!

Temia își ridică privirea și îl văzu pe conte, care stătea lângă ei și îi făcea semne unui chelner să mai aducă încă un scaun la masă.

— Wentworth!

— Nu te-am mai prins la teatru. Așa că m-am dus la club și am băut câteva pahare, dar nu ai apărut.

— Wentworth, bătrâne. Sunt la o cină intimă cu Temia. De fapt, tocmai am cerut-o în căsătorie!

Contele încremeni pe scaunul lui.

Se schimbă la față și, pentru o clipă fugară, pe ea îi apărură expresie de suferință.

Temia îl urmărea cum încerca să-și recapete controlul. Se îndreptă, sări în picioare și apoi porni spre ușă ca o furtună.

— Richard! strigă Sir Thomas. Temia, îmi pare rău, draga mea. Trebuie să mă duc după el. Mă ierți?

Temia dădu drumul unui suspin de ușurare.

Ținu în lumină inelul strălucitor, apoi îl roti și cercetă diamantul mare din mijloc.

„Este minunat“, oftă ea, „dar nu pot accepta. Dacă aveam nevoie de vreo dovadă din partea bărbatului pe care îl iubesc, atunci tocmai am primit-o. Inima mea a părăsit această încăpere odată cu contele.“

Când în cele din urmă Sir Thomas se întoarse, părea foarte supărat. Avea părul răvășit și fața roșie.

— Îmi pare foarte rău, Temia, dar mi-am pierdut pofta de mâncare. Te superi dacă plecăm? Tocmai l-am rugat pe Henri să ne aducă pelerinele.

— Deloc, Thomas, dar ce s-a întâmplat? Arăți îngrozitor!

— Din pricina lui Wentworth. Ne-am certat și m-a atacat al dracului de tare.

Temia nu avu nevoie de alte explicații. Știa exact ce se întâmplase între cei doi bărbați.

Nu spuse nimic până când ajunseră în trăsură.

Ținuse strâns inelul de când el se întorsese la masă, iar acum i-l înapoie.

— Îmi pare rău, dar nu pot accepta propunerea ta, murmură ea.

— Dar de ce?

— Eu... eu...

— Ești supărată - te înțeleg, draga mea. Din pricina izbucnirii lui Wentworth, nu-i așa?

Temia aprobă din cap. La urma urmei, nu era o minciună.

Trăsura se opri în fața locuinței ei.

— Noapte bună, Thomas, spuse ea și îl sărută pe obraz.

Se simțea ușurată că el încă era evident prea supărat ca să încerce să o sărute din nou pe buze.

O privea pe Temia cu atâta dragoste încât ea își simți ochii lacrimând.

Cu toate astea, știa fără nici o umbră de îndoială că nu îl iubea.

A doua zi, Temia dormi până târziu - din fericire, ea și Sophia nu trebuiau să plece din casa doamnei Hook până după-amiaza târziu.

Trăsura de închiriat sosi pe la două să le ia bagajele, iar apoi ele se întoarseră sus să termine de făcut curățenie în camera lor.

— Unde este pământul de praf? întrebă Temia. Doamna Hook o să se facă foc pe noi dacă nu lăsăm camera lună.

— Mă duc să i-l cer, se oferă Sophia.

Zece minute mai târziu se întoarse fără pământ, dar cu o expresie stranie pe față.

— Temia, tocmai ți-a sosit scrisoarea asta.

I-o dădu imediat, și Temia văzu că purta scrisul mamei ei.

— Atât de repede! murmură ea.

— Probabil că ți-a răspuns imediat. Crezi că e la Londra de ți-a sosit răspunsul atât de rapid?

Temiei îi tremurau mâinile în timp ce citea scrisoarea.

— Vine mâine la Londra! Oh, cum a aflat unde sunt? Nu înțeleg! Stai - spune că verișoara Georgiana m-a văzut aseară pe scenă și i-a trimis o scrisoare pe care probabil că a primit-o azi-dimineață. Portarul i-a dat această adresă.

— Oh, Temia! Și ce mai spune?

— Tata nu știe de asta, dar ea vrea să ne întâlnim la ora două la restaurantul Fortnum and Mason. Oh, Sophia! Ce să fac?

— Bineînțeles că trebuie să te întâlnești cu mama ta.

— Dar dacă îl aduce și pe tata cu ea și încearcă apoi să mă târască înapoi în Northamptonshire?

— Chiar crezi că așa ceva este posibil?

Temia se așeză pe pat și oftă cu disperare.

— Sophia, îți mărturisesc că nu știu.

Chiar atunci, se auziră pașii grei ai doamnei Hook urcând scara.

— Doamna Hook! Vrea să-i înapoiem cheile!

Temia înghesui scrisoarea la brâu; trăsura era gata de plecare spre Covent Garden.

„Mâine“ își spuse în sinea ei. „Mâine-dimineață o să mă decid ce este cel mai bine să fac.“

În timp ce închidea ușa, nu se putu abține să nu se întrebe ce îi vor aduce următoarele zile.

CAPITOLUL 7

Noua lor locuință era o casă înaltă, ascunsă într-o zonă mai izolată, chiar în apropiere de Strand. Deși zona nu era la fel de elegantă ca în Kensington, doamna Timms avea grijă să fie curată și nici nu era așa de morocănoasă ca doamna Hook.

Cei din trupă ajunseră acolo în reprize și, cum Sophia și Temia au fost ultimele care au apărut, primiră camera de la mansardă.

— Nu e la fel de drăguță ca vechea noastră locuință, remarcă Sophia. Nici nu prea ai loc să faci o piruetă. Domnul Baker vrea să fim la teatru la două și jumătate. Ție la ce oră ți-a spus, Temia?

— Zece. Vrea să ajut să punem la punct decorul. A zis ceva că s-ar putea să mai fie și altele de făcut.

— Dumnezeu! strigă Sophia. Doar nu încă un dans?

Exact în momentul acela, doamna Timms băgă capul pe ușă.

— Îmi pare rău că vă deranjez doamnelor, dar este vreuna din voi domnișoara Temia Morris?

— Eu sunt, răspunse Temia. Ce s-a întâmplat?

— A sosit pentru dumneavoastră mai devreme. Și uitate ce sigiliu elegant are...

Temia luă șovăitoare scrisoarea de la doamna Timms și recunoscuse de la bun început că este de la Sir Thomas.

— Nu o deschizi? o întrebă Sophia nerăbdătoare. De la care din ei este?

— De la Sir Thomas. Sper din tot sufletul că nu este supărat pe mine fiindcă i-am refuzat cererea în căsătorie.

— Fetele spun că atunci când îl refuzi, un gentleman devine mai insistent.

Temia respiră adânc și rupse sigiliul scrisorii. Ceea ce află o umplu de un sentiment de ușurare.

— Zice că a fost nevoit să se întoarcă la moșia lui ca să se ocupe de o problemă urgentă, așa că nu ne vom vedea în următoarele câteva seri. Îmi va da de știre când intenționează să vină înapoi.

— Și uitate-așa, acum drumul este liber cu adevărat pentru

contele Wentworth, adăugă Sophia malițioasă.

Temia roși și împături scrisoarea.

Trebuia să recunoască faptul că se simțea ușurată, iar Sophia avea dreptate - în cazul în care contele avea să apară de data aceasta, oare ar fi în stare să refuze dacă ar catadicsi să-i facă vreo invitație?

Stinse lumânarea și se pregăti de culcare.

„Oh, Richard!“, suspină înăbușit, sperând cu fiecare fibră din trup să vină contele să o vadă la teatru.

Temia se duse la Olympic Theatre a doua zi devre - me ca să supravegheze decorul, după care îl rugă pe Leo Baker să o lase să dispară pentru câteva ore.

— Probleme de familie, îi explică.

— Sper că nu te gândești să ne părăsești. Așa ceva nu se cade - *categorici*

— Nu, sunt foarte mulțumită unde sunt.

De îndată ce-și termină îndatoririle, Temia se duse să se plimbe prin Fortnum¹, în Piccadilly. Te- mia deschise ușile verde pal și își croi drum rapid pe scări spre restaurantul de la etajul patru.

Când ajunsese în capul scărilor, avea inima în gât.

Mama ei era în picioare pe un podium, așteptând-o. Cum o văzu pe fiica ei, întinse brațele spre ea și ochii i se umplură de lacrimi.

— Temia, scumpa mea! strigă, zburând către ea.

Se îmbrățișară o vreme, după care mama spuse:

— Vino, avem o masă pregătită.

Temia se așeză și luă mâna mamei într-a ei.

— Mamă, mă bucur atât de mult să te văd. Ce face *papă*?

— Dacă vrei să știi adevărul, e un om schimbat.

— Dar lordul Alphonse, încă vă mai necăjește?

— Mă tem că da, scumpa mea. Dacă s-a schimbat ceva, e și mai rău ca înainte. După ce ai dispărut tu, a fost furios. A trimis mai multe grupuri să te caute, convins că ai fugit în străinătate. I-a pus pe oamenii lui să scotocească porturile, ca să dea de urma ta.

---

¹ Mare magazin de lux din Londra (n.tr.)

Dacă te-ar fi găsit...

— Dar nu m-a găsit, slavă Domnului.

— Dacă ar ști că ești aici, ți-ar face mari probleme. A subestimat priceperea ta de a supraviețui departe de sânul familiei. Faptul că ai fost la școală la Paris te-a transformat într-o femeie independentă. Ești bine, Temia? Ești la fel de frumoasă ca întotdeauna.

— Foarte bine, mulțumesc, răspunse. Și fericită.

— Mărturisesc că am fost foarte îngrijorată^când Georgiana mi-a spus că lucrezi într-un *teatru*. Întotdeauna am crezut că numai femeile ușoare ajung pe scenă.

— Dar eu nu am ajuns pe scenă. Pictez decorurile și le machiez pe fete. Nu sunt nici pe departe ce credeam eu - nu sunt deloc femei ușoare.

— Dar oamenii din teatru sunt atât de libertini, Temia... Spune-mi draga mea, nu cumva ai decăzut?

— Doamne, mamă! Sunt șocată că te poți gândi la așa ceva! Te asigur că virtutea mea este intactă.

— Iartă-mă că vorbesc deschis, dar sunt așa de îngrijorată!

— Eu sunt mai îngrijorată pentru tine și pentru *papă*, răspunse Temia, ciugulind dintr-un sendviș. Ziceai că este un om schimbat. Ce-ai vrut să spui cu asta?

Mama trase adânc aer în piept.

— Lordul Alphonse se răzbună într-un mod îngrozitor. Ne ia cai fără să plătească și îl ruinează pe tatăl tău. Trăim cu teama permanentă că va împărtăși tuturor secretul tatălui tău, doar ca să ne facă în ciudă. Acum, când știe că ție nu-ți mai poate face nimic, a devenit mai înverșunat și chiar mai dezagreabil ca oricând. Toate acestea l-au deprimat teribil pe tatăl tău.

— Oh, mamă. Îmi pare atât de rău că am fost nevoită să vă părăsesc pe tine și pe tata, dar nu am avut altă soluție. Nu mă puteam mărita cu lordul

— Alphonse și în plus, am aflat că, oricum, nici el nu era în situația de a-mi propune să mă căsătoresc cu el.

— Ce vrei să spui?
— Este deja căsătorit.
— Imposibil! De unde știi că acest lucru este adevărat?
— De la un prieten. I-am mărturisit motivul pentru care am fugit de acasă, și el mi-a spus că știe sigur că lordul Alphonse are deja o soție.

— Și atunci, de ce nu a văzut-o nimeni niciodată?
— Pentru că a internat-o într-un azil de nebuni din Middlesex.
— Și prietenul acesta este sigur de informațiile pe care le are?
— Mamă, nu m-ar minți, și pe urmă s-a întâmplat ceva minunat. Oh, mamă! Am primit un mesaj de la Jasper.

Lady Brandon se albi la față și începu să plângă.

— Nu spune astfel de lucruri, Temia. Căci chiar mă superi.
— Dar, mamă, am văzut cu ochii mei. Am fost la un medium - doamna Sebright -, și Jasper a comunicat cu noi! Mi-a spus că dovada se găsește la Hanwell - adică acolo unde este închisă Lady Alphonse.

— Nu cred asta! De ce-ar face așa ceva?
— Chiar tu ai spus că stoarce bani încetul cu încetul de la *papă* și că-l ruinează, de aceea.

— Dar cum îl putem împiedica? Dacă aș crede o clipă că tot ce spui este adevărat și că are o soție, atunci am putea să-l dăm pe mâna legii.

Temia făcu o pauză, în timp ce în mintea ei lua naștere un plan.

— Mamă, ce-ai zice dacă am face o vizită la azil și ne-am duce și cu avocatul nostru? Cu o declarație sub jurământ din care să reiasă că are o soție care trăiește, atunci poate că familia noastră ar scăpa de el!

Lady Brandon amesteca în ceai, reflectând.

— Dacă aș crede vreun moment că există o cale să scăpăm de omul acela îngrozitor...

— Mamă, singurul mod de a afla dacă este sau nu adevărat este să mergem să vedem cu ochii noștri.

— Cu siguranță, dar Temia, pur și simplu *nu* se face să dai fuga

la cine știe ce azil de nebuni.

— La fel e și cu șantajul sau cu extorcarea. Dar acest lucru nu-l împiedică pe lordul Alphonse să-l hărțuiască pe *papà*.

— În acest caz, nu există decât o singură cale de acțiune, și asta înseamnă să facem cum ai propus tu. Voi face tot ce-mi stă în putere să-l opresc, așa că sunt gata să vin cu tine la Hanwell.

— Oh, mamă! Mulțumesc! Mulțumesc! Mai poți să rămâi la Londra încă vreo câteva zile?

— Îi voi scrie tatălui tău și-i voi spune că m-am îmbolnăvit, că am răcit. Mă voi duce la Marianne să o întreb dacă pot să stau la ea.

— Și cum rămâne cu avocatul?

— Voi stabili o întâlnire cu domnul Burleigh pentru mâine la prima oră.

Se auzi un ceas bătând, și Temia își dădu seama că trebuie să plece.

— Mamă, trebuie să te las. Mai sunt atâtea de făcut la teatru.

— Unde pot să-ți scriu, scumpa mea?

— Uite adresa de unde locuiesc, dar te rog, nu mă vizita. Nu este... așa cum ți-ar plăcea.

— Scumpa mea, sunt așa de bucuroasă că ne-am întâlnit și am stat de vorbă. De când ai plecat am fost măcinată de îngrijorare.

Se ridicară și ieșiră în stradă.

— Iar mie îmi pare rău că nu am putut să-ți spun unde sunt. Mă gândeam că, dacă afli, îl vei trimite cu siguranță pe lordul Alphonse să mă aducă înapoi.

— Săptămâna trecută, poate că aș fi făcut-o, dar acum sunt doar foarte recunoscătoare că te-am văzut, că ești bine și, sper, fericită.

— Da, mamă, sunt, dar mai este și altceva ce-aș vrea să discut cu tine.

Lady Brandon se opri și deveni palidă.

— Ce este, draga mea? Nu cred că aș mai putea suporta și alte vești proaste.

— Nu vești proaste, ci vești *ciudate*. Tânăra cu care împart camera nu este nimeni alta decât fiica de mult pierdută a lui *papă*.

— Cu femeia aceea?

— Da, mamă. Dar este drăguță și deloc necioplită.

— Și ești sigură că este...?

— Sora mea vitregă? Da. Mi-a arătat o scrisoare scrisă de *papă* mamei ei. Aș recunoaște oricând scrisul lui.

— Ce e cu mama ei?

— A fost actriță, așa cum auziserăm și noi, dar celelalte zvonuri nu sunt adevărate. Mama Sophiei a murit nemăritată și până la moarte a refuzat să spună cine este tatăl Sophiei.

În cele din urmă, Lady Brandon se calmă și porni din nou pe Piccadilly. Își ținea capul ridicat și, dacă aceste vești o supăraseră, n-o arăta.

— A spus că vrea să-l cunoască pe tatăl ei?

— Nu chiar, dar știu sigur că vrea.

— Va trebui să ne ocupăm de acest lucru la un moment dat, dar în clipa aceasta, principala mea grijă este cum să-l aducem pe lordul Alphonse în fața justiției.

În Leicester Square, Temia o sărută pe mama ei și-și luă rămas-bun.

— Mamă, o să-mi scrii foarte curând, și o să facem o vizită la Hanwell să aflăm amândouă adevărul.

— Îți promit că așa vom face. La revedere, scumpa mea Temia. Roagă-te să aflăm ceva spre folosul nostru!

În timp ce-i făcea cu mâna mamei ei, Temia simți cum i se pune un nod în gât.

„O, Dumnezeuule¹¹, se rugă mergând grăbită pe Strand, „te rog, ajută-ne să găsim ceea ce căutăm în Hanwell. Ajută-ne să-l dăm pe mâna justiției pe vicleanul lord Alphonse¹¹.

Premiera de la Olympic Theatre din Covent Garden era un eveniment plin de agitație. Leo Baker era într-o dispoziție groaznică și țipa neconținut la fete înainte de ridicarea cortinei.

— Așa a fost toată ziua, șușoti Sophia, în timp ce Temia făcea

ultimele retușuri la niște piese din decor. A ținut la noi neîncetat în timpul repetițiilor. A, și știi cine a apărut aici după-amiază, căutându-te pe tine?

Temia păli.

— Sper că nu lordul Alphonse?

— Lordul Alphonse? Nu, cel cu ochi melancolici - contele Wentworth.

— A venit aici? Întrebă Temia simțind că i se înmoaie picioarele.

— Te căuta! La început nu voia să creadă că nu ești aici, apoi a zis că se întoarce mai târziu.

— Era și Sir Thomas cu el?

— Nu, nu era. Din fericire!

— Sophia! Gata cu bârfele. Vino în față! tună Leo Baker.

Temia își continuă treaba cu decorul, încercând să nu se gândească la conte. Inima îi bătea mai repede și-i era greu să se concentreze.

— Oricare ar fi fost motivul, trebuie să fie important. Sper că nu s-a certat cu Sir Thomas. Dacă vin amândoi în această seară o să avem mari neplăceri.

Chiar înainte să se ridice cortina, Temia își făcea de lucru cu ultima piesă a unui costum, când cineva bătu la ușă, și apărură Hobson.

— Domnișoară Temia, contele de Wentworth este în culise și vrea să vă vadă. Să-i spun să plece? Arată supărat tare, zău așa.

— Nu, vin eu imediat, răspunse oftând.

Inima-i bătea foarte repede când se apropie de holul lung care dădea în culise.

— Temia! strigă el când o zări. Mă temeam că ai dispărut.

— Nu, am fost ocupată cu probleme de familie, răspunse ea. Ce s-a întâmplat?

— Spune că ieși cina cu mine în seara aceasta.

O privi cu ochii negri plini de speranță. Ea voia atât de mult să accepte, dar simțea că este imposibil, date fiind împrejurările.

— Mă tem că în seara aceasta nu mă simt bine și intenționez să

plec de la teatru de îndată ce pot, replică fără să-l privească.

Știa că dacă l-ar privi în ochi, totul ar fi pierdut. Nu ar avea putere să-i reziste.

Stingherit, contele dădu din cap înțelegător.

— Și nu pot să te fac să te răzgândești?

— Nu în seara aceasta, îmi pare rău, răspunse, cu o senzație ciudată de durere în piept.

Era așa de dureros să-l refuze!

Spectacolul avea un mare succes.

Les Jolies Mademoiselles făcuse senzație cu noutățile introduse, și chiar și Temia trebuia să fie de acord că Lily cânta ca o privighetoare.

Dar, exact când începea ultimul număr, Temia alergă în culise să-și adune toate lucrurile.

Îl văzuse pe Sir Thomas făcându-și apariția într-o lojă exact când începuse uvertura, și știa că avea să se întâlnească, mai târziu, cu contele în culise.

„Mă doare sufletul să plec fără să-l văd“, reflectă, „dar este singura soluție“.

Aproape că nu-i păsa că Sir Thomas ar putea să fie dornic să o vadă după absența lui; pur și simplu nu voia o confruntare între cei doi, și cu ea la mijloc.

Curând după aceea era în drum spre noua ei locuință. Se dezbracă, își puse cămașa de noapte și o așteptă pe Sophia să se întoarcă.

Se întreba ce se întâmplase în culise după spectacol. Oare contele venise în ciuda refuzului ei de a cina cu el? Și dacă venise, ce schimb de cuvinte avusese loc între el și prietenul lui, Sir Thomas?

Trecu o oră lungă, și în cele din urmă Temia auzi pași pe scările de afară.

Sophia intră și își scutură pelerina.

— Dumnezeu mare, plouă așa de tare! strigă. Ai fost înțeleaptă că ai plecat atunci când ai plecat, Temia.

- Conte! m-a așteptat în culise?
- Și Sir Thomas. Să-i fi văzut! Îți jur că dacă vreunul din ei ar fi avut pistol, l-ar fi împușcat pe celălalt.
- S-au certat?
- Așa cum nu am mai auzit până acum niște gentlemen s-o facă în public. Conte! l-a amenințat pe Sir Thomas că-l bate de-l snopește, și doar Hobson i-a despărțit și i-a calmat, fiindcă altfel ar fi curs sânge.
- Toate astea din cauza mea?
- Păi mai întâi a sosit contele, așa galant cum îți place ție, și a cerut imperativ să te vadă, dar tu plecaseși. După care a apărut și Sir Thomas care l-a acuzat de „comportament dezonorant”¹¹. Conte! s-a infuriat grozav și a spus tot felul de lucruri răutăcioase. Și atunci Sir Thomas s-a repezit la el.
- L-a lovit?
- Fix în bărbie! Ai avut noroc că nu ai fost acolo, Temia. Nici nu vreau să mă gândesc ce s-ar fi putut întâmpla dacă ai fi fost acolo.
- Temia lăsă capul în jos încercând să-și ascundă lacrimile. Deși nu acceptase cererea în căsătorie a lui Sir Thomas, acesta își aroga oarecum un soi de drept de proprietate asupra ei.
- Iar în inima ei știa că-l iubește pe conte.
- Ce-o să faci? întrebă Sophia suindu-se în pat. M-am gândit întotdeauna că ar fi drăguț să fie doi bărbați îndrăgostiți de mine, dar după ce am văzut scenele urâte din seara aceasta, nu cred că m-ar mai interesa nici măcar un pic.
- Conte! nu mi-a spus că este îndrăgostit de mine, murmură Temia, ștergându-și discret ochii.
- Dar este, e limpede ca lumina zilei! Dar cu temperamentul acela al lui... e îngrozitor!
- Este încă tulburat de moartea tatălui său.
- Parcă era posedat! Temia, dacă ar fi în stare să-l lovească pe cel mai bun prieten al lui, poate că ar lovi și o doamnă!
- N-ar face așa ceva niciodată! Este doar mâhnit. Nu este un

bărbat violent.

— Cum poți să spui asta când îl cunoști atât de puțin?

— Inima mea știe acest lucru, Sophia. Nu știu cum altfel să explic. Hai, e târziu și trebuie să dormim.

Temia stinse lumânarea și se întinse sub pătura subțire. O auzea pe Sophia murmurându-și rugăciunea încetișor.

Aproape fără voia ei, Temia adormi și curând visa că se plimbă cu contele pe un câmp înverzit, iar brațul lui era în jurul taliei ei.

Temia constată cu ușurare că nici unul din ei nu apărură la teatru în următoarele câteva seri.

Deși în inima ei tânjea să-l vadă din nou pe conte, se mulțumi să lucreze cât putea de mult, lucru cu care Leo Baker se învoia din plin.

— O creștere, o creștere! De asta avem nevoie! izbucni el exuberant, admirând ultima ei creație de decor.

— Creștere? întrebă Temia, un pic uimită.

— De salariu, desigur. Sunt convins că nu numai frumoasele și talentatele *Les Jolies Mademoiselles* atrag mulțimile de oameni. Știai că s-au vândut toate biletele pe o săptămână întreagă - *în avans*?

— Nu, nu știam. Temia era încântată că este atât de apreciată.

Sophia apărură în goană, aproape imediat după ce Leo Baker plecă de lângă Temia.

— Nu te-am întrebat niciodată. Cum a fost cu mama ta?

— Am convins-o să vină la Hanwell cu mine să vedem dacă Lady Alphonse chiar există.

— I-ai pomenit de mine?

— Da. Mama a fost foarte calmă și nu a făcut prea multe comentarii.

După spectacol mai zăbovi puțin, sperând că ar putea să o aștepte contele afară, dar când ieși pe strada umedă și pustie, își dădu seama, cu inima grea, că nu mai vine.

„Poate că este mai bine așa“, își zise în sinea ei, îndreptându-se grăbită spre camera ei cu chirie. „Oh, Dumnezeuule, dar cât mi-aș

dori să nu fiu atât de dezamăgită!¹¹

Nici unul nu veni în următoarele câteva seri, și Temia munci ca de obicei, dar cu sentimentul că-i scade un pic moralul.

Nici măcar noile promisiuni ale lui Leo Baker că-i mărește salariul n-o ajutară deloc să se bine- dispună.

Și apoi, într-o după-amiază, la teatru sosi o scrisoare.

Temia recunoscuse de îndată scrisul mamei ei și deschise iute epistola.

„Trebuie să fie foarte importantă dacă s-a obosit să o dea unui curier să mi-o aducă“, cugetă în timp ce o despăturea.

Scumpa mea Temia,

Domnul Burleigh s-a convins acum că este necesar să facem o vizită la azilul din Hanwell și a fost de acord să ne însoțească în această după-amiază.

Îmi pare rău că nu te-am anunțat mai din timp, și sper că poți să te învoiești de la îndatoririle tale. Te rog să fii gata la ora două fix, și voi veni să te iau cu trăsura.

Mama ta care te iubește.

— Ești albă ca varul, s-a întâmplat ceva?

Sophia se apropie și puse o mână pe umărul ei.

— Nu, nu s-a întâmplat nimic. Mama mă ia azi după-masă la Hanwell, împreună cu avocatul familiei noastre.

— Oh, Dumnezeule! strigă Sophia, apoi își acoperi gura cu mâna, în mod clar stânjenită de faptul că sunase atât de banal.

— Mă voi duce la domnul Baker ca să-i cer permisiunea să mă întorc la pensiunea doamnei Timms neîntârziat. Nu pot să mă duc la azil îmbrăcată așa de sărăcăcios.

— Succes! îi șopti Sophia.

Cincisprezece minute mai târziu, Temia se îndrepta pe jos spre camera ei cu chirie.

Se temea de ceea ce ar fi putut descoperi și trebuia să aibă grijă să nu-l facă pe domnul Burleigh să-și piardă timpul degeaba.

Se întreba cum reușise mama ei să-l convingă pe acest avocat de obicei rigid și necooperant să le însoțească.

Și acum, ea își puna toată încrederea în el, la fel și reputația. Cu siguranță că nu ar accepta să fie constrâns să suporte „avântul imaginației feminine“, iar Temia nu voia să se gândească ce-ar crede despre ea în cazul în care Lady Alphonse nu ar fi în Hanwell sau nici măcar nu ar exista.

La două fix auzi o trăsură oprindu-se la ușa de intrare a casei.

Temia închise ușa din față după ea, și o văzu în trăsură pe mama ei căutând-o nerăbdătoare cu privirea.

Lângă ea zări silueta înaltă a domnului Burleigh. Temia își amintea bine favoriții deși și cenușii care răsăreau ca niște tufe rebele de rozmarin pe ambii lui obraji.

Se sui în trăsură și se așeză în fața lor.

Domnul Burleigh își ridică pălăria, mormăind un salut.

— Temia, ți-l amintești pe domnul Burleigh? zise mama ei. Are ceva interesant să-ți spună.

Domnul Burleigh își strânse buzele și începu:

— Da, domnișoară Brandon. Cred că veți fi interesată să aflați că întâmplarea a făcut ca să-mi parvină o noutate picantă și destul de ciudată. Domnișoară Brandon, cred că am aflat ceva despre lordul Alphonse care s-ar putea să-l trimită la închisoare pentru foarte multă vreme!

Temiei i se tăie răsuflarea.

— Mă... credeți? îngăimă bâlbâindu-se, și pe chip i se așternu o expresie neîncrezătoare.

— Mărturisesc că la început aș fi fost tentat să pun toate acestea pe seama imaginației înfierbântate a creierului feminin dacă nu aș fi primit o informație foarte interesantă chiar în această dimineață. Dar, mai întâi, trebuie să descoperim dovezile.

Domnul Burleigh bătu cu putere cu bastonul în acoperișul trăsurii care porni în grabă.

— Vizitiu! Repede, la Hanwell! Ei, și în această dimineață, spuse așezându-se comod pe locul lui, am avut un musafir foarte interesant...

CAPITOLUL 8

Domnul Burleigh așteaptă până când ajunseră în apropiere de Hanwell înainte de a vorbi.

— Azi-dimineață, ducele de Weybridge a venit la mine, și mărturisesc că înaintea acestei vizite eram

— puțin sceptic în privința motivelor pe care le are iubita dumneavoastră mamă pentru a-l urmări pe acest om.

— Dar în mod sigur v-a explicat că lordul Alphonse ne șantaja? îl întrebă Temia nervoasă.

— Mi-a explicat, dar în profesia mea, până când nu există dovezi de nezdruccinat, ai tendința de a fi circumspect. Oricum, mă depărtez de subiect. Înălțimea Sa a venit să-mi ceară părerea într-o problemă personală. S-a aflat că un anume lord Alphonse o șantajează pe sora lui mai mică. Bineînțeles că, atunci când am auzit numele, curiozitatea mi-a fost stârnită.

— Ce spunea? îl întrebă Temia. Vrem să auzim!

— Draga mea, se pare că lordul Alphonse și-a luat măsuri de precauție în caz că nu mai apare, așa că a abordat-o pe Lady Hannah! A pretins că are dovezi că ducele a făcut un copil cu o dansatoare - ceea ce nu e deloc adevărat - și că o să dezvăluie asta întregii lumi dacă ea nu face ce i se spune.

— Așa că ducele a venit direct la dumneavoastră?

— Din clipa în care acest individ a început să amenințe. Ducele nu este un om cu care să te joci și ar face orice ca să-și apere reputația.

— I-ați amintit că mai există un caz în care acesta încearcă să șantajeze?

— Da, de aceea Înălțimea Sa este foarte nerăbdător să grăbim lucrurile. Bineînțeles că nu i-am dezvăluit faptul că existau ceva dovezi că soția lordului Alphonse este încă în viață. M-am gândit că cel mai bine este să așteptăm până când vom vedea cu ochii noștri.

Temia se lăsă încet pe spate și simți un licăr de speranță.

Dacă ducele dorea să-l acuze, atunci chiar și fără să existe o doamnă Alphonse, doar simplul fapt că îi șantaja pe ceilalți ar fi fost de ajuns ca să fie arestat.

Hanwell era o clădire mare și ternă, înconjurată de o grădină fără pretenții. Dacă Temia nu ar fi știut ce era, ar fi putut trece drept o casă de țară mai degrabă austeră.

Trăsura se opri în fața intrării principale și coborâră.

— Domnul Warren ne așteaptă, îi spuse domnul Burleigh unui bărbat de lângă ușă, în timp ce o ajuta pe Lady Brandon să urce treptele.

Temia se cutremură când intrară în holul înalt. În nări îi pătrunse un miros puternic de săpun cu acid carbonic, împreună cu un altul pe care nu îl putu identifica.

Când ajunseră, spre ei se îndreptă o femeie într-o rochie lungă și neagră, cu o bonetă albă. Temia observă că la brâul ei atârna un mănunchi de chei. Avea fața ridată, colțurile gurii căzute și arăta de parcă n-ar fi știut ce e acela un zâmbet.

— Sunteți cu Lady Brandon? întrebă ea fără a schița nici un gest de bun venit.

— Da.

— Veniți cu mine. Domnul Warren vă așteaptă.

Temia se agăță de brațul mamei ei în timp ce mergeau de-a lungul coridoarelor răsunătoare cu tavane înalte. La ferestre erau bare de metal, iar podelele erau bine lustruite.

Din camerele aflate la distanță răzbăteau gemete. Temiei i se părea că erau mai apropiate de mugetul unei vaci decât de cel făcut de o ființă umană.

Temia privi cu oroare când trecură pe lângă o femeie în vârstă care mima că tricota, chiar dacă nu avea în mâini nici andrele și nici lână.

Urcară câteva scări și apoi trecură de o ușă cu geamuri de la jumătate în sus.

— Așteptați aici, vă rog, li se indică.

După câteva clipe se deschise o ușă din cealaltă parte a încăperii

și pe ea intră un bărbat scund, cu un nas acvilin și cu părul rar lipit de cap.

— Lady Brandon, eu sunt domnul Warren, directorul. Vă rog să veniți în biroul meu.

Temia se ridică de pe scaunul ei și își urmă mama și pe domnul Burleigh. Se simțea îngrozitor de nervoasă, iar inima îi bătea repede sub pelerină.

Domnul Warren le arată niște scaune din fața biroului lui pe care să șadă, și ei se conformară.

— Cu ce vă pot ajuta, Lady Brandon? întrebă domnul Warren.

Temia găsea că ochii lui erau mai degrabă reci. Erau nuanța aceea de cenușiu mat care nu trădează emoțiile.

— Cred că aveți aici o anume femeie - numele ei este Lady Alphonse. Din motive bine întemeiate, este neapărat necesar să am confirmarea faptului că trăiește.

— Lady Alphonse? Înălțimea Voastră, după cum probabil că știți prea bine, Hanwell nu este un azil pentru oameni respectabili, ci pentru oameni cu posibilități limitate. Cei internați aici nu au nici o lețcaie, asta este și motivul pentru care sunt aici.

Temia se aștepta la asemenea argumente și se pregătise să înfrunte astfel de adversități.

— Domnule Warren, nu aș fi venit aici dacă nu ar fi fost de cea mai mare importanță. Nici nu vă pot spune îndeajuns cât de important este. Domnul

— Burleigh este avocatul familiei noastre și este aici pentru a pregăti un document prin care se atestă că Lady Alphonse este încă în viață. Pentru ce ne trebuie acest document nu am libertatea să vă dezvălui, dar vă implor - dacă doamna în cauză este aici, trebuie să ne spuneți.

Se părea că el nu se simțea destul de confortabil să fie cercetat de trei perechi de ochi. Se foi un pic în scaunul lui.

— Avem aici o oarecare Amelia Alphonse. A fost adusă de un bărbat care pretindea că era ruda ei. Am documentele pe undeva pe aici, dacă o să pot da de ele.

Se duse la o bibliotecă plină de registre, luă unul și îl deschise. Tensiunea creștea în încăperea pe măsură ce răsfoia rapid conținutul lui.

După câteva clipe, păru că a găsit documentul pe care îl căuta și îl scoase din registru.

— Amelia Alphonse a fost adusă la noi pe 26 mai 1849. Eu nu eram atunci la Hanwell, dar dacă doriți să vedeți, predecesorul meu, domnul Ellis, a scris aici câteva observații.

Îi înmână teancul de hârtii domnului Burleigh, care le cercetă atent și în tăcere.

— Există vreo infirmieră sau altcineva care era aici la vremea când a fost internată Lady Alphonse?

— Doamna O'Brien, cea care v-a adus în biroul meu. Este la Hanwell de douăzeci de ani. Doriți să o chem?

— Dacă ați vrea, domnule Warren, v-aș fi recunoscător.

Domnul Warren luă un clopoțel de pe birou și sună. După câteva secunde, apărură o tânără.

— Vrei să-i spui doamnei O'Brien să vină imediat în biroul meu, te rog?

Doamna O'Brien apărură după cinci minute.

— Doamnă O'Brien. Domnul Burleigh aici de față vrea să vă pună niște întrebări în legătură cu Amelia Alphonse - trebuie să-i răspundeți cât de bine puteți. Este foarte important să încercați să vă amintiți orice vă cere.

Doamna O'Brien aprobă morocănoasă din cap.

— Doamnă O'Brien, începu domnul Burleigh, ați fost aici în ziua în care a fost internată doamna Alphonse la Hanwell?

— Da, domnule, am fost aici.

— Iar ea a fost adusă de...?

— Un bărbat care spunea că era vărul ei, domnule. Nu l-am crezut nici o clipă. Am ghicit imediat că era soțul ei.

— Pot să vă întreb cum ați reușit asta?

— Domnule, când ești în slujba asta de atâta timp de când sunt eu, ajungi să recunoști dovezi. Cel mai adesea soții pretind că

sunt altcineva, o rudă îndepărtată, un prieten. E vorba de *rușine*, înțelegeți, domnule.

— Și domnul acela era bogat?

— După aparențe așa am crezut, domnule. Dar a spus că resursele lui erau firave. A spus că doamna Alphonse nu avea bărbat și că începuse să cutreiere străzile în cămașă de noapte.

— Și el a semnat actele de internare?

— Da, domnule. Chiar sub ochii mei.

— Domnule Warren, aș putea vedea aceste acte?

În timp ce îi întindea actele, domnul Warren scoase un mormăit care arăta că nu era bucuros să facă acest lucru.

— Lady Brandon, vreți să vă uitați la această semnătură - Ignatius Alphonse.

Lui Lady Brandon îi tremura mâna când primi documentul.

— Da, este semnătura lui, exclamă ea.

— Aveți la dumneavoastră vreun document cu semnătura lordului Alphonse pe el?

— Da, este un document pentru livrarea a doi cai - pe care încă nu i-a plătit.

Scoase din săculețul ei o bucată de hârtie împăturită.

Domnul Burleigh o deschise și privi insistent semnătura din josul paginii.

— Una și aceeași, anunță el cu o voce satisfăcută. Acum tot ce ne rămâne de făcut este să o vedem pe doamna în cauză. Domnule Warren, este posibil?

— Doamna O'Brien o să vă ducă la camera ei. Trebuie să o ținem închisă pentru siguranța celorlalți pacienți, dar mă tem că dumneavoastră, domnule Burleigh, n-o s-o puteți vedea. E un așezământ numai pentru femei și dumneavoastră nu sunteți rudă. Unele dintre femei nu sunt tocmai prezentabile, înțelegeți.

— Perfect, răspunse domnul Burleigh. Lady Brandon, vreți să mergeți dumneavoastră împreună cu fiica?

— Te duci *tu*, Temia? întrebă ea. Nu cred că starea mea de spirit îmi permite să o văd pe biata nenorocită.

— Bineînțeles, mamă.

Doamna O'Brien aștepta cu o expresie de nerăbdare pe față. Își lovi ușor cheile de la brâu, și Temia se ridică imediat de pe scaun.

— Veniți cu mine, domnișoară Brandon.

Doamna O'Brien o conduse pe Temia afară din birou și apoi pe alte coridoare. Gemetele stinse

pe care le auzise mai devreme se auzeau acum mai aproape.

— Sper că nu vă înspăimântați ușor, domnișoară, spuse doamna O'Brien fără să-și ascundă satisfacția. Nu este o plăcere să o vezi pe Amelia. Își rupe orice haină i se dă pe ea, nu se spală și nu își piaptănă părul.

— Nu mă deranjează, răspunse Temia, făcându-și curaj.

Se uita drept înainte și încerca să nu privească fețele jalnice pe lângă care treceau.

— Își dă tot felul de aere, nefericita, adăugă doamna O'Brien. Ne pune să-i spunem „Înălțimea Voastră“!

— Dar este o lady. Soțul ei e lord.

— Atâta lucru am ghicit și eu, că e un filfizon!

Temia simțea cum îi fierbea sângele. Lordul Alphonse se îmbogățise înșelându-l pe tatăl ei! Cum îndrăznește? Ultima oară când îl văzuse purta un costum de haine scump și pantofi fini din piele de căprioară.

Până la urmă, ajunseră la un coridor plin de uși cu zăbrele. O infirmieră stătea la capătul lui, pe un scaun de lemn.

— Mabel, doamna vrea să o vadă pe Amelia. Cum se simte azi?

— E foarte furioasă! răspunse Mabel. M-a mușcat când i-am dus micul dejun, pentru că nu i-am spus „Înălțimea Voastră“.

— Se simte des așa? întrebă Temia, simțind că o ia leșinul.

Acum era lângă celulă și nu era sigură că dorea să vadă ce era înăuntru.

— De cele mai multe ori, așa că o încuiem.

Mabel băgă cheia în broască și o răsuci.

— Rămâneți în spatele meu, domnișoară. Poate fi deosebit de violentă în prezența străinilor - mai ales a femeilor.

Când ușa se deschise, nămile Temiei fură izbite de un miros îngrozitor. Era atât de pătrunzător că îi tăie respirația.

— Veniți, înălțimea Voastră, este cineva aici care dorește să vă vadă, o chemă Mabel.

Temia păși în celulă, iar doamna O'Brien închise imediat ușa în spatele lor și se postă în fața ei.

Ochii Temiei se obișnuiră treptat cu lumina difuză. Ceea ce luase drept un maldăr de zdrențe dintr-un colț se desfăcu încetișor.

Temia văzu niște ochi sălbatici care priveau fix, două pete de albastru pe un alb-gălbui și părul răvășit care probabil că fusese cândva frumos.

Lady Alphonse trase cu mâinile ca niște gheare de zdrențele ei murdare.

— Unde este soțul meu? O să-și vrea cina, iar eu nu am vorbit cu bucătarul! urlă ea.

Țâșni înainte fără nici un avertisment, se aruncă asupra lui Mabel și se prinse cu mâinile de rochia ei.

— Dați-mi drumul! Dați-mi drumul de-aici! Soțul meu o să vă ucidă pe toți în paturile voastre dacă nu-mi dați drumul!

Temia se retrase și dădu peste doamna O'Brien.

— Vedeți, e complet nebună!

Lady Alphonse își lăsă capul într-o parte ca o pasăre și apoi începu să plângă încet.

— Ignatius. Ignatius, gemu ea.

Temia nu mai putu suporta să o vadă pe femeie și se întoarse către doamna O'Brien arătându-i că vrea să plece. Duhoarea o făcea să-i vină să vomite și era copleșită de milă pentru biata Lady Alphonse.

Se simțea nesigură pe picioare în timp ce doamna O'Brien și Mabel părăsiră și ele rapid celula și închiseră ușa.

Deși nici aerul de afară nu era mult mai curat, Temia îl trase adânc în piept, ca și când s-ar fi sufocat.

— Doriți să stați jos puțin, domnișoară? întrebă doamna

O'Brien. Cei care nu sunt obișnuiți cu asta nu se simt bine după ce văd pe cineva de aici.

— Să te prăbușești atât de mult! murmură Temia. Este inimaginabil!

Ezită, apoi porni înapoi către biroul domnului Warren. Numai prin forța voinței mai era în stare să înainteze.

Încă tremura când îi reîntâlni pe mama sa și pe domnul Burleigh.

— Temia! strigă Lady Brandon. Draga mea, arăți atât de palidă! Ai nevoie de săruri?

— Nu, mamă, dar trebuie să stau jos puțin.

— Ați văzut-o pe Lady Alphonse? întrebă domnul Burleigh.

— Da, am văzut-o. Biata de ea! șopti Temia.

— Foarte bine, atunci o să plecăm, dacă vă simțiți destul de bine...

— Numai o clipă, spuse Temia, ștergându-și ușor fața cu o batistă.

— Îmi pare rău că ați fost tulburată atât de tare, continuă domnul Burleigh. Dar era necesar să constatăm că Lady Alphonse trăiește. Domnule Warren, o să vă solicit o copie a documentelor de internare a lui Lady Alphonse, dacă există așa ceva.

— Bineînțeles. Îi cerem întotdeauna celui care ne lasă în grijă bolnavul să le semneze în triplu exemplar. Doriți să examinați și observațiile doctorului?

— Da, ne-ar fi de folos. Documentele vă vor fi înapoiate de îndată ce cazul va fi încheiat. Vă mulțumim pentru timpul acordat, domnule Warren. Bună ziua.

Domnul Burleigh se ridică de pe scaun și o ajută pe Lady Brandon să se ridice și ea.

Temia, care se simțea un pic mai întremată, îi urmă afară, către trăsură.

De-abia aștepta să părăsească coridoarele acelea îngrozitoare cu toate secretele lor ascunse.

Când trăsura porni, Lady Brandon o ținea strâns de mână pe

Temia, în timp ce domnul Burleigh cerceta cu atenție documentele.

Aproape că ajunseseră, când în sfârșit vorbi:

— Lady Brandon, cred că acestea sunt de ajuns ca să scăpăm de lordul Alphonse pentru mult timp de-aici înainte. Cu dovezile ducelui și ale soțului dumneavoastră, va putea fi deschisă cu ușurință o acțiune împotriva lordului Alphonse. O să întocmesc imediat documentele și vă voi contacta în momentul în care au fost redactate. Unde o să stați, Lady Brandon?

— Măine-dimineață mă întorc în Northamptonshire. Sunt plecată de prea mult timp - locul meu este acum alături de soțul meu. Mi-am îndeplinit scopul călătoriei la Londra.

— Foarte bine. O să vă scriu și o să stabilim o întâlnire cu amândouă, pentru a ne vedea la biroul meu. O să-l contactez, de asemenea, și pe duce și o să-i comunic ce am descoperit. Sunt sigur că va dori să corespundeze cu dumneavoastră în această problemă. Îmi permiteți să-i dau adresa dumneavoastră?

— O să-l întreb mai întâi pe soțul meu, dacă nu vă supărați. S-ar putea să fie furios că am acționat fără știrea lui și trebuie să discut totul cu el.

Domnul Burleigh înclină din cap și se întoarse la lectura lui.

Trăsura ajunsese în cele din urmă la casa doamnei Timms. Temia se simțea tristă pentru că știa că acum trebuia să-și ia rămas-bun de la mama ei.

— Scrie-mi, draga mea. Odată ce îi voi fi explicat tatălui tău ce s-a întâmplat, sunt sigură că va dori să te reprimească cu bucurie la Bovendon Hall.

— Mamă, mi-e dor să-l văd, dar la teatru au nevoie de mine și nu-i pot părăsi. Săptămâna aceasta avem premieră, și Leo Baker se bizuie pe mine.

— În acest caz, o să venim curând la Londra să te vizităm, așa că sărută-mă, copilul meu drag.

Ochii ei erau plini de lacrimi când o strânse la piept pe Temia.

— Nu am uitat de Sophia, îi șopti ea, iar Temia începu să plângă.

Promit să fac tot ce-mi stă în putere ca să vorbesc cu tatăl tău despre ea și, dacă există vreo cale să aibă loc o întâlnire, eu o să o aranjez.

— Mulțumesc, mamă! Mulțumesc!

Își sărută mama pe obraz și coborî din trăsură.

Temia nu se grăbi să ajungă la teatru în acea seară. Ajunse în culise când cortina era gata să se ridice.

— Unde-ai fost? Domnul Baker e înnebunit! strigă Sophia la vederea feței ei palide.

— Ai uitat că am fost cu mama în după-amiaza asta? răspunse Temia, aruncându-i o privire plină de înțelesuri ascunse.

— Și-ai găsit ce căutai?

— O să vorbim mai târziu despre asta, răspunse Temia.

— A fost aici din nou, mai devreme, zise și Lily.

— Despre cine vorbești? o întrebă Temia înțepată.

— El. Știi tu - contele de Wentworth!

Temiei i se strânse stomacul și încercă să-și ascundă fața în partea de jos a rochiei pe care tocmai o luase.

— Când am venit, stătea afară în ploaie și m-a întrebat unde ești. I-am spus că ești bolnavă. Păi, nu știam că o să vii astăzi, nu?

— A... a spus ceva?

— Nu, doar s-a întors și a plecat - uite-așa, nu spune niciodată prea multe. Nu cred că dă vreun ban pe mine!

— Lily e acum în teatru?

— De unde să știi? Foarte probabil...

Temia simți că-i vine rău.

Ce se va întâmpla dacă și Sir Thomas asista la spectacol în acea seară? Trecuseră câteva seri de la ultima lui vizită la teatru, și Temia știa că, mai devreme sau mai târziu, o să apară.

Deși nu-și dorea acest lucru, descoperi că perspectiva de a-l vedea pe Sir Thomas nu era tocmai neplăcută. Îi plăcea foarte mult tovărășia lui, dar pur și simplu nu era îndrăgostită de el. Dar dacă o să-l vadă, o să o ceară din nou în căsătorie?

„Nu cred că o să am inima să-l refuz“, se gândi ea, în timp ce

fetele se grăbeau să intre în scenă, „și totuși, simt în sufletul meu că nu-l iubesc și nici nu m-aș mărita cu el“.

Cumpănea încă asupra acestei dileme când Hobson ciocăni la ușă.

— Flori pentru tine, Temia!

— Cine le-a lăsat? îl întrebă.

— Sir Thomas Babbington le-a lăsat la ușa din spate acum cinci minute, răspunse Hobson.

Temia luă florile și citi biletul.

Spune că o să iei cina cu mine, aștept.

— Hobson, îl chemă ea înapoi, te rog să nu primești pe nimeni în culise pentru mine în seara asta. Cred că știi la cine mă refer?

— La filfizonii ăia?

— Da, dacă ești drăguț.

— O să mă străduiesc!

În timpul pauzei, Hobson mai veni o dată în cabină cu o cutie mică.

— Pentru tine, rânji el.

— Conte! întrebă ea cu voce tremurătoare.

— Chiar el.

Temia deschise cutia și descoperi înăuntru o minunată orhidee roz împreună cu un bilet.

„Întâlnește-te cu mine după spectacol,” era tot ce scria.

Până când spectacolul se sfârși, simți că se îmbolnăvește de nervi. Dacă amândoi o așteptau, era sigură că o să izbucnească o ceartă.

Putea să o prevină?

— Văd că toți admiratorii tăi sunt prezenți în seara asta, comentă Sophia, în timp ce se schimba în hainele de stradă.

— Da, și nu știu încotro s-o apuc. Amândoi m-au rugat să cinez cu ei și amândoi mi-au trimis flori!

— Doamne, asta o să iște o ceartă! Ce-o să faci?

— O să rămân aici până când vor pleca și i-am spus lui Hobson ca, în nici un caz, să nu-i lase să intre.

— Foarte bine, o să aștept împreună cu tine, zâmbi Sophia.

Stătură una lângă alta o jumătate de oră, apoi Temia se ridică.

— Nu pot să stau aici toată seara! se vaită ea.

— Atunci va trebui să ieși și să-i înfrunți pe amândoi. Bănuiesc că sunt încă aici!

Temia nu era nerăbdătoare să se confrunte cu cei doi, dar știa că Sophia avea dreptate.

Își luă pelerina, își puse pălăria și apoi mânușile, cât de încet putu.

Era în sfârșit gata.

— O să las florile astea minunate...

— Hai, ia-mă de mână, o îndemnă Sophia.

Temia respiră adânc și cele două fete părăsiră cabina.

De îndată ce ajunseră pe coridorul care dădea spre ieșirea din teatru, Temia auzi vocile ridicate de afară.

— Oh! Oh! oftă ea, oprindu-se la ușa din spate.

— Îmi pare rău, m-am gândit că nu trebuie să mă amestec, spuse Hobson cu o privire îngrijorată. Se ceartă ca nebunii de zece minute.

Sophia îi strânse mâna Temiei și apoi apăsă pe clanța ușii de la intrarea din spate.

Când aceasta se deschise, Temia văzu că cei doi bărbați stăteau tensionați unul în fața celuilalt. Aveau gurile deformate de furie, iar contele semăna cu arc încordat.

— Repetă ce-ai spus adineaori! strigă el, cu fața la numai câțiva centimetri de cea lui Sir Thomas.

— Am spus că nu mai ești bărbatul de altădată.

Nici unul din bărbați nu auzi ușa de la culise deschizându-se, așa încât continuară să-și arunce insulte unul altuia.

Temia se încordă și se dădu ușor înapoi la auzul cuvintelor lor violente.

Ar fi vrut să strige și să se năpustească între ei, dar forța cu care Sophia o strângea de braț o împiedică.

— Retrage-ți vorbele, mârâi contele, individ jalnic și ipocrit!

— Cum îndrăznești să-mi spui așa? se răsti Sir Thomas. Uită-te la tine! Cum ai ajuns? Vechiul Wentworth nu s-ar înjosi niciodată să-i fure celui mai bun prieten iubita.

Ochii contelui scăpărau de furie. Parcă judecata i-ar fi fost întunecată de o ceață fierbinte. Smulse din buzunarul de la veston una din mănușile lui albe și-l lovi în plină față pe Sir Thomas.

— Nu există decât o singură cale de a rezolva acest lucru, Babbington! rosti el cu un glas tăios care o făcu pe Temia să-i înghețe sângele în vine. Și asta este calea demodată - și până la moarte! Să câștige cel mai bun!

— Nu! Nu! strigă Temia, în momentul în care contele porni cu pas apăsător spre trăsură care-l aștepta. *Nu vă dau voie!* Nu vă dau voie!

— Temia!

Pe Sir Thomas îl ustura fața de la lovitură, și pe obraz începuse să-i apară o urmă de un roșu palid.

Văzându-l pe conte că se urcă în trăsură, primul impuls al Temiei fu să fugă după el, dar acum îi era teamă de el. Nu-l văzuse niciodată atât de furios și nu voia să se răsfângă și asupra ei.

— Temia, du-te acasă! o îndemnă Sir Thomas, pe un ton glacial. Ochii îi scăpărau și respira scurt și sacadat.

— Dar, Thomas...

— Aceasta este o treabă între bărbați. Îți spun din nou, du-te acasă! Sophia, ia-o din locul acesta! Am o chestiune de onoare de rezolvat înainte de a putea să am pretenții asupra ta.

— Thomas, te rog nu te lupta în duel cu contele - este prietenul tău.

— *A fost.* Acum pleacă. Sophia, ia-o pe Temia de aici imediat! Voi trimite vorbă de îndată ce se vor termina toate acestea.

Tonul lui aspru o șocă. Sophia dădu din cap fără o vorbă și o conduse afară pe Temia, care plângea.

— Nu se vor duela, spuse calm, în timp ce se îndreptau grăbite spre camera lor cu chirie. Doi gentlemeni așa de importanți ca ei. Nu vor încălca legea. Fac prinsoare că de îndată ce vor ajunge în

parc, le va veni mintea la cap și își vor da mâna.

— Nu, nu vor face asta, răspunse Temia când intrau în casă. Nu l-am văzut niciodată pe Thomas pierzându-și cumpătul cum s-a întâmplat în seara aceasta, cât despre lucrurile pe care și le-au aruncat unul altuia...

Sophia bătu la ușa doamnei Timms și o întrebă dacă nu cumva are un strop de brandy să-i dea Temiei.

— A avut un șoc îngrozitor, explică ea când pro-prietăreasa aduse o sticlă și turnă într-un păhărel.

Cele două fete rămaseră treze ore întregi, așteptând.

Temia se opri din plâns, dar rămase mută și inertă. Ceasornicul de pe polița căminului arăta două și jumătate și încă nu primiseră nici o veste.

Temia intenționase să-i spună Sophiei că mama ei acceptase ca ea să-l întâlnească pe tatăl lor, dar nu reușea să formeze cuvintele. Deși acel subiect era important, contele îi acapara toate gândurile.

Oare avea să fie ucis sau avea să-l ucidă pe Thomas?

Poliția avea oare să-i aresteze? Poate că erau deja în închisoare.

Îl iubea atât de mult!

Prin minte i se învâртеau mii de gânduri care-o făceau să se simtă cam amețită.

Tocmai începuse să moțăie, când la ușa de la intrare se auzi o bătaie puternică.

Și Sophia și Temia săriră în picioare, după care înghețară.

— Mesagerul, șopti Sophia.

Temia era incapabilă să vorbească. Ținea pătura cu amândouă mâinile așteptând și inevitabila bătaie de la ușa lor.

O auziră pe doamna Timms vorbind cu voce înceată, apoi pașii ei grei pe scări.

Lipite una de alta, așteptau să bată la ușă. Când se auzi, Sophia sări să răspundă.

— A venit un mesager pentru domnișoara Morris.

Cu inima bătându-i tare, Temia se ridică din pat și, luându-și lumânarea, se îndreptă spre ușă.

— Vrei să vin cu tine? întrebă Sophia.

— Nu, așteaptă-mă aici.

În timp ce cobora scările, nu se putea stăpâni să nu tremure.

Vedea în pragul ușii silueta nelămurită a mesagerului.

Dar cine-l trimisese, contele sau Sir Thomas?

Se apropie de mesagerul de la ușă.

Când o văzu că vine spre el, își flutură pălăria în semn de salut.

— Sunteți domnișoara Morris? spuse făcând un pas înainte.

CAPITOLUL 9

— Domnișoara Morris? o iscodi din nou mesagerul. Temia se întreabă încă o dată cine îl trimisese.

— Da, răspunse, iar cuvântul aproape i se lipi de gura uscată.

— M-a trimis contele de Wentworth, domnișoară. Mi-a spus să vă spun că a decurs prost pentru partea cealaltă și că nu dorește să vadă pe nimeni. A zis că o să înțelegeți mesajul.

Temia simțea că i se învâрте capul și că o să leșine. Se ținut bine de ușă încercând din răputeri să se liniștească.

— Mesajul mai cuprindea și altceva? întreabă strân- gându-și șalul pe lângă ea.

— Mă tem că nu, domnișoară.

— Mulțumesc, răspunse și închise ușa.

Scăpă un geamăt prelung.

Se simțea copleșită de vinovăție și durere - totul era din vina ei! Dacă i-ar fi spus lui Sir Thomas că nu-l iubește și că inima ei îi aparține altuia, atunci toate acestea nu s-ar fi întâmplat.

Deranjată de zgomot, doamna Timms veni din camera ei și o găsi pe Temia ghemuită pe podea, hohotind de plâns.

— Domnișoară Temia! strigă, cuprinzând-o cu brațul. Ce s-a întâmplat?

Chiar în acel moment, Sophia cobora scările în goană, spre ele.

— Temia! Temia! Ce vești ai?

— Sărmana de ea! A avut un șoc. Uită-te la ea! exclamă doamna Timms. Știi ce i-ar fi putut spune mesagerul? S-o ducem în salonul meu. Hai, Temia. Îți pregătesc niște lapte cald.

Împreună cu Sophia o duse pe Temia în salon. Doamna Timms aprinse două lumânări și, în timp ce Sophia o ajuta pe Temia să se așeze confortabil pe sofa, deschise un bufet cu vitrină de unde scoase o sticlă de brandy.

— Ei, domnișoară Sophia, stai aici iar eu dau fuga la bucătărie să încălzesc niște lapte.

Imediat ce plecă doamna Timms, Sophia înge- nunche lângă

Temia.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă șoptit. A fost cineva rănit?

— *Sir Thomas!* Băiatul nu știa mai mult decât atât. Era mesagerul contelui.

Sophia icni și apoi spuse:

— Bietul Sir Thomas. A...?

— Nu sunt sigură, dar dacă ar fi, îmi închipui că mesajul ar fi fost astfel formulat încât să nu-mi lase îndoieli. Oh, Sophia! *Totul este din vina mea!*

— Nu ai voie să gândești așa, draga mea!

— Atunci a cui este?

— Temia, nu le-ai cerut tu să se bată pentru tine, darămite să se angajeze într-un duel. Contele are un temperament așa de iutel!

— Dar Thomas nu a încercat să pună capăt neînțelegerii. El este glasul rațiunii atunci când contele își pierde cumpătul.

— Numai că te iubește din suflet, Temia, și nu a vrut să te piardă. N-au fost ultimele lui cuvinte adresate ție, că va veni să te ceară pentru el?

Temia își șterse ochii și privi în zare, plină de tristețe.

— Cu toate acestea, mi-e rușine să spun, dar mă bucur că nu a fost contele cel care a căzut...

— Îl iubești?

— Da. Din toată inima. Dar eu am provocat acest incident îngrozitor. La fel de sigur ca și când eu însămi aș fi apăsât pe trăgaci.

Doamna Timms se întoarce cu un pahar de lapte.

— Cum te mai simți, scumpo? întrebă.

— Oh... o să mă simt imediat mai bine, mulțumesc.

— Trebuie să bei asta, este îndulcit cu zahăr.

Temia luă laptele și își încălzi mâinile de marginile de sticlă.

Se uita fix în pahar, încercând să înțeleagă care ar fi cel mai bun lucru de făcut.

Ar trebui să se ducă acasă la conte? Dar nu știa unde locuiește.

Unde l-ar fi putut duce pe Sir Thomas? Probabil depinde,

reflectă, de gravitatea rănilor.

Bău laptele, după care se simți greoaie și somnoroasă. Evenimentele din seara aceea și faptul că-i văzuse pe cei doi prieteni sărind unul la gâtul celuilalt ca lupii o istoviseră complet.

Iar acum Sir Thomas era rănit, poate chiar pe moarte.

După un timp, Sophia o duse la culcare.

Foarte curând, îi era cald și se simțea bine. Cum epuizarea îi amorțea fiecare pârțică a trupului, se cufundă iute în somn.

În casa din Mount Row atmosfera era explozivă.

Cu cămașa deschisă și fără haină, contele, care îl adusese pe Sir Thomas, rănit, la el acasă, îl puneă acum într-un faeton rapid pentru călătoria spre Northampton.

Lângă el, credinciosul lui servitor, Elliot, era ocupat să-i asculte ordinele.

— N-ai voie să spui nimănui despre asta, Elliot. Dacă vine poliția, zi-le servitorilor să spună că am plecat în Franța cu afaceri. În nici un caz nimeni nu are voie să dea informații în legătură cu locul unde mă aflu. Trebuie să susțină că am plecat mai devreme în seara asta, să prind vaporul spre Calais.

— Da, Înălțimea Voastră.

— Bine, acum vreau să ne duci la Yardley Manor - caii sunt pregătiți?

— Da, Înălțimea Voastră. I-am ales numai pe cei mai rapizi ca să ducă faetonul.

— Și bagajul meu?

— V-am pregătit o valiză mică, Înălțimea Voastră. Este deja în trăsură.

— Foarte bine, Elliot. Trebuie să plecăm de îndată. I-ai lăsat vorbă doamnei Murray să încuie casa?

— Da, Înălțimea Voastră.

Contele zâmbi. Elliot valora cât greutatea lui în aur, iar asta nu era prima dată când i se cerea să acopere urmele stăpânului lui.

— Excelent. Dar Sir Thomas e așezat confortabil?

— Pe cât se poate de bine, Înălțimea Voastră.

— Să plecăm atunci fără întârziere.

Elliot se înclină și se urcă pe capră.

Îmboldi caii, și curând mergeau la trap pe Park Lane.

La Marble Arch întoarse spre nord, îndreptând trăsura către ieșirea din Londra. Cu puțin noroc, aveau să ajungă în Northampton chiar înainte de ivirea zorilor.

Elliot își dăduse seama că trebuia neapărat să călătorească noaptea, așa că nu intenționa să se oprească pentru nimeni și nimic. Reputația stăpânului

lui și viața prietenului său depindeau de îndemânarea sa și de viteza cailor.

Înăuntru, Sir Thomas gemu când roțile trăsorii începură să uruie pe drumul denivelat.

— Șșș! îl potoli contele.

Îl luă pe prietenul său în brațe, încercând să oprească sângerarea de sub haină.

Glonteale trecuse prin el și ieșise pe partea cealaltă. Contele retrăia neconținut momentul în care, furibund, își împușcase prietenul. Ochise ca să-l omoare, dar nu luase în considerare că pistolul său avea o abatere de la linia de ochire. Țintise spre inima lui Sir Thomas și îl nimerise chiar sub coaste.

Contele își venise în fire doar când se prăbușise în genunchi.

Chiar dacă avea o fire vulcanică, se putea stăpâni în situații de stres și nu se panica. Îl pusese pe Thomas în trăsura lui și îi spusese vizitiului să-i ducă acasă la el în Mount Row, apoi îi dăduse omului un bacșiș gras ca să-și țină gura.

„Mă rog să fie la fel de discret precum Elliot, altminteri am dat de bucluc“, murmură contele, în timp ce goneau.

Un bărbat care sângerează abundent într-un faeton n-ar face decât să stârnească suspiciuni dacă ar fi opriți.

Câteva ore mai târziu, trăsura se opri, în cele din urmă, uruind pe alea lungă de la Yardley Manor.

Era o casă elegantă din vremea regelui Iacob, pe care tatăl lui o îmbunătățise mult adăugând două aripi noi.

Iar acum, se părea că toate speranțele lui de a o aduce pe Temia acolo ca soție a lui erau pe cale să se spulbere.

Oftă ușurat când trăsură se opri la intrarea principală de la Yardley Manor.

Elliot se mișcă iute și-l trezi pe băiatul bun la toate, care fugi la grajduri ca să-i dea de știre major- domului-șef.

— Adu-l înăuntru, tună contele.

Îl duseră în casă pe Sir Thomas, pe jumătate conștient, cărându-l între ei, și-l așezară într-una dintre camerele de oaspeți.

— Cheam-o aici imediat pe doamna Hopkins, pe urmă trimite-l pe unul dintre grăjdari în sat să-l aducă pe doctorul Soul. Grăbește-te, nu avem timp de pierdut.

— A pierdut mult sânge, remarcă Elliot.

— Roag-o pe doamna Hopkins să aducă niște cearșafuri vechi. O să-i legăm din nou rănile până când poate să se ocupe de el doctorul Soul.

Elliot părăsi încăperea, iar Sir Thomas își veni în simțiri și deschise larg ochii, uitându-se fix spre el.

— Wentworth? murmură. Ești aici?

Într-o clipită, contele fu lângă prietenul său.

— Babbington, ești grav rănit, nu ai voie să te miști. Doctorul o să ajungă curând.

— Nu-ți stă în fire să ratezi o țintă atât de eviden- tă, _Richard. Probabil că ți-ai... pierdut cumpătul.

Încercă să râdă, dar nu reuși decât o bolboroseală.

— Gata, Thomas, spuse contele grijuliu. Trebuie să rămâi liniștit și să nu te miști până nu vine doctorul Soul.

— Ce e cu Temia?

— I-am trimis vorbă despre ce s-a întâmplat.

— Ce i-ai spus? Că te vei duce să o ceri de îndată ce-mi dau eu sufletul?

Contele negă printr-o mișcare din cap.

— Nu, Thomas. N-am făcut asta.

— N-am vrut să mă lupt cu tine, Richard. Toate acestea ar fi

putut fi evitate, dar uitate, în sfârșit, mi-am pierdut și eu cumpătul. Ha! Ai auzit ce-am zis? *Eu* mi-am pierdut cumpătul!

Chiar atunci, Elliot intră în încăpere ducând o tavă pe care erau o sticlă și două pahare.

— Înălțimea Voastră, cred că niște brandy ar fi bine-venit, în scopuri medicinale.

— Mulțumesc, Elliot. Doamna Hopkins vine?

— Sigur că da, înălțimea Voastră. I s-a spus că nu are voie să le dea de știre celorlalți servitori, orice s-ar întâmpla. Nu vrem să le dăm prilej de vorbit.

— Spune-le numai că pistolul lui Babbington s-a descărcat din greșeală în haină - piedica defectă.

— Foarte bine, înălțimea Voastră.

Contele îl privi pe prietenul său și inima i se frânse. Cum putuse să facă așa ceva? Prietenul lui cel mai bun încă din copilărie, iar el trăsesese în el din cauza *unei femei!*

Dar Temia nu era o femeie oarecare. Era femeia pe care o adora și pe care nu o putea uita. Chiar și atunci când Sir Thomas îi spusese că intenționează să o ceară în căsătorie, focul din inimă nu i se potolise. Chipul ei i se întipărise în suflet atât de puternic, ca și cum l-ar fi ars cu fierul roșu.

— Uite, bea asta, Thomas, îl îndemnă.

— Sper că e cel mai bun pe care-l ai.

— Bineînțeles.

Contele era bolnav de grijă. Chipul prietenului lui era pământiu, iar buzele palide începeau să se învinețească.

Lucrurile nu stăteau bine.

Doamna Hopkins era o femeie cu un calm profesional, care își văzu de treabă pansându-i rana cu alte bandaje, făcute din cearșafuri vechi.

— Hai, domnule, îl îndemnă în felul ei matern. O să trebuiască să te ridici un pic.

Sir Thomas țipă de durere când ea trase bucățile de pânză pline de sânge și lipite de rană.

— Unde este doctorul ăla blestemat? strigă contele cu glas supărat. Trebuia să fie aici deja.

— Înălțimea Voastră, vine tocmai de la Denton, iar drumurile sunt periculoase.

Contele străbătea încăperea în sus și-n jos, făcându-și griji pentru Thomas și pentru Temia.

Nu perspectiva închisorii sau scandalul și distrugerea bunului nume al familiei sale îl preocupa. Nu, era mult mai îngrijorat că-și pierde atât prietenul drag, cât și pe preaiubita lui Temia.

Nu văzuse oare destul ca să se sperie și să fugă?

Cum ar putea vreodată să iubească un bărbat cu un temperament atât de violent? Probabil că i-ar fi foarte ușor să tragă concluzia că dacă se coborâse într-atât încât să încerce să-l omoare pe bărbatul care se presupunea că este cel mai bun prieten al lui, ar putea să lovească o femeie, nu?

„Sunt nebun și laș“, se gândea în timp ce măsura încăperea cu pași largi, iar doamna Hopkins își termina treaba. „Nu sunt bărbat. Firea mea blestemată are grijă de asta.“

Lovi cu putere cu pumnul în polița de marmură a căminului.

„N-o să mi-o iert niciodată dacă moare. *Niciodată!*”

Se gândi când fusese ultima oară provocat la duel - în noaptea aceea la club, de francez. Cu o grimasă de amărăciune, își aminti cum Thomas îl salvase atunci de pericol și îl certase pentru că-și pierduse cumpătul - spunând că într-o bună zi asta avea să-l ducă la pierzanie.

Atunci nu se gândise că profeția lui avea să se adevărească într-un mod atât de tragic.

— Înălțimea Voastră, a venit doctorul Soul.

Contele se întoarse și-l văzu pe doctor intrând.

— Înălțimea Voastră, spuse scoțându-și pălăria și înclinându-se.

— Lasă eticheta, omule. Prietenul meu este foarte grav rănit.

Doctorul își puse geanta jos și se îndreptă spre sofaua pe care Sir Thomas zăcea sleit de puteri. Îi controlă pulsul și trase cămașa

ruptă și pătată de sânge ca să cerceteze rana.

— Doamna Hopkins tocmai a pansat-o.

— Și a legat strâns bandajele, văd. Asta este bine. Totuși, trebuie să le scot ca să examinez rana.

Contele făcu o grimasă când doctorul desfăcu pansamentele, dând la iveală gaura zdrențuită prin care intrase glonte.

— Glonte a ieșit din corp fără să provoace vătămări, remarcă doctorul Soul, dar a pierdut mult sânge. Trebuie să-l punem imediat în pat.

— Și o să supraviețuiască? întrebă contele, cu ochii lui negri înnegurați.

— N-aș putea să vă spun, Înălțimea Voastră. Am mai văzut bărbați care au supraviețuit unor răni ca aceasta, dar următoarele douăzeci și patru de ore vor fi cruciale. Dacă rezistă, sunt toate șansele să se refacă. Nu pot să spun cât de vătămăte sunt organele și nu putem decât să sperăm și să ne rugăm ca glonte să nu fi trecut prin ficat.

— Nu există nici o posibilitate să ne dăm seama?

— Mă tem că nu. Nu putem să vedem în interiorul pacientului. Nu are hemoragie pe gură, ceea ce este semn bun, dar, în afară de asta, e o chestiune de timp și de șansă.

Contele îl privea fix pe prietenul lui.

— S-ar putea să moară? întrebă brusc.

— Este posibil. Va avea nevoie de îngrijire atentă.

— În acest caz, va avea tot ce are nevoie, iar banii nu sunt o problemă, doctore. Îi vei găsi o soră medicală?

— Voi trimite să fie adusă una de îndată. Într-un sat din apropiere este o doamnă foarte pricepută, care a fost instruită chiar de domnișoara Florence Nightingale. O voi angaja pe ea.

— Nimic nu este prea bun pentru Sir Thomas.

Doctorul se răsuci să plece, dar contele îl atinse pe braț.

— Nimic din toate acestea nu trebuie să treacă dincolo de acești patru pereți. E clar?

Om de lume și unul care recunoștea o rană de pistol când o

vedea, doctorul dădu din cap că a înțeles.

Orice s-ar fi petrecut între acești doi gentlemen nu era treaba lui, iar el știa că atunci când va veni momentul să-și primească onorariul, contele va fi foarte generos.

— Mă voi întoarce mâine-dimineață, Înălțimea Voastră. Până vine sora medicală, doamna Hopkins ar trebui să aibă grijă să-i fie cald, iar dacă survine vreo schimbare, chemați-mă imediat.

— Mulțumesc foarte mult, doctore Soul.

După ce doctorul plecă, doamna Hopkins reapăru și luă brandy-ul.

— Lasă-l aici! spuse răstit contele. Și închide ușa după tine. Nu dai voie nimănui fără permisiunea mea, e clar?

— Da, Înălțimea Voastră, spuse ea cu o privire mirată.

— Și acum, lasă-ne singuri. Dacă e nevoie de ceva, sun eu după tine. Te rog s-o aduci pe asistentă aici de îndată ce vine.

Doamnei Hopkins îi era cunoscută firea contelui. Uneori o speria.

„Ochii ăia arzători!¹¹ mormăi, închizând ușa. „Nu m-aș încumeta să-i provoc mânia!“

Asistenta sosi devreme a doua zi dimineață, și fu rapid informată că discreția ei era esențială.

Contele nu plecă de lângă Sir Thomas - spre marea consternare a servitorilor.

În următoarele zile contele nici nu mănăcă, nu se spală și nici nu se rase - nici măcar nu-și schimbă hainele. În schimb, măsură încăperea ca un leu în cușcă, bând mai multe sticle de brandy și refuzând orice fel de mâncare.

„Nu vrea să mănânce sau să doarmă, și o să se îmbolnăvească, așa că doctorul Soul o să aibă în curând doi pacienți pe cap!“, mormăi doamna Hopkins, luând o tavă cu mâncarea neatinsă.

Sir Thomas nu-și recăpătase cunoștința și părea că se stinge încet.

În timp ce delira striga numele Temiei, iar asta-i sfâșia inima contelui.

„Temia! Temia!“, striga Sir Thomas cu ochii închiși, plin de sudoare.

Contelui nu-i păsa nici cât negru sub unghie cum arată - tot ce-l preocupa era ca prietenul lui să se facă bine.

„Temia! *Iubito!*¹¹, agoniza contele din când în când.

Îi era îngrozitor de dor de Temia și o iubea mai mult decât putea spune. Dragostea pentru ea îl sfâșia și-i frângea inima - îl tortura în nopțile lungi,

iar dimineța era tot acolo, strălucitoare și la fel de proaspătă.

Se apropie de Sir Thomas și văzu că deschide ochii.

Doctorul venise chiar în dimineța aceea și spusese, strict confidențial, că nu-i merge mai bine.

„E ca și când și-ar fi pierdut orice dorință de via- ță“, decretase pe un ton sumbru. „Iar toată priceperea mea de doctor este inutilă dacă pacientul nu are nici un pic de voință să se facă bine. Și bărbatului acestuia nu pare să-i pese dacă moare.“

— Wentworth!

Glasul lui Sir Thomas era pierit și răgușit.

— Ce s-a întâmplat, Babbington?

— Temia! Trebuie... să o văd!

— Este la Londra. Iar tu ești în Northampton.

— Wentworth, știu că nu mai am mult de stat în lumea asta. Dacă aș putea doar să-i mai sărut o dată chipul iubit, atunci aș putea să mor fericit. Fă-mi numai această favoare, fostul meu drag prieten, și uităm toate animozitățile dintre noi!

Fără să vrea, contele simți că i se pune un nod în gât. Se uită în ochii rugători ai prietenului său și știu că trebuie să încerce să îndrepte răul pe care-l făcuse.

— Thomas, vrei să spui să o aduc aici?

— Te rog, prietene. Fă atâta lucru pentru mine.

Cei doi bărbați se uitară unul la celălalt.

Contele îi privi chipul palid și reflectă că, oricât de mult l-ar tulbura - și chiar și pe Temia - nu putea să-l refuze.

— Foarte bine, îi voi scrie.

Sir Thomas se agăță de mâneca lui.

— Mulțumesc, Richard, murmură înainte să-și piardă din nou cunoștința.

*

Și pentru Temia zilele păruseră lungi și lipsite de speranță.

La teatru își făcea pur și simplu treaba mecanic, dar inima ei era în altă parte. Slăbise și se trăsese la față, nu mai putea mânca.

Sophia era îngrozitor de îngrijorată din pricina ei și făcea tot ce-i stătea în putință să o încurajeze.

— Trebuie să mănânci ceva, o atenționează, când Temia refuză din nou mâncarea pe care i-o adusese.

— Nu pot până nu voi ști exact ce i s-a întâmplat lui Sir Thomas, răspunse, întorcând capul.

— Dacă ar fi murit, am fi auzit. Toată Londra ar vorbi despre asta. Pe aici trec destui filfizoni, cineva ar fi spus ceva.

— Este adevărat, dar să nu știu e ca o moarte lentă.

— Temia, trebuie să-i uiți. Mama și tatăl tău vor avea nevoie de tine când va fi arestat lordul Alphonse. Nu ți-a spus ea că-ți va scrie și-ți va da de veste?

— Ba da, dar asta a fost săptămâna trecută, iar lucrurile acestea nu se fac peste noapte. Chiar dacă domnul Burleigh se va duce la poliție, va mai dura. Dacă lordul Alphonse a aflat despre acest lucru și a plecat din țară?

— Cum, și să lase câștigurile de izbeliște? Din ceea ce mi-ai spus nu este un bărbat care se lasă ușor descurajat.

Chiar atunci un băiat își iți capul de după ușă.

— Scuzați, doamnelor. Domnișoara Temia Morris?

— Eu sunt, răspunse Temia.

— Domnul Baker mi-a zis să vă dau asta.

Băiatul îi înmână o scrisoare.

Temia mai că scăpă scrisoarea când văzu blazonul. Începu să tremure și-și apăsă mâinile pe piept, căci inima îi bătea cu putere.

— Temia, ce s-a întâmplat? întrebă Sophia.

— A venit de la conte, șopti, răsucind scrisoarea în mână.

Blazonul... este al lui.

— Trebuie s-o deschizi!

Temia zăbovi o clipă, apoi o desfăcu.

Scoase coala fină de hârtie, citi conținutul, apoi suspină.

— Sir Thomas dorește să mă vadă. Oh, Sophia, moare!

— El a scris scrisoarea?

— Nu, contele a scris-o. Spune că Sir Thomas este în pragul morții și cere să mă vadă. Trebuie să mă duc imediat.

— Dar nu știi dacă ești în siguranță să te duci acasă, strigă Sophia. Ce te faci dacă te întâlnești cu lordul Alphonse prin ținut? Ar putea să te răpească, și atunci ce ne-am face? Nu uita că *tu* ești cea care a văzut-o pe soția lui la azilul de nebuni! Ești un martor important.

— Știu acest lucru, Sophia. Dar nu pot să stau aici în timp ce Sir Thomas este pe moarte.

— Dar nu te poți duce singură, spuse Sophia, luându-și haina. Ne ducem direct la Leo Baker și-l întrebăm dacă ne învoiește de la teatru. Vin cu tine.

— O, Sophia, faci tu asta?

— Încearcă numai să mă oprești!

Leo Baker nu fu de loc încântat că două dintre fetele lui voiau să-și ia liber o vreme. Dădu înapoi numai când Sophia se rugă de el spunându-i că moare un prieten.

— Bine, dar numai câteva zile, să nu uitați! Vreau să fiți înapoi pentru spectacolul de sâmbătă. Se joacă acum cu casa plină.

— Promitem! Mulțumim, domnule Baker.

Într-o oră, fetele se întorseseră în cămăruța lor cu chirie, își făcuseră bagajele și se suiseră într-o trăsură, în drum spre gara Euston.

Cumpărară două bilete pentru Northampton și se așezară în așteptarea trenului.

— Unde o să stăm? întrebă Sophia. Nu prea putem să apărem la ușa părinților tăi - eu, sora vitregă de mult pierdută, iar tu, o fugară!

— Nu m-am gândit la asta, spuse Temia visătoare. Dar trebuie să existe o pensiune sau un han, și nu poate fi mai rău decât la doamna Timms.

Sophia râse.

— Poate contele o să ne dea voie să stăm la el.

— O, nu pot să cer așa ceva! răspunse Temia, șocată. Nu s-ar cuveni deloc. Nu, vom întreba la gara Northampton de vreun loc decent.

Temia nu se simțise în viața ei atât de nervoasă ca atunci când se urcă în tren. Nici măcar când fugise la Londra cu câteva săptămâni înainte.

Și-ar fi dorit mult să-l întâlnească pe conte în alte împrejurări și se temea de clipa când avea să-l vadă pe Sir Thomas.

La Northampton, fetele fură destul de norocoase să întâlnească o femeie prietenoasă care le duse la un han din apropiere, potrivit pentru domnișoare, așa spunea ea.

Hanul aranjă ca o trăsură să o ducă pe Temia la Yardley Manor și până seara, aceasta pornise la drum.

Sophia rămase la han în așteptarea ei, pentru că crezuse că nu era bine să se amestece.

Temia se simțea vinovată că o părăsea, dar știa că nu avea altă alternativă. Încercă să nu mai zăbovească cu gândul la cum o să-l găsească pe Sir Thomas, așa că se gândi acasă.

„Atât de aproape și totuși atât de departe!“ își spuse, încercând să vadă pe fereastra trăsurii peisajul din Northamptonshire cufundat în beznă.

Yardley Manor era doar la câteva mile de Boven- don Hall, și cu siguranță fusese o minune faptul că nu-l întâlnise pe conte până atunci.

„Bineînțeles că dacă ar fi participat la balul pe care părinții l-au dat la întoarcerea mea de la Paris, lucrurile ar fi putut lua o altă întorsătură“, reflectă ea, în timp ce trăsură o luă pe aleea lungă care ducea la Yardley Manor.

Când opri în fața ușii de la intrare, îl văzu pe conte grăbindu-se

spre trăsură.

De-abia recunosc personajul descompus care ieși în întâmpinarea ei.

Avea părul vâlvoi, era nebărbierit, iar hainele îi erau mototolite și murdare. Arăta mai degrabă ca un țăran decât ca un conte.

— *Temia!*

Deschise ușa trăsurii și nu-i lăsă timp nici măcar să coboare, ci o cuprinse în brațe și o țină strâns.

— Scumpa mea Temia! Mă bucur atât de mult că te văd! strigă el, acoperindu-i fața cu sărutări.

Barba lui o înțepa, dar ei nu-i păsa.

Când își lipi strâns gura de a ei, nu rezistă. Se topi în îmbrățișarea lui și se lăsă în voia unui lung sărut pasional.

Simți că atinseseră amândoi paradisul într-un moment de extaz orbitor.

— O să mă poți ierta vreodată pentru fapta mea? șopti el, mângâindu-i fața cu tandrețe. M-am purtat într-adevăr îngrozitor.

— Îți pot ierta orice pentru că te iubesc, răspunse ea, privindu-l cu ochii ei albaștri plini de emoție.

— *Md iubești?* După tot ce am făcut? icni el, ne-venindu-i să creadă. Temia, te iubesc din adâncul sufletului meu, dar nu îndrăznesc să sper...

— Atunci, taci. Nu e momentul pentru reproșuri.

— Te iubesc atât de mult! exclamă el, sărutând-o din nou.

Temia tremura, strivită în brațele lui puternice. Îi simțea inima bătând lipită de a ei și și-ar fi dorit să rămână așa pentru totdeauna.

— Thomas - ar trebui să mă duc la el, spuse ea și se desprinse din îmbrățișarea lui.

— Da, sigur.

Fața contelui se înroșise, iar ochii lui deveniseră oceane de întuneric.

O conduse în camera în care zăcea Sir Thomas.

Infiriera stătea lângă el și citea la o lampă cu petrol, iar Temia

își zise că părea foarte competentă.

— Cum se simte? întrebă contele când intrară.

— Temia? Tu ești?

Sir Thomas se ridică de pe perne cu fața albă și strălucind se sudoare.

— Sunt aici, Thomas, răspunse ea blând, înainte să se întoarcă spre infirmieră și să continue: Pot să vorbesc cu dumneavoastră?

Aceasta se ridică în picioare și ieși pe coridor.

— Care e starea lui? o întrebă Temia.

— E foarte gravă. Se pare că nu vrea să trăiască. Nu mănâncă. Dacă măcar ar mânca ceva, atunci ar avea o șansă.

— În acest caz voi rămâne cu el până când mănâncă ceva, spuse Temia hotărâtă. Probabil că sunteți obosită. Sunt sigură că v-ar prinde bine puțină odihnă. Vă rog să mă lăsați cu el și voi trimitte după dumneavoastră dacă starea lui se înrăutățește.

Infirmiera îi zâmbi și plecă.

Temia deschise ușa și se întoarse lângă pat.

— Temia, ai venit! Știam că o să vii.

Sir Thomas se întinse și o prinse de mână. Părea atât de suferind încât ei îi venea să plângă.

— Richard, spune-i imediat bucătarului să ne trimită puțină supă de vacă și apoi lasă-ne singuri, te rog.

— Temia, dar tocmai ai sosit, iar eu de-abia am avut ocazia să vorbesc cu tine.

— Lasă-ne singuri! ordonă ea cu o voce fermă. Și îți aduc aminte că poate ți-ar plăcea să te aranjezi puțin.

Contele se retrase șovăitor și destul de stânjenit.

Când se întoarse în fața ușii, o văzu pe Temia cum își scoate haina și boneta și cum se lasă să cadă în fotoliul de lângă pat.

— Thomas..., o auzi el spunând, în timp ce închidea ușa.

CAPITOLUL 10

Contele se plimba nerăbdător în sus și-n jos prin fața camerei. Auzea un murmur slab de voci înăuntru, dar nu putea descifra ce anume se vorbea.

Doamna Hopkins apăru curând cu puțină supă de vacă și fu primită în cameră.

Când ieși, îi aruncă contelui o privire lungă și aspră.

— Domnișoara Temia întreabă dacă v-ați spălat și v-ați schimbat. Data viitoare când mă întorc, să-i spun că nu ați făcut asta?

Fața fină a contelui se înroși. În clipa aceea simțea că îi este rușine de el însuși.

— Doamnă Hopkins, vreți să-l puneți pe Elliot să-mi pregătească numaidecât baia? murmură el fără să o privească în ochi.

— Îndată, Înălțimea Voastră, răspunse ea cu o privire satisfăcută pe față.

Nu-și făcea griji în privința părerii doamnei Hopkins despre el, dar îl preocupa foarte mult ce credea Temia.

Aruncă o ultimă privire către ușa închisă și apoi se îndepărtă. Când mergea pe coridor spre camera lui, se văzu în marea oglindă ornată care atârna lângă scară.

Fu cuprins de oroare când își văzu fața bărboasă și hainele boțite și murdare.

„Așa am întâmpinat-o pe Temia?“ își spuse el. „Arătând de parcă aș fi dormit într-o căpiță de fân și apoi aș fi fost lovit de o mașină de treierat!“

Clătină din cap și se întrebă ce se alesese de el. Ceea ce îi spusese Babbington, despre modul în care își pierduse busola de când murise tatăl lui, era adevărat!

„Tata nu și-ar dori să mă port așa“, își spuse în sinea lui. „Punea mare preț pe bunele maniere și pe creșterea aleasă. În ultima vreme n-am dat dovadă de nici una din ele și mă gândesc că n-am

ținut seama nici de predicile bine intenționate ale lui Babbington! Eu ar trebui să zac acolo cu o rană mortală de pistol și nu el!“

Clătină încă o dată din cap și urcă în camera lui.

Când intră, Elliot supravehea trei slujnice care aduceau vase cu apă caldă în încăperea alăturată. În colț se afla o cadă de baie mare pe care o umpleau.

— Înălțimea Voastră, să vă scap de hainele pe care le purtați? Până când este gata baia, puteți să vă schimbați în halatul pe care l-am pus la încălzit lângă foc.

Se duse lângă foc, luă halatul și apoi merse în spatele paravanului.

Nu se simți deloc stânjenit când își dădu jos hainele murdare. Se simțea de parcă s-ar fi lepădat de o piele veche și moartă, ca un șarpe, și că era gata să renască.

Elliot îl anunță că baia era gata, și contele ieși din dosul paravanului. Se lăsă să alunece în apa caldă și minunată și simți cum se relaxează.

Elliot stătea în preajma lui, gata să mânuiască un brici la comanda contelui.

Acesta își săpuni trupul îndurerat și se gândi la Temia.

Ce îi spunea lui Thomas?

O să iasă din cameră cu vestea că o să se mărite cu acesta - din milă?

Se târguia cu el? „Bea supa și o să mă mărit cu tine“?

În momentul în care îl chemă pe Elliot să vină să-l bărbierească, se simțea deja disperat.

„O iubesc atât de mult“, își spuse el, în timp ce briciul i se plimba rapid și cu dexteritate pe față. „Nu cred că aș putea suporta s-o pierd în momentul ăsta.“

Mai târziu, în timp ce Elliot îl ajuta să se îmbrace, simți că începe să se regăsească. Nu era genul

de om care să renunțe ușor și nu o va face nici în lupta pentru mâna Temiei.

Nu îi spusese ea că îl iubește?

Coborî încet scările și cină singur.

Doamna Hopkins îl privi aprobator când trecu pe lângă el, iar el zâmbi în sinea lui când se așeză și așteptă să-i fie servită cina.

— Domnișoara Morris a dat vreun semn? întrebă el, în timp ce majordomul îl servea.

— Domnișoara Morris, Înălțimea Voastră?

— Da, cea care stă cu Sir Thomas.

— Înălțimea Voastră, numele ei este domnișoara Brandon și nu Morris. Este singura fiică a lui Sir Arthur Brandon de la Bovendon Hall. Caii lui sunt renumiți pe bună dreptate în comitat ca fiind cei mai buni din Northamptonshire, dacă nu din Anglia.

— *Adevărat?* răspunse contele, luat complet prin surprindere.

Chiar dacă Sir Thomas amintise în treacăt că Temia îi spusese că fugise de o căsătorie aranjată, nu avusese idee că familia ei era de viță atât de nobilă.

— Sir Arthur este la reședință în acest moment?

— Așa cred, Înălțimea Voastră. Este un gentleman din provincie și nu are o locuință la Londra.

Contele se gândi profund la această informație în timp ce savura cotletele de miel. Nu-i spusese Thomas că tatăl ei era șantajat?

Se decise să facă investigații discrete de îndată ce situația de urgență din prezent se va fi rezolvat.

Faptul că Temia se hotărâse să nu-i spună acest lucru nu avea importanță pentru el și, cu siguranță, nu-l făcea s-o iubească mai puțin. De fapt, el credea că asta dovedea o tărie de caracter remarcabilă, iar

lui nu-i plăceau femeile prostuțe care cerșeau atenție pentru cele mai neîntemeiate motive. Prefera de departe femeile curajoase și hotărâte.

„Da, o să mă ocup de asta mai târziu“, se decise el.

Gândurile îi fură întrerupte de Elliot.

— Înălțimea Voastră, domnișoara Temia m-a trimis la dumneavoastră. E vorba de Sir Thomas.

— Nu cumva a...

— Nu, Înălțimea Voastră. Din contră. Vă transmite că a mâncat ceva și vă cere să chemați doctorul la prima oră a dimineții.

— Slavă cerului! Vine și domnișoara Temia să cineze culmine?

— Nu, Înălțimea Voastră. A cerut să nu între nimeni în încăperea în afara servitorilor care aduc lucrurile de care are nevoie. Sir Thomas nu este încă în afara oricărui pericol.

În pofida faptului că era istovit, contele nu dormi, ci se zvârcoli, întorcându-se de pe o parte pe alta, pe jumătate adormit, pe jumătate treaz.

Tânjea să o vadă pe Temia, să-i acopere fața cu sărutări și să-i spună ce mult însemna pentru el.

La cinci dimineața se ridică din patul lui cu baldachin și începu să se plimbe prin cameră. La șase îl sună pe Elliot să-i aducă o cafea fierbinte și ouă fierte.

Până la șapte era spălat și îmbrăcat.

Se hotărî să facă o plimbare călare pentru a se mai liniști, dar înainte de a se îndrepta către grajduri, se duse în aripa de vest, să vadă dacă erau semne de mișcare.

Când trecea pe lângă camera unde zăcea Sir Thomas, Temia, extenuată, aproape că se prăbuși ieșind pe ușă.

O prinse în brațe în timp ce era gata să leșine.

— Richard!

— Temia, te simți bine? o întrebă îngrijorat.

— Sunt... foarte obosită. Doctorul este pe drum?

— Da. Lui Babbington îi e mai rău?

— Nu, Richard. S-a trezit și a cerut ouă și cafea!

— Iubita mea! Biata, draga și curajoasa mea iubită! oftă el, ținând-o strâns lipită de el.

— Scuzați, înălțimea Voastră, doctorul Soul a sosit. Să-l aduc aici?

Majordomul stătea și aștepta nerăbdător.

— Adu-l imediat!

— Sper să-mi confirme părerea că Thomas a depășit faza critică,

șopti Temia cu o voce răgușită de oboseală.

Doctorul Soul îl examinează repede pe pacient și le transmite veștile bune.

— Va trăi, și totul se datorează acestei domnișoare remarcabile. Înțeleg că a mâncat, în sfârșit, ceva.

— Da, două cești cu supă de vită aseară și două ouă în această dimineață, spuse Temia cu mândrie.

— Iar acum, domnișoară, vă sfătuiesc să vă odihniți și *dumneavoastră*.

Temia fu dusă într-o cameră de oaspeți și i se aduse micul dejun. Conteale dădu ordine personalului să nu fie deranjată.

Câteva ore mai târziu, tocmai când se întuneca din nou, Temia se trezi într-un pat străin.

Pentru o clipă, nu-și aminti unde se afla, dar apoi își dădu seama.

„Sunt la Yardley Manor, și Thomas se simte mai bine!“

Sună după o slujnică, ceru să i se aducă apă caldă și atunci observă o rochie curată care atârna pe un umerăș.

— A cui este? o întreabă pe slujnică.

— Înălțimea Sa a spus să o scoatem pentru dumneavoastră, domnișoară. A fost a surorii lui.

Temia făcu baie și apoi își puse rochia. I se potrivea de minune.

Își aranjă părul și se gândi că înainte nu putea face asta singură, dar munca la teatru o făcuse încrezătoare în puterile ei și independentă.

Odată aranjată, se grăbi să ajungă la Sir Thomas, curioasă să vadă ce progrese făcuse.

Dar credinciosul Elliot îi bară calea.

— Domnișoară, îmi pare rău, dar Înălțimea Sa a dat ordine stricte să nu fie deranjați. Mi-a spus să vă dau biletul ăsta când vă treziți.

Temia îl deschise și citi:

Iubita mea,

Sunt lucruri pe care eu și Babbington trebuie să le discutăm pe

îndelete, ca între bărbați. O să trimit după tine când totul va fi bine. O trăsură este gata să te ducă oriunde vei dori. Trebuie doar să știi că te iubesc foarte mult, indiferent ce s-ar întâmpla.

Al tău, Richard

„Mă îndepărtează!”¹¹ se gândi ea. „Până la urmă, ieri o fi vorbit serios?”

Cu sufletul împovărat, își strânse cele câteva lucruri pe care le avea cu ea și ieși la trăsura care o aștepta.

Știa că nu se putea duce acasă la Bovendon Hall, așa că îi ceru vizitiului să o ducă la hanul unde Sophia aștepta vești.

— Am fost atât de îngrijorată! strigă aceasta când Temia își făcu apariția. N-am știut ce să cred

când nu te-ai mai întors. I-am spus proprietarului că mai vrem camera cel puțin încă o zi... Mai rămânem?

— Nu știu, răspunse ea, părând buimăcită.

— Temia! Ce s-a întâmplat? Cum se simte Sir Thomas?

— Am stat cu el toată noaptea și își revine.

— Și acum?

— Conte m-a îndemnat să plec și a spus că va veni să mă ia mai târziu.

— Nu trebuie să-ți faci griji. Bărbații nu trebuie deranjați și nu trebuie să ne amestecăm între ei. Te-ai mai gândit să te întorci acasă, la părinții tăi?

— Cum aș putea? Este crucial să îmi aleg bine momentul. Ar fi un dezastru dacă aș apărea înainte ca mama să fie anunțată de domnul Burleigh că a finalizat acțiunea împotriva lordului Alphonse, astfel încât acesta să fie arestat. Nu, trebuie să așteptăm aici. O să-i scriu mamei și o să-i spun unde sunt.

Temia începu să scrie și, după ce termină scrisoarea, Sophia o duse portarului ca să fie expediată de îndată.

— Temia, ar trebui să te bagi din nou în pat. Uite, de-abia îți ții ochii deschiși. O să discutăm mâine. Am noutăți pentru tine!

— Ce noutăți, draga mea?

— Nu, zâmbi misterioasă Sophia. Pot aștepta, dar nu e nimic

pentru care să-ți faci griji.

Temia o urmări pe Sophia care aproape că o zbughi din cameră.

„Mă întreb ce o agită oare în felul ăsta?” își spuse, scoțându-și pantofii.

Sophia se întoarse în cameră destul de târziu, dar Temia adormise de mult.

*

Dormiră amândouă buștean și fură trezite de un chelner cu micul dejun.

Sophia se repezi nerăbdătoare la pâinea prăjită și ouăle prăjite.

— Îmi place la nebunie, exclamă ea.

Temia râse.

— Sunt mulțumită că ești așa încântată. Acum spune-mi care sunt noutățile, Sophia.

— Am cunoscut un gentleman! strigă ea cu un zâmbet radios. La un recital de pian la hotel. Oh, Temia! Este atât de arătos și de galant! E căpitan și este cantonat la cazarma Weedon. M-a văzut singură și m-a întrebat dacă nu am nevoie de un însoțitor.

— Sophia! Dar asta e de-a dreptul șocant!

— Oh, nu-ți face griji, Temia. Este gentlemanul perfect. Am cinat cu el aseară și îl văd diseară din nou. Așa că, dacă rămânem aici o lună, n-aș putea fi mai fericită!

— Atunci sunt atât de încântată pentru tine, draga mea, răspunse Temia, punând mâna cu afecțiune pe umărul ei.

Fură întrerupte de o bătaie în ușă.

— Ce harnic e chelnerul ăsta - de-abia am apucat să ne terminăm micul dejun, spuse Temia, în timp ce Sophia se grăbea să deschidă.

Lady Brandon dădu buzna în cameră.

— Tu trebuie să fi Sophia, zâmbi ea. Te-am recunoscut imediat pentru că ochii tăi seamănă leit cu ai lui Arthur.

Sophia roși și făcu o reverență.

— Înălțimea Voastră! spuse ea cu capul plecat.

— Haide, haide - ce e prostia asta? Nu trebuie să te prosternezi

în fața mea!

— Mamă! Ai primit scrisoarea mea?

— Da, dragă. Și am venit să-ți spun că trebuie să vii acasă imediat. Ieri după-amiază am fost înștiințați de domnul Burleigh că urma să sosească la Bovendon Hall în aceeași seară, iar apoi, ca prin- tr-un miracol, a sosit o scrisoare de la lordul Alphonse prin care ne anunța că vine să-și recupereze datoria a doua zi.

— Vine la Bovendon Hall în după-amiaza asta?

— Da. Spunea în scrisoare că vine să mai ia cai, întrucât târgul pe care l-am făcut nu s-a încheiat. Domnul Burleigh este încântat de modul cum s-au potrivit lucrurile și se întâlnește cu șeful poliției. Organizează un mic comitet de primire!

— Mamă, asta este o veste minunată.

— Și bineînțeles că avem nevoie de tine acolo. Temia, tu ești momeala ca să-i întindem capcana!

— Dar tata... a fost de acord cu asta?

— Iubita mea, este plin de remușcări față de modul în care s-a purtat cu tine. De-abia așteaptă să te vadă.

— Și Sophia?

— I-am povestit de existența ei, dar trebuie să o luăm pas cu pas. După cum îți închipui, a fost aproape un șoc pentru el. Acum, să ne grăbim. Trăsura mea e afară, și trebuie să ne întoarcem imediat acasă. Sophia, nu te superi dacă aștepți aici, nu-i așa?

Sophia zâmbi timidă și își înclină capul. Era atât de încântată încât nu voia să-și arate entuziasmul.

— Poate că frumosul tău căpitan te scoate la o plimbare cu trăsura, îi sugeră Temia.

— Cred că ar trebui să rămân aici în cazul în care contele vine după tine. La urma urmei, nu vrem să-l facem să creadă că ai fugit din nou, nu-i așa?

Temia se gândi cât de deșteaptă era și că ei nu-i trecuse prin cap această eventualitate.

— Foarte bine. Dar nu sta închisă în cameră. Sunt sigură că dacă vine să te vadă, căpitanului tău i-ar plăcea să beți un ceai.

Sophia roși și chicoti.

Temia se simți atât de fericită când văzu vechea trăsură a familiei în fața hotelului încât aproape că îi dădură lacrimile.

— Ce face tata? întrebă Temia când porniră la drum.

— E foarte nerăbdător să te vadă, draga mea. Când i-am povestit ce am descoperit la Hanwell a fost încântat. Dar mai întâi, avem nevie de tine să-l prindem în cursă pe lordul Alphonse. După cât de mizerabil ai fost tratată, ești de acord, nu-i așa?

Ochii Temiei se umplură de lacrimi.

— Bineînțeles, mamă! Nu trebuie să crezi că am încetat să vă iubesc după tot ce s-a întâmplat. O să ajut cu tot ce pot.

— Oricum, cred că cel mai bine este să așteptăm până când lordul Alphonse va ieși complet din scenă înainte de a i-o prezenta tatălui tău pe Sophia.

— Sun de acord, mamă. Avem tot timpul să facem asta. Sophia nu se va supăra. A așteptat atâția ani încât câteva zile în plus nici nu mai contează!

Când ajunseră la Bovendon Hall, Temia se simțea nervoasă la gândul că o să-și vadă din nou tatăl, după tot ce se întâmplase.

Dar nu era cazul să-și facă griji. Cum o văzu, acesta o luă în brațe, ținând-o strâns.

— Scumpa mea! Poți să mă ierți că am fost așa de slab? întrebă el cu vocea tremurătoare de emoție.

— Tată, nici nu trebuie să te gândești la asta. Avem o treabă importantă de făcut. Domnul Burleigh este deja aici?

— Acum este în bibliotecă, cu doi polițiști care de-abia au sosit. Când îl vei vedea, îți va prezenta succint planul de acțiune. Trebuie să fii curajoasă, Temia.

— Nu-ți face griji. Nu mă tem deloc de lordul Alphonse!

Când intră în bibliotecă, domnul Burleigh îi strânse mâna cu căldură. Cei doi polițiști se ridicară repede în picioare când fură prezentați.

— Dânșii sunt șeful poliției și sergentul Mills. Când lordul Alphonse va sosi, vor fi ascunși în camera de lângă bibliotecă,

explică el. Vom lăsa ușa întredeschisă și de îndată ce el se va demasca - așa cum în mod sigur o va face - vom ieși și mai întâi îi vom prezenta documentul prin care îl acuzăm, iar apoi cei doi polițiști îl vor aresta.

— Și ducele?

— A dorit să vină, dar l-am convins că nu va fi nevoie. Între noi fie vorba, Înălțimea Sa are un temperament păcătos și nu am încredere că s-ar fi abținut să nu izbucnească.

— Perfect, nu ne dorim ca un duce iute la mânie să ne discrediteze acțiunea! remarcă Lady Brandon. Bun, să sun să ne aducă ceaiul? Avem ceva de așteptat până la ora stabilită.

Lordul Alphonse fu foarte punctual. Când ceasul din hol bătu trei și jumătate, Ridley intră în bibliotecă și anunță sosirea lui.

— Toată lumea să fie pregătită, îi îndemnă Lady Brandon.

Când trecu pe lângă Temia, îi strânse mâna.

— Curaj, scumpa mea, îi șopti.

Temia își ocupă locul în încăperea de alături.

Planul era ca ea să intre la puțin timp după lordul Alphonse. Domnul Burleigh își îți capul de după ușă și zâmbi.

Atunci lordul Alphonse intră țațoș în încăperea, ca și când ar fi fost la el acasă. Fără să mai aștepte să fie poftit, se așeză pe un fotoliu confortabil și îl privi cu nerăbdare pe Sir Arthur.

— Ei bine? Caii mei sunt gata?

— Nu, nu sunt gata, răspunse calm Sir Arthur.

— Atunci nu-mi lăsați nici o altă alternativă, mâ- râi el cu un zâmbet satisfăcut de sine. Ori îmi dați cei doi cai pe care i-am cerut, ori, când plec de aici, îi voi face o vizită prietenului meu care lucrează la *Westminster Review*. Sunt sigur că va fi interesat să afle că un gentleman respectat din comitat are o fiică nelegitimă cu o dansatoare de duzină!

Sir Arthur nu răspunse, ca și gând ar fi cântărit lucrurile.

— Refuz, afirmă el ferm.

— Așa deci, nu numai că nu onorați învoiala făcută, dar acum îmi refuzați și ce este al meu?

— Nu sunt caii *dumneavoastră*. Sunt ai acestei familii!
Chiar atunci intră în încăpere și Temia.

Expresia lordului Alphonse se schimbă dintr-una furioasă într-una amuzată.

— Măi să fie, pe cine avem aici? Mireasa fugară în persoană! De data asta, doamnă, n-o să-mi mai scapi!

Se ridică din fotoliu într-o clipă și o apucă pe Temia de braț. Răsucind brațul delicat, își apropie fața de a ei.

— Iar de data asta, prea sensibilă mea doamnă, n-o să mai fugi! O să mă asigur eu să fie așa. Sir Arthur, fără să-și dea seama, fiica dumneavoastră v-a oferit un răgaz. Bineînțeles că voi cere compensații pentru refuzul dumneavoastră de a-mi da caii, dar asta n-are importanță, mă voi întoarce după ce această femeie va deveni soția mea.

— Dă-mi drumul, mă doare! strigă Temia în speranța că polițiștii nu vor mai rămâne mult în încăperea de alături.

— Și-o să fac să te doară și mai rău dacă încerci să scapi! Se vede că ai nevoie de o mână fermă. O să pun biciul pe tine fără să stau prea mult pe gânduri, Temia!

Pe fața lui se lăți un zâmbet malefic, iar Temia îl privi în ochii lui reci și fu cuprinsă de un tremur.

Exact când era pe punctul să o târască afară din cameră, domnul Burleigh și cei doi polițiști dădură năvală în încăpere.

— O clipă, lord Alphonse!

Scoase declarația oficială din buzunar și o flutură prin fața lordului uimit.

— Nu sunteți în situația de a vă însura din nou, când aveți o soție care încă trăiește!

Lordul Alphonse părea atât de șocat încât aproape că îi dădu drumul Temiei.

— Ce e prostia asta? mârâi el strâmbându-și buzele în semn de dispreț. Soția mea e moartă - toată lumea știe.

— Este încă în viață, replică domnul Burleigh, iar acest document este dovada. Domnule comisar-șef, soția lordului

Alphonse e internată la azilul Hanwell. Arestați-l!

Cei doi polițiști se repeziră și puseră mâna pe lordul Alphonse.

Temia se smulse din strânsoarea lui și fugi lângă tatăl ei.

— Lord Alphonse, vă arestez sub acuzația de tentativă de șantaj, extorcare și bigamie în două cazuri, recită cu satisfacție șeful poliției.

— E absurd! Luați mâinile de pe mine!

Dar sergentul îi pusese deja cătușele la încheieturile mâinilor, și le încuia.

— Dați-mi drumul! urlă lordul Alphonse. O să vă dau în judecată pentru arestare ilegală! Ceea ce se întâmplă în această încăpere este o chestiune privată. Sir Arthur este cel pe care ar trebui să-l arestați pentru că a fost de acord să mă însor cu fiica lui, iar apoi a încurajat-o să fugă! Eu sunt aici partea vătămată, și nu el!

— Și Înălțimea Sa, ducele de Weybridge? Negați că v-ați dus la el acum două săptămâni și ați încercat să-l șantajați în același mod, iar în schimbul tăcerii dumneavoastră i-ați cerut mâna surorii lui?

Lordul Alphonse păli.

Lăsă capul în jos, refuzând să-i privească atât pe domnul Burleigh, cât și pe șeful poliției.

— Domnul Burleigh aici de față este avocat, și Înălțimea Sa i-a adus la cunoștință chestiunea. Acum, vă rog să veniți cu mine.

— Ticăloaso! se stropși lordul Alphonse la Temia, în timp ce era scos cu forța din încăpere.

— Nu este deloc un gentleman! remarcă domnul Burleigh, clătinând din cap. Draga mea, ești teafără?

— Sunt teafără, mulțumesc. Dacă tot ce poate spune sunt numai cuvinte de ocară, atunci așa cum spuneți, nu este un gentleman.

Sir Arthur radia și o cuprinse cu brațul.

— Mulțumită vouă, tuturor, această chestiune oribilă s-a încheiat. Cum aș putea vreodată să-ți mulțumesc, Temia?

— Ți-aș cere numai un singur lucru, tată. E vorba de Sophia.

Sir Arthur păru un pic tulburat, dar încuviință din cap.

— Ce îmi ceri?

— Este cu totul singură pe lume. Ar putea veni să locuiască aici, cu noi? Asta îți cer, dacă și mama va permite acest lucru.

— Două fiice! Deși nimeni nu-l poate înlocui vreodată pe Jasper în inima mea, aș primi cu brațele deschise o altă fiică. Casa asta e mult prea pustie!

Sir Arthur se așeză și cugetă un moment. Nu era un om înclinat către acțiuni intempestive.

— Lăsați-mă mai întâi să o cunosc și apoi mă voi decide.

— Mulțumesc, tată.

— Scuzați-mă, domnișoară, dar afară este un vizitiu care spune că a fost trimis de contele de Wentworth. Vă cere să mergeți de îndată cu el.

Ridley stătea și aștepta răspunsul ei.

— Du-te la el, scumpo, o îndemnă mama ei. Eu o să mă duc cu trăsură la hotelul vostru și o să o aduc pe Sophia înapoi la Bovendon Hall. Asta cu permisiunea ta, Arthur.

— Bineînțeles, aș vrea s-o cunosc, și cu cât mai devreme, cu atât mai bine!

Temia zâmbea când Ridley îi aduse boneta și haina, iar inima bătea să-i spargă pieptul când se urcă în trăsură.

Ce o aștepta oare la Yardley Manor?

După o oră, simți că i se face rău când trăsură se opri.

Contele, care o aștepta în hol, o luă în brațe și o sărută cu blândețe.

— Hai, Temia, Thomas așteaptă. Nu te îngrijora, se simte mult mai bine. S-a ridicat în fund pe pat și a mâncat bine la dejun.

Temia se întreba ce se petrecuse între cei doi bărbați.

Îi aruncă contelui o privire nedumerită.

— Mai sunt probleme care încă își așteaptă rezolvarea, murmură el în timp ce deschidea ușa camerei lui Sir Thomas.

— Temia!

Stătea în capul oaselor în pat și când o văzu pe Temia îi spuse infirmierei să plece.

— Ce voiai să-mi spui, Thomas?

Temia se așeză pe pat iar el îi luă ușor mâna și o privi adânc în ochi.

— Scumpa mea Temia, știi că te iubesc și doresc să fi soția mea, dar Richard mi-a spus că el este cel pe care îl iubești. Dacă așa este, trebuie s-o aud din gura ta. Nu mă cruța. Dacă îl iubești cu adevărat pe Richard, atunci nu pot sta în calea voastră. Te iubesc îndeajuns ca să doresc să fii fericită, iar dacă asta înseamnă să te măriți cu el și nu cu mine, atunci așa să fie. Așa că spune-mi pe cine iubești, Temia?

Temia era uluită.

În ciuda simțămintelor ei, ochii i se umplură de lacrimi. Știa că sosise timpul să fie cinstită cu el.

— Thomas, pe Richard îl iubesc - nu pe tine. Îmi placi foarte mult și sunt profund măgulită că m-ai cerut în căsătorie, dar știi și tu că nu pot să accept.

— Atunci du-te și fii fericită cu el. M-am decis ca, odată însănătoșit, să plec în turul Europei. N-o să particip la nunta voastră, dar aveți binecuvântarea

— mea. Acum, du-te. Când ne vom vedea data viitoare, vei fi Lady Wentworth!

— Thomas...

— Nu, nu mai spune nimic. Ești o femeie minunată, Temia. Ești tot atât de frumoasă pe cât ești de curajoasă. Acum trebuie să pleci. Wentworth te așteaptă. Nu-l ține în tensiune, pentru că te iubește atât de mult.

Temia se ridică și îl sărută pe obraz. Plângea atât de tare încât de-abia îi vedea fața.

Își șterse lacrimile și ieși din cameră cu inima profund îndurerată.

— Niciodată un bărbat nu a renunțat la mai mult - în numele prieteniei, murmură ea în timp ce cobora scările.

Un servitor apăru și o rugă să meargă direct în salon, unde contele stătea lângă un foc strașnic.

Când o văzu, ochii îi străluciră și se grăbi spre ea.

— Temia!

— Oh, Richard! strigă ea în timp ce era cuprinsă de brațele lui puternice.

Îi simțea inima bătând sub haină la unison cu a ei.

El o luă în brațe și o sărută cu tandrețe.

Se simți coplesită de iubirea care părea să o poarte spre porțile raiului.

Se îndepărtă de el cu răsuflarea tăiată. Ochii îi erau plini de emoție.

— Richard ne-a eliberat! Pleacă.

— Știu, mi-a spus. De îndată ce se face bine. Acum nu mai există nici o piedică. Dar lordul Alphonse?

— E la închisoare. N-o să ne mai facă necazuri mie și familiei mele.

— Draga mea, ești gata atunci să te căsătorești cât mai curând posibil cu mine? Spune că vrei, Temia. Te iubesc atât de mult și nu mai pot aștepta un minut fără să fim împreună pe veci. Soț și soție!

Când văzu iubirea din ochii lui negri care o învăluiau cu strălucirea lor, Temia crezu că a atins paradisul. În așteptarea răspunsului, el îi mângâie fața.

— Da, șopti ea. *Vreau.*

El o sărută din nou.

Și timpul încremeni.

Temia era în al nouălea cer și era sigură că Jasper privea în jos la ea și zâmbea.

Ceea ce îi spusese prin intermediul doamnei Sebright se adeverise, chiar dacă ea nu crezuse.

Cuibărindu-se la pieptul puternic al contelui, simți că deja se contopeau.

Dragostea lor era atât de puternică.

Aproape că putea să întindă mâna și să o atingă.

Vibra între ei și îi lega unul de altul.

— Nu credeam că vom putea fi vreodată împreună, oftă ea. Simțeam că iubirea noastră era blestemată.

— Iar eu nu știam dacă puteam suporta să te văd măritându-te cu cel mai bun prieten al meu.

Ea îi puse degetele pe buze ca pentru a-l face să tacă.

— Taci! îi șopti ea, fără reproșuri. Dragostea noastră a ieșit învingătoare, iar Thomas se va îndrăgosti din nou.

— El spune că nu, dar eu știu că în lumea largă există cineva și pentru el. Cineva aproape la fel de minunat ca tine!

Temia zâmbi în timp ce el o săruta ușor pe gât.

— N-am visat niciodată că aș putea fi atât de fericită! Și acum că s-a întâmplat, n-aș vrea să se sfârșească niciodată.

Contele se trase înapoi și o privi.

Expresia feței lui era serioasă și, totuși, scrutătoare.

— Nu se va sfârși niciodată, iubita mea, spuse el, cu o voce plină de emoție și o sărută pe umăr în timp ce vorbea. Dumnezeu ne-a binecuvântat cu cel mai mare dar. Are de unde. O iubire ca a noastră va dura veșnic.

— Da, suspină ea, în timp ce buzele lui le acopereau din nou pe ale ei. Veșnic!

giannijollys